NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én



SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

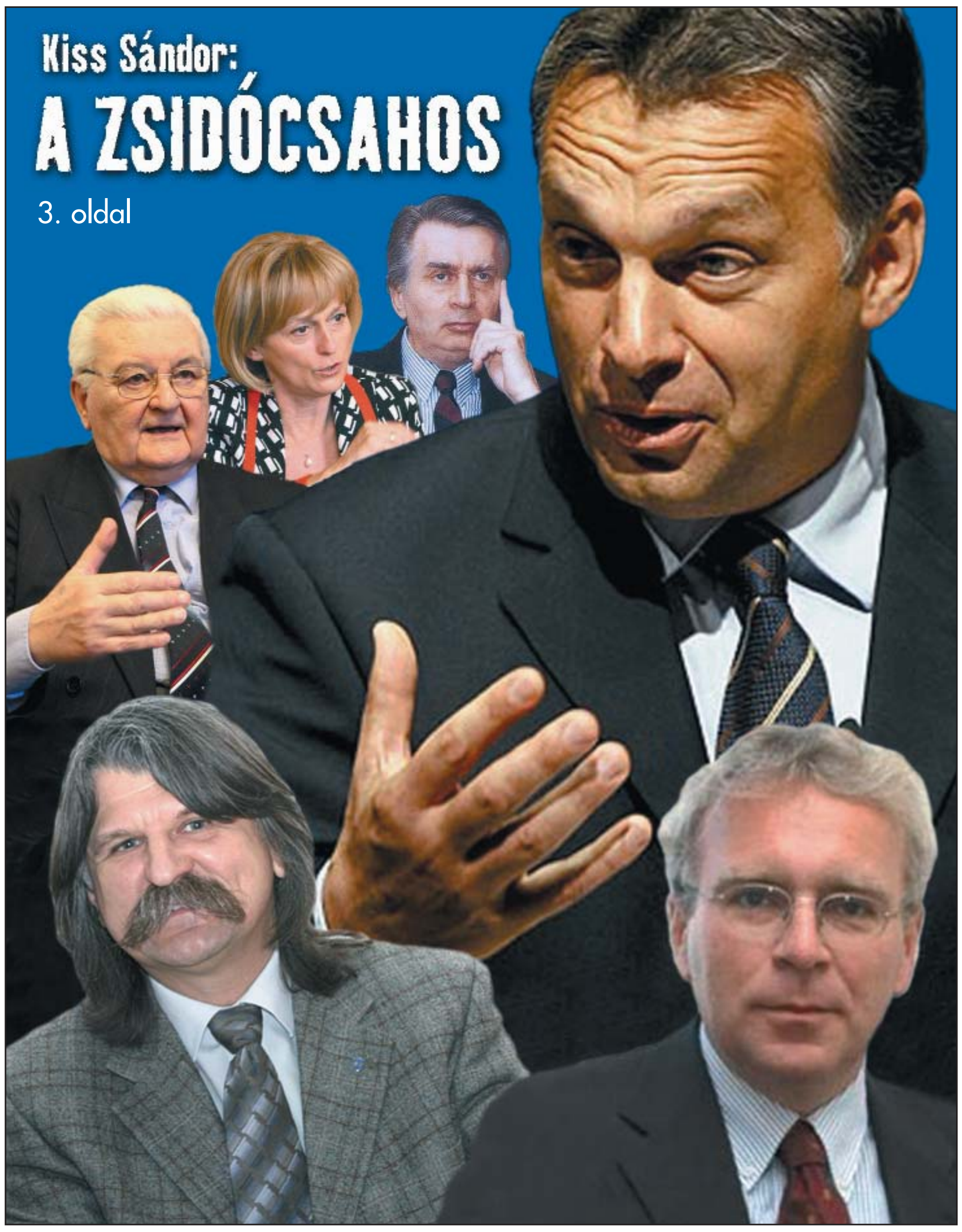
Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

48. ÉVFOLYAM 11. SZÁM | 2009. NOVEMBER | ÁRA: 280 Ft



Major Tibor:

A GYŐZTESEK HÁBORÚS BŰNÖSSÉGE



Galilei koráig a jámbor halandó mindig is azt hitte, hogy nem mozog a Föld. És azt hiszi ma is, amikor a több, mint hatmilliárdos népcsalád tizenhatmilliós kisebbsége a világ faji arisztokráciájának játssza ki önmagát. *Ők ülnek ma a gazdasági és politikai hatalom tetején. Ők ordítoznak antiszemitizmusról,* ha valaki rámutat, hogy mindez sokáig nem mehet így. Ma ők zsarolják a világot, legelsősorban Európát. Hamis tanúkkal és még hamisabb esküekkel, máramarosi módszerekkel.

Ennek a világméretűre tervezett erőszakos uralomnak és kedvezményezettségnek azonban minden áron véget kell vetni. Semmi esetre sem ún. „gázkamrákkal”, hanem az igazság meghirdetésével. Mert hiszen nem mi „fasiszták” írjuk, hanem a magyarországi zsidóság egyetlen és legigazabb mártírja, *dr. Fehér Lajos* írta saját népéről arra az esetre, ha az világuralomra jutna, hogy *„az így kialakuló világban egy olyan kasztrendszer fejlődne ki, de nem hivatási, hanem faji alapon, amelyben az emberek közötti fokozatos különbségtétel, akárcsak a hinduknál, a nagy tömegek lealjasításához vezet: odáig ahol az Isten képmására teremtett lény már nem is jön emberszámba és az állat rendfoka alá süllyed: a pária szintjére.”* Ez a faj világuralmának érdekében meg akarja állítani az emberi agy működését, a gondolat szabadságát.

A bolsevizmus, a Marx-féle kommunizmusnak ez a legvadabb formája, amely köztulajdonba vétel címén tönkreteszi a magántőkét, megsemmisíti vagy saját hívei között osztja szét a mások magántulajdonát, megszünteti a munkaválasztás jogát és felforgatja a termelés rendjét. Azért, hogy mindezt megtehesse, szétrombolja a történelmi állam összes intézményét, tanácsrendszerbe tömöríti a proletárokat, és mindezek segítségével diktátori hatalmat gyakorol a burzsoáziának mondott néprétegek felett. Üldözi a vallást és a nemzeti érzést, fölébe helyezi a fizikai munkást a szelleminek, megteszi a matrózlegényt admirálisnak és az admirálissal söpörteti az utcát.

„A proletárdiktatúra nálunk – írja Dr. Szöllössy Oszkár igazságügyi minisztériumi tanácsos – mint szervezett csőcselékuralom, Béliálnak, a zsidó hitvilág romboló szellemének ördögi irányítása alatt áll. Abban a pillanatban, hogy a törvény uralma megdől és a hatóság tekintélye semmivé lesz, felpattan a Pandora szelencéjének födele és rejtekhelyükből visszafojtott bűnös vagy beteges hajlamok özönlenek ki, csőcselékké válva olyanok is, akik addig csöndes és dolgos napszámosok, gyári munkások, tanulók, kereskedők, hivatalnokok voltak. A bűnre hajlamos degeneráltak különben is készséggel csatlakoznak minden mozgalomba, amelyben hajlamaikat kiélhetik.”

A proletárdiktatúra első heteiben Budapest lerakodó helye lett a világ négy tájáról ide özönlött nemzetközi kalandoroknak: német spartakisták, orosz zsidók, osztrák, román, bolgár és olasz kommunisták siettek – természetesen a gazdag zsákmány reményében – a tanácskormány védőszárnyai alá: az egyik külvárosi népgyűlésen 12 nyelven szólaltak fel a hivatásos demagógok.

De még e gyülevész hadnál is idegenebbek voltak hazánkban maguk a népbiztos vezérek, bár mindnyájan magyar földön születtek. Ezek már nemcsak a „burzsoáziát” gyűlölték, hanem az egész magyarságot, amellyel nem volt semmilyen közösségük. Mindenekelőtt gyűlölték a földműves parasztosztályt, tehát a nemzet zömét, amellyel szemben az ipari munkásság alig volt több, mint a lakosság 5%-a. Kun Béla és Szamuelly Tibor Oroszországban – Lenin szolgálatában – gépfegyverrel lövetett halomra magyar hadifogoly tiszteket és legénységet, mert vonakodtak belépni a vörösök hadseregébe.

Amikor Oroszország összeomlott, már készenlétben állt Kerenszkij, majd Lenin árnyékában a leselkedő Trockij szelleme. Amikor vérveszteségével párhuzamosan Magyarország az eszméletlenségbe szédült, Károlyi mögött már ott várakozott Kunfi, Jászi és Pogány, majd Kun Béla, a maga egész táborkarával. És amikor Bajorország kezdett tántorogni, az első felvonás rendezője, Kurt Eisner is készen állt már. Amikor Oroszország és Magyarország után Münchenben is bekövetkezett a második felvonás, Marx Levien (Lewy), a moszkvai zsidó már várta, hogy kihirdethesse a proletárdiktatúrát, az oroszországi és a magyarországi bolsevizmus megismétlődését.

A szláv oroszok, a turáni magyarok, a germán bajorok korbácsa és korbácsolója, törvénye és törvényhozója, hóhérja és bitója nem véletlenségből ugyanaz. ***A forradalom démona nem egy ember, nem is egy tábor, de egy faj a többi között. A zsidó.*** **Hívatlanul jön és megy, hogyha küldik. Befészkeli magát az egyes országok testébe, láthatatlanul országot szervez magának más népek országában. Törvényeket teremt túl vagy innen a törvényeken. Tagadja a haza fogalmát és mégis van hazája. Tagadja a többi nép istenfogalmát, míg maga mindenütt újraépíti templomát. Titokzatos homályból jönnek a parancsolatok. Azt, amit a zsidó lelkiség más népekben kigúnyol és elsorvaszt, megszállottként ébren tartja önmagában. A rend felborítását, a lázadást csak másoknak tanítja, maga megdöbbentően engedelmeskedik láthatatlan vezetői irányításának.** ***A háttér félelmetes rendezői pedig az emberiségnek ahhoz az egyetlen fajához tartoznak, amely az óvilág tanításaiból nőtt ki és tud titkot őrizni.***

Majd hat évig tartó vágtatás után végre elfáradt – Fiala Ferenc szavaival élve – a lovas és a mögötte ülő ördög elégedetten nézett végig munkáján. Lerombolt városok, peremig megtöltött tömegsírok jelezték útját, amerre járt. Utolsó csattanóként még horkant egyet és a vérző emberhúson és emberi fájdalmon kipróbálta az emberiség leginkább öngyilkos találmányát – az atombombát. A japán Hirosima volt az áldozat. Amikor a város felől elvonult az atombomba füstje, közel *negyedmillió ember hevert* összeégve és emberi méltóságában meggyalázva az ötezer fokos izzásban...

Azután, hogy véget ért a háború és az emberiség örömujjongással üdvözölte volna a békét – *a háború tovább folytatódott* – immár azonban törvénycikkekbe burkolva. Kitalálták a *„bűnös nemzetek”* fogalmát, és e nemzetek kizárólag a vesztesek közül kerültek ki. *Nürnbergtől Budapestig rogyásra dolgozták magukat a győztesek hóhérai.* Európa országútjai a Spartacus-felkelés leverése utáni Via Appiára emlékeztettek, ahol is Rómától egészen a tengerpartig olyan bitófák szegélyezték az utat, amelyeken keresztre feszített rabszolgák hullái lógtak. ▶

▶ Csakhogy a rómaiak nem ismerték az Atlanti Chartát, amelynek sorai minden nemzet és minden ember számára biztosítják az emberi élethez szükséges jólétet, szabadságjogokat. *A Charta meghozatala után alig két esztendővel ugyanazok az emberek, akik megfogalmazták és kötelezően aláírták a Potomac hajón a nemes gondolatokat tartalmazó okmányt, kiszolgáltatták Sztálin tömegsírjainak a Nyugatra menekült sok tízezer ukránt, gyermekestől, asszonyostól együtt.*

A Charta aláírói fél Európát lökték oda martalékul annak a világnézetnek és zsarnokságnak, amit úgy hívnak: *bolsevizmus.*

A bolsevizmus nem csupán közvetlen világnézeti veszedelem, hanem egy tökéletes szláv totalitással fenyegető veszély is, ami nem egyebet jelent, mint azt, hogy a bolsevizmus megsemmisülése után, egy fokozottan fenyegető faji gond marad majd, egy olyan probléma, amely – *Padányi Viktor szavaival élve* – élethalál kérdését jelent majd Európa számára, mert a szláv nyomással szemben a túltelített Európa tovább összehúzódni már nem tud. Ez mindenesetre az egész szárazföldön és valószínűleg azon túl is összeütközésre vezet a szlávok és a többiek között. Ennek az összeütközésnek a fenyegetése tette nélkülözhetetlenné Európa számára a – *németeket.* A *Nyugat a régi formák elfogadását jelenti, a Kelet egy új forma elfogadását. A Kelet egy vakmerő forradalom, jellegzetesen szláv és kifejezetten zsidó erőszakból összeszőve. A Nyugat a kereszténységet fejezi ki, még bűneiben is. A Kelet a judeobolsevizmust jelenti, az istentagadást. A zsidóság a nemzetköziséget csak annak az országnak, államnak és nemzetnek a számára ajánlja, amelynek keretei között, amelyen élősködve él. Önmagán mint zárt világon belül maradva a zsidóság a legnagyobb önérdekű, kizárólag önnön magával törődő népség a világon. E belső öncélúság az, ami a zsidóságot kifelé a nemzeti érdekek ellenzőjévé teszi, hiszen a nemzetköziség politikailag más népek nemzetvédelmének a megszüntetésére irányul. A zsidóság felháborítónak találja mások nemzetvédelmét.*

Hitler már a XX. század elején megállapította, hogy az Egyesült Államok elzsidósodott és elnégeresedett. Állítása a II. világháború idején még inkább igazolást nyert, miután a századelő 3 és fél milliós zsidó népessége a háború után kb. 12 millió főre emelkedett. E növekedési számadatot az amerikai földet meghódító zsidóság természetesen tagadja, mert ha elismerné, azonnal kiderülne, hogy hová lett az a hatmillió fő, amelyről a mai napig kitartóan azt hazudják, hogy a német gázkamrákban pusztult el. *John G. Gromelin ellentengernagy véleménye szerint annak a hatmilliónak, akiknek megölésével a németeket vádolják, bőséges hányada a valóságban itt sétálgat ma az Egyesült Államokban, a paradicsomukban.*

Az USA zsidóságának létszáma ma messze nem 5 és félmillió, aminthogy a világé sem 13 millió, hanem megközelítőleg 20 millió. (A New York Times 1948. február 22-i számában az 1947-es évre vonatkoztatva 19,2 millió zsidóról esik szó.) Az elgázosítottak 6 milliós adata pedig természetesen nullára csökkentendő, miután gázkamrák csak a „hazugság nagymestereinek" agyában működtek.

A képzeletbeli számokhoz való ragaszkodás a zsidóság részéről teljesen indokolt, hiszen az azokra alapított zseb- és szívfacsaró propagandájukkal a II. világháborúból a történelem legnagyobb és legpiszkosabb üzletét préselték ki. Egyedül Henry Morgenthau, Jr. Harry Dexter és Harold Glesser páratlan sakkhúzása volt, hogy a háború végén az *Egyesült Államok bankjegynyomó formáit 3 repülőgép rakomány különleges papíros kíséretében a szovjet kormány részére kiszolgáltatták. Becslések szerint mintegy 19 Mrd dollár értékű bankjeggyel ajándékozták meg a kommunista elvtársakat és hitsorsokat,* akik azután az amerikai kormányok segítségével átözönlöttek az USA-ba, itt a városok főutcáin az üzleteket felvásárolták és minden hatalom urai lettek. Ehhez a csinos összeghez hozzájött a *németektől lefejt és láthatólag soha el nem apadó sokmilliárdos jóvátétel.* Rövid emlékeztető: az új népek körében az őskelet utolsó fennmaradt népe a zsidó. Biblikus hagyományok hordozója, sokáig hurcolt roppant átkozódások megvalósulásának a sóvárgója. Hol megvetett, hol félelmetes, de mindig ő az örök idegen.

A német nép második világháborús teljesítményének lélegzetelállító látványa eldöntötte az állítólagos hitleri zsarnokság és diktatúra kérdését. A leigázottak nem harcolnak és dolgoznak úgy egy diktatúráért és zsarnokságért, ahogyan a német nép harcolt és dolgozott a háború utolsó éveiben szinte már csak a „diktatúráért". 1943 közepétől valójában és igazán már csak Hitler Adolf személyének megmentéséért harcolt, lelkes szeretetből, fegyelmezett kötelességteljesítésből.

Amióta napvilágra került a bolsevizmus igazi arca, az a veszély, amit ez az egész világra jelent, nyilvánvalóvá vált, hogy az egyetlen európai antibolsevista erő széttaposása a világtörténelem egyik legsúlyosabb tévedése volt. A Versailles-i békediktátumot el kellett söpörni, hogy tizenkét millió német visszatérhessen anyaországához. Egymillió négyzetkilométer és 130 millió ember került e békediktátummal idegen uralom alá. Amerika népe – azonfelül, hogy az angolok és franciák számára megnyerte az első világháborút és ezzel lehetőséget nyújtott a Versailles-i békeparancs elkövetésére – a második világháborúban is döntő szerepet játszott. 1941 januárjától kezdve a „semleges" Egyesült Államok a háborúhoz nélkülözhetetlen hadianyagnak, fegyverzetnek a szállításával döntő módon járult hozzá a szövetségesek győzelméhez. A Szovjetunió gazdasági és katonai támogatása során Roosevelt még ahhoz is hozzájárult, hogy a brit hajók és hadianyagok az Egyesült Államok semleges lobogója alatt futhassanak a tengeren, csak azért, hogy ennek magától értetődő megtámadását, mint „felháborító német provokációt" mutogathassa az amerikai közvélemény előtt. Ez a tevékenység, amit Roosevelt a beavatkozás érdekében 1942-ig kifejtett, éppen olyan háborús cselekvés volt, mint amennyire álságos.

Közép-Európa a Balkánnal együtt, vagyis mindaz, ami Németország és Szovjetunió között fekszik, 12 kisebb-nagyobb államra széttördelt 100 milliós embertömeget jelentett. Százmillió ideges és gondterhelt embert, családok tízmillióit, gyermekek és asszonyok tízmillióit. Vágyakat, reményeket, örömöket és bánatokat, életek sugárzó indulását és életek békére, nyugalomra, pihenésre váró befejezését. Mindez: két roppant malomkő között.

A magyarok a Versailles-i rendszer megváltoztatását kívánták. Elsősorban sérelmeik miatt. Másodszor azért, hogy egy átszervezett, új Közép-Európa mind a szláv, mind a germán nagyhatalmi törekvésekkel szemben képessé váljék függetlenségének megvédésére.

Azzal, hogy a háborúért való *büntetőjogi felelősség elvét nem érvényesítették* a Magyarországot fegyverrel legázoló Oroszország kormányával, az Egyiptomot fegyverrel legázoló Anglia, Franciaország és Izrael kormányával szemben, azzal, hogy a magyarországi embertelenségek, akasztófák, börtönök, koncentrációs táborok büntetlenül maradnak, a háborúért és az emberiség ellen elkövetett bűntettekért való büntetőjogi felelősség elve bukott meg és ezt az elvet ugyancsak az oroszok, az angolok, a franciák, a zsidók, a csehek, a románok, a szerbek buktatták meg. *Magyarország népességének gondját súlyos hiba volt úgy szemlélni, mint 12 millió magyar arányát 10 millió nem magyarhoz. Ez optikai csalódás volt a világ számára,* mert mint államrendezési gond és feladat nem 10 millió „nem magyar" állt szemben a 12 millió egységes államalkotó nemzet messze túlnyomó többségével, hanem 3,5 millió horvát és szlavón, 2,5 millió román, 1,7 millió szlovák, 1 millió szerb, félmillió rutén és 800 000 német, akik egyébként hat különböző államra vetették vágyódó pillantásukat. Ezt a 12 milliós népet a maga egységében és egészében tették jövőjében és életképességében tönkre északon 1,7 millió szlovák, keleten 2,5 millió román és délen 1 millió szerb kedvéért.

Arra, amit a csehek három és félmillió némettel és hatszázezer magyarral szemben elkövettek akkor, amikor minden vagyonuktól megfosztva és csordákba terelve egyszerűen elhajtották őket a korábbi német, illetőleg magyar területekről, Európa történetében példa csak a Rettegett Ivánok, Nagy Péterek, Leninek, Sztálinok, Benesek szláv világában van.

Az amerikai nagyvezérkar Quebec-i emlékiratának szavai beteljesedtek. A keleti féltekén egyetlen úr maradt: Oroszország. *Magyarországon 200 000 hulla fölött 470 000 megbecstelenített és nemi betegségekkel megfertőzött asszony és leány nyözsörgött orvosság után. Voltak köztük utolsó hónapjukban lévő várandós anyák, 8 éves leánygyermekek. Voltak, akiket 30-40 szovjet katona addig gyalázott, amíg bele nem haltak ebbe. Voltak, akik már meghaltak és holtan gyalázták meg őket.* Az Atlantic Charta „eszményeiért" folytatott „keresztes háború" 59 millió halottal, 10 millió földönfutóval és 100 millió rabszolgával ért véget.

Magyarországon a veszélyesnek látszó antibolsevista rétegeket lemészárolják. Ezt a „hazai" politikai szenvedély és a zsidó bosszú teszi. A lemészárolhatatlanokat pedig tökéletesen koldusbotra juttatják. A visszaérkező csoport: 1919-es megbízható kommunisták, majdnem teljes létszámban zsidók. A hat legmagasabb rangú vérengző Rákosi, Gerő, Vas, Révai, Farkas Mihály és Péter Gábor mind magyar nevekkel álcázott zsidó. Péter Gábor kivételével mind orosz állampolgár.

Miután a „felszabadulás" során meghirdetett „demokratikus" rendszerek hazai hívei megtették a magukét és a jobboldal kiirtását befejezték, Moszkva elkergeti őket és teljesen a saját garnitúráját jelentő vezetőket állítja be a vezetésbe. Az új vezetőcsoport legfeltűnőbb jellegzetes vonása, hogy túlnyomó részükben: *zsidók.* A nemzeti megalázottság, a felháborító igazságtalanság – élménnyé hatványozódik. A határokat pedig egyre szigorúbban őrzik a szögesdrótkerítések, figyelőtornyok, aknamezők, reflektorok és vérebek százaival. *Ilyen volt a népek önrendelkezési jogának egykori wilsoni tanítása.*

Ötvenmillió európai meghalt, hatmillió szó szerint rabszolgamunkát végez ütlegek és rúgások elszenvedése közepette. *Az 1956-os magyar nemzeti forradalom és szabadságharc leverése után újabb magyar százezrek hazájukat és otthonukat vesztve csavarognak keserű szívvel a földteke különböző pontjain, miközben a judeo-bolsevizmus poklába másfélszáz millió európait taszítottak a győztesek.*



Tudós- Takács János:

AZ ELSŐ BÉCSI DÖNTÉS

Az 1938. november 2-i Első Bécsi Döntés visszaadta Magyarországnak a Felvidék magyar többségű részét. E döntés előzményei az 1938. szeptember 30-i Müncheni Egyezményre mennek vissza.

A Müncheni Egyezmény keretében Anglia, Franciaország, Németország és Olaszország megállapodtak a Szudéta-vidéknek a Német Birodalomhoz csatolásáról, de a Csehszlovákiával kapcsolatos magyar és lengyel igényekről nem döntöttek, hanem azokat az érintett országok közötti kétoldalú tárgyalásokra bízták.

A magyar és a csehszlovák fél közötti kétoldalú tárgyalások során október 9-én a két küldöttség egy Komáromnál lehorgonyzott dunai hajón találkozott. A magyar küldöttséget Teleki és Kánya, a csehszlovák küldöttséget Tiso vezette. A magyar küldöttség az etnikailag magyar területek feltétel nélküli átadását követelte. Egy napos vita után a csehszlovák küldöttség 3 napot kapott adatgyűjtésre.

Az október 13-i tárgyalás során a csehszlovák küldöttség a magyar kisebbségnek autonómiát kínált fel Csehszlovákián belül. Kánya azt felelte, hogy tárgyalni jött, nem tréfálkozni. A csehszlovákok ezután felkínálták a Csallóköz átengedését (1840 km^2, 105 000 teljesen magyar lakossal), és amikor a magyar küldöttség ezt is elvetette, egy nagyobb területet ajánlottak fel (5400 km^2, túlnyomó többségben magyar lakossal).

Noha mind Kánya, mind Teleki ezt az ajánlatot is elégtelennek tartották, hajlandók

voltak tovább tárgyalni. De Imrédy miniszterelnök kijelentette, hogy a „szakadék túl széles ahhoz, hogy áthidalható legyen”, és megszakította a tárgyalásokat. Közölte a csehszlovákokkal, hogy a négy müncheni hatalomhoz fordul.

Csáky 14-én Rómában Mussolinit és Cianót arra kérte, hogy támogassák a Négyhatalmi Konferencia összehívását. Az olaszok teljes mértékben a javaslat mellett voltak. De Hitler ellenezte, mert úgy látta, hogy míg Németország és Olaszország Magyarországot támogatná, addig Anglia és Franciaország Csehszlovákia mellett lenne, és így holtpontra jutnának. Így Magyarország visszavonta a Négyhatalmi Konferencia összehívása iránti kérelmét és a közvetlen tárgyalások folytatása mellett döntött.

Prága október 22-én hivatalos jegyzéket küldött Budapestre, amelyben javasolta, hogy újítsák fel a közvetlen tárgyalásokat. Magyarország október 24-én azt a választ küldte, hogy a Csehszlovákia által most felkínált területet (a sík vidéket) a magyar csapatoknak meg kell szállniuk, a többi területet 8 zónára kell osztani és mindegyikben népszavazást kell tartani. Ha ezt Csehszlovákia nem fogadná el, a vitatott területek kérdését a nyugati zónára vonatkozóan német-olasz, a keleti zónára vonatkozóan német-olasz-lengyel döntőbíráskodás elé kell bocsátani.

Csehszlovákia azt válaszolta a magyar jegyzékre, hogy a magyar kisebbség kérdésére vonatkozóan elfogadják a német-olasz döntőbíráskodást. Magyarország október 27-én azt válaszolta, hogy tudomásul veszi, hogy Csehszlovákia elfogadta Németországot és Olaszországot döntőbírónak, és csak annyi megjegyzést tett, hogy a döntőbíráskodás csak a vitatott területre vonatkozzon. A nem vitatott területet Magyarország azonnal meg akarja szállni.

Magyarország október 29-én hivatalos kérést intézett Németországhoz és Olaszországhoz a döntőbíráskodás érdekében. Ezt követően egy jegyzék érkezett a csehektől, amely „megelégedéssel vette tudomásul, hogy Magyarország beleegyezett a német-olasz döntőbíráskodásba, és kötelezte magát, hogy előzetesen elfogadja annak határozatait”.

November 2-án Bécsben, a Belvedere palotában a döntőbíráskodás gyorsan lezajlott. A döntőbírók Ribbentrop és Ciano voltak. Csehszlovákia megtartotta Pozsonyt és Nyitrát, Magyarország visszakapta Észak-Komáromot, Kassát, Ungvárt, Munkácsot, és a középső területet, Lévát és Losoncot. A visszacsatolt területen 540 000 vitathatatlanul magyar, 120 000 vitathatatlanul szlovák, 100 000 kétséges nemzetiségű, 52 000 zsidó, 5000 német és 27 000 egyéb nemzetiségű személy élt. A döntőbíráskodás etnikai szempont szerint történt.

Magyarország a visszacsatolt területet november 5-10 között szállhatta meg. Nagy-Britannia részéről Lord Halifax és Cadogan örültek, hogy a probléma Anglia részvétele nélkül megoldódott. Chamberlain a legcsekélyebb ellenvetést sem tette a döntőbíráskodás ellen. Barcza György londoni magyar követ a Brit Külügyminisztérium részéről azt a tájékoztatást kapta, hogy Chamberlain megnyilatkozása a brit kormány részéről de jure elismerésnek tekinthető. Később a brit kormány a de facto elismerést megadta azzal, hogy a budapesti konzul jogkörét kiterjesztette a visszacsatolt területekre.

Ezzel szöges ellentétben a Brit Külügyminisztérium 1941. január 30-án úgy nyilatkozott, hogy Anglia számára az Első Bécsi Döntés nem kötelező, mert az csupán két Müncheni Hatalom döntése volt, amelyek úgy hozták meg a határozatot, hogy nem tanácskoztak a másik kettővel.

Az Első Bécsi Döntést követően november 3-10 között Magyarország birtokba vette a számára megítélt területeket. Ez a folyamat a magyar lakosság túláradó lelkesedése közepette, látványos, pompás jelenetekkel és ünnepélyes szertartásokkal ment végbe. A visszacsatolás folyamatát november 11-én a kassai bevonulás koronázta meg. A bevonulók nagy seregét a kormány és a törvényhozás képviselői követték, akiket különvonat szállított oda. Utánuk a kormányzó haladt fehér lován, valamint a meghívott előkelőségek érkeztek. Ez utóbbiak sorában volt Lord Rothermere is, aki a Revíziós Liga meghívására volt jelen.

1938. november 12-én a Parlament hivatalos törvénnyel Magyarországhoz csatolta a Felvidéket.

Az Első Bécsi Döntéshez vezető események törvényszerűek voltak. A trianoni országcsonkításra még részleges orvosság sem volt várható e seb okozóitól, Franciaországtól és Nagy-Britanniától. A gyógyítás első lépését Versailles kárvallottai, Németország és Olaszország tették meg. Az Első Bécsi Döntés a több évszázados magyar-német sorsközösséget még szorosabbra fonta.



Kiss Sándor:

A ZSIDÓCSAHOS (1921)

A zsidókórság terápiájában rámutattam, hogy a zsidó élősdiség azzal biztosítja magát a fertőzött társadalom boszszúja ellen, hogy a támadásba és védekezésbe belevonja a kiszipolyozott társadalom egyes szerveit is. A zsidó élősdiség rombolásának és védekezésének leghathatósabb tényezője a ***zsidócsahos.*** **A zsidó élősdiségnek ez a hivatásos harcosa sohasem zsidó, hanem a fertőzött társadalomnak *fajtagadó fia.* Ha a zsidókóros társadalomnak kiszipolyozott népét csürhenépnek nevezzük, akkor a zsidócsahos hivatását úgy határozhatjuk meg, hogy az befolyásolja a csürhenépet önmegadásra, türelemre és tiszteletre a *zsidóság iránt*; a zsidócsahos kötelessége tagadni a zsidóság bűneit, magasztalni az erényeit, hogy ne kelljen mindezt maguknak a zsidóknak tenniük, mert az szemet szúrna a népnek.**

A zsidócsahosok fedezik a zsidóság romboló munkáját, általuk valósítja meg a zsidóság mindazokat a társadalmi és gazdasági intézményeket, amelyekre szüksége van az élősködő fajuralom biztosítása végett. A zsidócsahosok küzdenek azon társadalmi és politikai pártok élén, amelyeket a zsidók mesterségesen szétválasztanak és egymás ellen uszítanak, hogy állandó zenebonájukkal elterelják a társadalom figyelmét a zsidó élősdiség jelenségeitől. Hivatásuk természete kizárja, hogy a zsidócsahosok valamennyien egy párthoz tartozzanak. Ellenkezőleg, a legellentétesebb irányú pártok élén kell harcolniuk, hogy minden pártban védelmezzék a zsidó élősdiség érdekét és egymás ellen acsarkodva sohase engedjék elcsitulni a tülekedést, nehogy a kiuzsorázott csürhenépnek ideje legyen ráeszmélni a zsidóság bűneire. Két dologban megegyezik minden politikai zsidócsahos: ***valamennyi meggyőződéses híve annak a harcos csoportnak, amelynek az élén viaskodik*** [pl. a munkáspártnak vagy a polgári pártnak; a legitimista pártnak vagy a nemzeti királyság pártjának]; ***továbbá valamennyi fanatikus híve a zsidóparazitizmusnak.*** **Dulakodásaik közben teljes jóhiszeműséggel rombolják a saját fajtájuk érdekeit és meggyőződésből védelmezik a zsidóságot. A zsidócsahos és a zsidóság kapcsolata hasonlít a pulikutya és a juhász viszonyához. A zsidó uszít, a csahos pedig lót-fut, acsarkodik, marakodik, csahol, mint az ebek a csürhe körül. A csürhe arra való, hogy a zsidóság nyírja, megfejje, kihasználja, levágja szükségleteihez képest. Az egész csürhenép fölött a zsidóság akarata uralkodik, de a csahosok űzik, hajtják, terelik a zsidók érdekei szerint. Mint az ebek, a csahosok is mindenben gazdájuk akaratát lesik, félve-tisztelve szegődnek ahhoz az irányhoz, amit a gazdájuk elébük szab. Ütést ők is kapnak, ha félreértik vagy rosszul teljesítik gazdájuk akaratát, mégis aránylag több kedvezményt élveznek, mint a csürhe.**

A zsidócsahostól meg kell különböztetni az uszítót. ***A zsidócsahos mindig keresztény, az uszító mindig zsidó.*** **Az uszító szellemi tekintetben fölötte áll a csahosnak, mert a legtöbb kezdemény, indítás és *uszító eszme* tőle származik, a zsidócsahos csak végrehajtja, amit az uszító sugalmaz. Az uszító mindig különb a zsidócsahosnál *faji erkölcs* tekintetében, mert az uszító saját fajtája érdekében fárad, míg a zsidócsahos elárulja a saját fajtáját és az ellenséges faj szolgálatába szegődik.** Nem árt kiemelni, hogy a közélet az uszítóról, minden kiválósága ellenére, aránylag kevesebbet lármázik, mint a zsidócsahosról. Ugyanis a zsidó élősdiség érdeke azt kívánja, hogy inkább a zsidócsahosok szerepeljenek cselekvők gyanánt, míg az uszítónak jobb csak háttérben maradnia. Álljon itt egynéhány név az utolsó évtizedek nevesebb uszítói közül, találomra összeszedve a legkülönfélébb hivatáskörből: Molnár Ferenc, Bródy Sándor, Kunfi Zsigmond, Jászi Oszkár, Kun Béla, Szende Pál, Vázsonyi Vilmos, Vadász Lipót, Miklós Andor stb. Ugyancsak néhány jól ismert zsidócsahos, a legkülönfélébb rendeltetésűek: Eötvös Károly, Lengyel Zoltán, Fényes László, Krúdy Gyula, Károlyi Mihály gróf, Hock János, Balthazár Dezső stb.

A zsidócsahosokat a zsidó sajtó tenyészti ki tervszerű előrelátással és módszeres elvek szerint a kiszipolyozott társadalom fajvérei közül. Kétféle eljárás divatos: kész embereket befogni zsidócsahosnak, vagy ismeretlen senkiket ifjú koruktól fogva idomítani és emelni, míg tekintélyt szereznek és használhatnak a zsidóságnak. Lássuk a két módszert külön-külön.

Az éber zsidószellem mindig résen van és eleven vigyázattal kíséri a közélet minden mozzanatát. Nyomban észreveszi, amint egy értékes *új ember* megjelent a nyilvánosság előtt. Tisztviselő, politikus, író, művész vagy tudós, amint valami jelentős sikerhez jutott, tüstént magára vonja a zsidóság figyelmét s mielőtt körülnézne, már szorgos vizsgálatnak van alávetve. Ezt a gyors és mégis mélyreható vizsgálatot teljes joggal nevezhetjük *csahossági próbának.* A szimatzsidók egész raja sereglik az új ember köré, lázasan fürkészik, honnan származott, milyen a múltja, kik a barátai, milyenek az elvei, szóval minden apróságot, amiből ki lehet ismerni, milyen az értéke az illetőnek a zsidóság szempontjából. Állandóan rajzik körülötte egy nyaláb zsidó, egyik-másik barátnak mutatja magát. Ha létrejön a barátság, két-három nap múlva a pesti zsidóság jobban ismeri az illetőt, mint a saját édesanyja. Amikor nehezebbé válik a hozzáférkőzés, kierőszakolnak nála egy interjút: nyilatkozzon valami közéleti kérdésről, mindig olyanról, amiből kiderül az illető álláspontja a zsidó élősdiséggel szemben. Ha a most jött ember a zsidóság híve és egyébként is vannak tehetségei, azonnal megkezdődik a szemérmetlen sajtókoncert, az összes vagy az illetékes zsidó lapok versenyezve magasztalják az illetőt, míg általánosan elismert közéleti nagyságot nem csinálnak belőle. Sohasem akadály, ha az *új ember* múltjában valami sötét folt van: annál szolgálatkészebb eszköze lesz a zsidóságnak, mert tudni fogja, hogy csak addig kap kegyelmet, amíg jól viselkedik.

Ha esetleg az új ember megbízhatatlan a zsidóság számára, akkor ennek futótűzként terjed el a híre. Minden zsidó azután szimatol, vannak-e gyarlóságai, piszkos dolgai és csakhamar az egész társadalom igről-igre tájékoztatva van, milyen hitvány, semmirekellő ember az illető. Ha a veszedelmes ember véletlenül szeplőtlen életű, ami egyre ritkább jelenség a rothadó magyar társadalomban, akkor rágalmakat csiholnak rá, terjesztik szóval, írásban, félszavakkal vagy nyílt vádaskodással, amíg csak a veszélyes embert félre nem löki a megundorodott társadalom.

A csahossági próbát az olyan emberen alkalmazzák, aki váratlanul jelent meg a közélet színterén és már adva van, amikor a zsidóság észreveszi, csak igazolásra vár. A legtöbb zsidócsahost azonban ők maguk emelik ki az ismeretlenség homályából. Ifjúkorától fogva nevelik, tolják mindig magasabbra, amíg hasznát nem vehetik. A zsidócsahosnak való tehetséget már pályája kezdetén fölismeri a zsidóság; azontúl soha meg nem szűnő éberséggel segíti lépésről lépésre; dicsőíti, magasztalja, csinál belőle országos, európai vagy világtörténeti nagyságot. A gyermekkorától fogva nevelt zsidócsahosnak mintapéldája Ady Endre. Fölismerték már diákkorában, körülvették zsidó barátokkal, s úgy elnyomorították lelkét, hogy ellensége lett a saját fajának. Amikor meghalt, *az Egyenlőség* dicsekedve írta le idomításának történetét. *Egyébként az utolsó harminc esztendőnek minden közéleti szerepvivője kivétel nélkül zsidócsahos volt*, mégpedig közülük is a legátkosabb emlékűek az országos és európai hírű politikai pártvezérek. Azt, hogy mit pusztítottak ▶

▶ ezek a mesterségesen fölmagasztalt, önhitt történeti nagyságok fajtájuk jövőjén, kifejezni nem elég erőteljes a mi nyelvünk. Az elmúlt évtizedek politikusai közül *egy sem* jutott volna ahhoz a jelentőséghez, amit elért, ha nem a zsidóság nevelte volna. A saját fajtájukat érintő kérdésekben százféleképpen gondolkodtak ezek a fajtagadók, sőt országpusztító dulakodást folytattak szüntelenül, de a zsidóságot illetőleg sohasem volt közöttük nézeteltérés, annak a javára mindig egyetértően cselekedtek. Hírnevük és tekintélyük semmi arányban sincs egyéni tehetségükkel, sem azokkal a szolgálatokkal, amiket saját magyar fajtájuk érdekében tehettek volna, *nagyságuk* híre viszont egyenes arányban van azzal, hogy mennyit használtak a zsidó élősdiségnek.

A zsidócsahosokat állandóan ellenőrzi a zsidóság. Egyikben sem bízik olyan vakon, hogy egészen a maga fejére hagyná. A legcsekélyebb kezdemény láttára, ami ártani látszik a zsidó élősdiségnek, íziben rátámadnak a zsidócsahosra és nyilatkozatra bírják parlamentben vagy sajtóban. Ha sejtésüket igazolja a zsidócsahos magaviselete, akkor a társadalmi, parlamenti és a sajtótámadásnak olyan orkánját zúdítják rá, hogy az iszonyodva siet visszacsinálni mindent, amit bűnéül róttak és rimánkodó nyilatkozatban igyekszik eloszlatni a *félreértést*. Ha nem teszi, vagy már nem teheti, irgalmatlanul félrelökik. Így buktatták meg annak idején a Wekerle-kormányt (1909-ben) a jövedelemarányosan emelkedő adókulcsokra vonatkozó törvények miatt, így riasztották meg a forradalom kitörésekor Balthazár Dezsőt királypárti nyilatkozata miatt stb. A zsidócsahos rendszerint idejében észre szokott térni, mihelyt megjelenik nála a félelmetes szimatzsidó, a fúrószemű sajtóterrorista, hogy magyarázatot kérjen ballépése miatt. Nagyon érdekes volt a zsidóság magatartása, amikor a zsidóbolsevizmus bukása után a liberális korszak zsidócsahosai kezdtek visszaszállingózni a közéleti szerepléshez. Különleges helyzet volt ez, amiben még nem volt része a zsidóságnak. A magyar levegő még fülledt volt a zsidó rémuralom vérszagától, az egész ország tele volt a keresztény és nemzeti megújhodás lármájával. A zsidóságnak sohasem volt inkább szüksége megbízható zsidócsahosokra, mint a kommunizmusra következő korszak *várható* válságai közepette. Legelőször persze az évtizedes múltú, sokszorosan kipróbált zsidócsahosokra kellett gondolniuk. De minden okuk megvolt, hogy ezekben se bízzanak föltétlenül: elvégre kinek nem nyitották föl a szemét a lefolyt események iszonyú tanulságai, ha csak egy parányi nyitottsága, rugalmassága is van az emberi agyvelőnek? Hiszen a zsidó rémuralom idejében még a *kivégzésnek is keresztényhalál* volt az azonos értelmű kifejezése,[1] annyira a gójok bőrére ment az egész dáridó. Bizony nem lett volna okos dolog az adott helyzetben próba nélkül megbízni, még a legmegátalkodottabb zsidócsahosban sem. Nem is tették, minthogy a zsidók semmit sem tesznek vaktában. Mielőtt akárkit pártfogásukba vettek volna a régi zsidócsahosok közül, mielőtt elkezdték volna érdekükben a szokásos sajtókoncertet, amivel az illetőt ismét tekintélyhez segítik, újra alávetették mindegyiket a *csahossági próbának,* mintha csupa új emberek lettek volna. Egyik-másikat még az ország határán kívül, Ausztriában, Svájcban megnyilatkoztatták: *mi a véleménye a zsidóságról?* Nagyatádi Szabó Istvántól föl a nagy grófokig, Andrássy Gyuláig, Apponyi Albertig minden számba vehető közéleti férfiúnak nyilatkoznia kellett. És íme! A liberális zsidócsahosok egytől-egyig a régi nótát fújták még most is! *Majd a csuda ette meg az embereket bámulatukban, jórészt még magukat a zsidókat is, hogyan lehetséges ez, hát ezek még most se tanultak volna?* A zsidócsahosok lélektanának egy nagyon érdekes fejezetéhez jutottunk itten, amire részletesebben kell kitérnünk.

Az idézett közéleti példák, de meg kinek-kinek a saját személyes tapasztalatai is, azt igazolják, hogy a *zsidócsahosság olyan feloldozhatatlan lelki kapcsolat a zsidó élősdiség és a zsidócsahosok között, amire nem ismer példát a történelem!* Ha puszta barátság, szövetség vagy érdektársulás volna, érthető lenne, de nem az s így teljesen érthetetlen az a párját ritkító szívósság, megátalkodottság és odaadás, amellyel a régi kipróbált zsidócsahosok kitartanak a zsidó élősdiség mellett, felülkerekedve a józan belátás tanácsán, az egyéni és faji fönnmaradás életösztönén.

A zsidócsahosság és zsidó élősdiség viszonya nem is barátság, szövetség, pártállás vagy puszta érdektársulás, hanem a folytonos megigézettség állapota, megerősítve a ***félelem*** és az ***anyagi függés*** eszközei által. Az egyenrangú tényezők kapcsolata, amely pusztán meggyőződésen, érzelmi közösségen, szabad elhatározáson alapszik, többnyire annál lazább, annál inkább bíráló és annál bomlékonyabb, minél régibb. A zsidócsahos ellenben annál szolgálatkészebb, minél régebb idő óta van befogva, mert hosszabb gyakorlat után inkább érezteti hatását a fegyelmező lelki kényszerítés, mint rövidebb idő után. Ez minden ismétlődő lelkifolyamatnál így van. A zsidócsahosság az egyik oldalon *öntudatlan függés,* a másikon *tudatos irányítás.* Éppen azért olyan állhatatos, mivel az egyik részen öntudatlan, a másikon tudatos. Olyanforma ez a viszony, mint a médium és a hipnotizőr között, amelyet a pszichológiában *rapportnak* neveznek; csakhogy nem olyan merev, mint a hipnózisban. Egyébként a különbség nem minőségi, csak fokozati. Nem merném állítani, hogy a zsidócsahos állandóan sugalmazott magatartását az egyszerű szóbeli ráhatással maradék nélkül meg lehetne magyarázni. Más, ún. okkult lelki hatások is működnek itt, amelyek ellenállhatatlan erővel sugároznak ki az óriási akaraterejű zsidó agyból és megragadják, lenyűgözik, átformálják a tehetetlen goj egész lelki világát, különösen személyes érintkezés útján. Bármiként legyen a dolog, annyi kétségtelen, hogy a *zsidócsahos nem pártember, hanem médium, álláspontja nem meggyőződésen, hanem lelki beállítódáson alapszik.* Végül elveszti minden józan eszét és önálló akaratát, és valósággal lesi, kitalálja parancsolója gondolatát. S miközben az egyik médium kineveti a másikat, hogy mennyire szolgaian teljesíti a hipnotizőr utasításait, arról sejtelme sincs, hogy ő éppen olyan rapportban van. Egyforma lekicsinyléssel fitymálják egymást az ellentétes pártok élén föllovalt zsidócsahosok. Az idősebb zsidócsahosok rapportja már nem is normális fizikai tünemény többé, hanem elmekórtani jelenség. A felsőséges zsidó sugalmazás igézetének többé-kevésbé ki van téve minden normális ember, de ezek a szánalmasan megfegyelmezett, járomba tört öreg alakok már olyanok, mint a járókelő beszélőgépek. Ezeknél már hiábavaló minden szép szó, meggyőzés vagy tanulság. *Révült* ábrázattal, agyvelőtlenül járnak. Félszemük állandóan parancsolójuk ábrázatára szegeződik, és beszélnek, cselekednek, marakodnak a kapott irányítás szerint. A megrögzött zsidócsahosok örökre elvesztek a fertőzött társadalom számára: valljanak bár akármilyen tetszetős elveket, beszéljenek bárminő csodás zenével, akaratuk nem szegődhet a zsidó élősdiség ellen soha.

A zsidócsahosok kitenyésztésében a zsidósugalmazásnak mindig elsőrendű szerepe van. Vannak emberek, akik már születésüknél fogva alkalmasak arra, hogy zsidócsahosok legyenek egész életükben. Olyan már a lelkiségük, idegalkatuk, hogy képtelenek ellenállni a zsidó befolyásoló erőnek. Ezek aztán tehetetlenül sodródnak bele a zsidó sugalmazás hálójába, ha a zsidó élősdiség hasznavehetőnek találja őket valamilyen feladatra. Magától vetődik fel itt a hátborzongató kérdés: ha már a zsidó csahosságra veleszületett alkalmassága van a lelkeknek, lehetséges-e egyáltalán, hogy a zsidócsahosok sokasága megkevesbedik valaha? Valóban úgy tetszik, hogy maga a természet rendelte a zsidóságot a társadalompusztításra, midőn a zsidó fajnak sátáni igéző erőt, a gójoknak viszont nagyobb fokú megigézhetőséget fejlesztett ki fajiságukban.[2] A helyzet bizony eléggé kilátástalan a gojokra, annál inkább, minél erőteljesebben hajlamosak veleszületetten, fajilag a zsidókórságra (ilyenek pl. a turáni fajok); viszont a zsidóságnak annál biztatóbb a helyzete, mert boszorkányos tehetsége a világ minden fajtájával szemben elvitathatatlan valóság. És mégis van némelykor egy *résút.* Mindenféle hipnózisnál nagy akadály az az *ellenszenv,* amely valami úton fölgerjed a hipnotizőr és médiuma között. A legügyesebb hipnotizőr is nagyon nehezen, vagy egyáltalában nem ejtheti meg az olyan egyént, aki gyűlölettel van iránta eltelve. A zsidó igézet is egy neme a hipnózisnak és ennek is csak egyetlen hathatós akadálya lehet: a zsidógyűlölet. Ebben van a zsidóellenes agitáció lélektani és szociológiai tudományos alátámasztása. **Azon kormányok, amelyek különböző liberális ürügyekkel a zsidóellenes propagandát korlátozzák, tulajdonképpen azt az egyetlen hathatós védelmet semmisítik meg, ami a zsidócsahosságra hajlamos egyéneket megmentheti a zsidó befolyásolás hatalmától: a zsidógyűlölet.**

Kiábrándításul hozzá kell tennem, hogy a társadalmi befolyásolás ellen a gyűlöletnek korántsincs minden esetben az a vértező ereje, mint a közvetlen egyéni ráhatás esetében: hiszen tudjuk már, hogy **a zsidó élősdiség ritkán lép közvetlenül, személyesen a tömeg elé uszítani, hanem uszító eszméivel, *sajtójával, zsidócsahosai által,* szóval személytelenül jelentkezik.** Azért történik meg számtalanszor a zsidókóros társadalomban, hogy még a lelkük mélyéig antiszemiták is a zsidó uszító eszmék szolgálatába szegődnek. Ugyanis nem tudják, hogy akit támogatnak, azt a zsidóság küldte közébük, vagy amikor marakodnak, a szóban forgó eszmét a zsidóság koholta nekik. Hiába a magyarországi keresztény pártok minden zsidóellenessége, amikor a zsidók érdekeit szolgáló törvényeket megszavazzák, mert – *Hegedűs Lóránt terjeszti eléjük.* Hiába a keresztény pártok minden egységi fogadalma, amikor az emberfeletti zsidó elme kieszeli és kieszközli számukra – a *királylátogatás botrányos eseményét.* Ilyen esetekben tökéletesen hatástalan minden antiszemitizmus. A zsidó nem uszíthatja őket közvetlenül és személyesen, mint a liberális korszakban gyakorta tette, de kifőz és színrehoz olyan eseteket vagy eszméket, amelyek kapcsán a legkeresztényibb pártoknak is össze kell veszniük, mert össze nem veszni lehetetlenség. Aztán hetekig marakodnak a kitervelt esemény körül, mint Peleus lakodalmas népe az Eris almáján, miközben a zsidó élősdiség vigyorog a háttérben. Ilyenkor azután hetekig nincs más kérdés, csak a királylátogatás. A lapok, mind a keresztények, mind a zsidók egyébről sem írnak, mint hogy megbukik-e a kormány az adott botrány folytán, vagy sem. Minden tökfilkó politikus nyilatkozik a kérdésről. Vádolják és ösztönzik egymást; lendületes szónoklatokat tartanak mindkét oldalon. Az újságok gyönyörű vezércikkeket hoznak a kérdés alkotmányjogi és külpolitikai vonatkozásairól, holott öt perccel a király távozása után lényegében újra a zsidókórság lett Magyarország legfontosabb gondja, nem pedig a királylátogatás. Erről azonban épp azért feledkeznek meg, mert mindenki amavval *törődik*! Hol van még példa a felsőséges emberi elme hasonló méreteire, amely olyan ellenállhatatlan kényszerrel tudná saját akaratának alávetni milliók akaratát, mint a zsidók teszik a gojokkal?

A zsidócsahosok nevelésének és fegyelmezésének eszközei között az igézettel rokon és jelentőségében vele egyenértékű a *félelem.* A zsidócsahosok részben azért szegődnek a zsidó élősködéshez, azért állnak szolgálatába, mert félnek tőle. A tiszteletteljes *ragaszkodásnak,* a meggyőződéses *hódolatnak* többnyire félelem az alapja más vonatkozásban is. Az ebről is azt állítják, hogy szereti a gazdáját, ragaszkodik hozzá. Nem kétséges, hogy fél is tőle. De az emberekben is mindig tiszteletet és ragaszkodást gerjeszt az olyan hatalom, amely félelmetes, kemény és könyörtelen. Velünk születik az a természetes ösztön, hogy sietünk úgy föllépni a veszéllyel szemben, hogy a *legtöbb oltalmat nála találjuk.* Hódolattal, rajongással, sőt szeretettel szoktunk közeledni az olyan hatalomhoz, amelyről tudjuk, hogy támadójával szemben rettenetes, de hódolójával szemben könyörületes. Ezért szereti a gyermek a szigorú, de igazságos szülőt, ezért rajonganak az alattvalók az erőskezű császárok iránt, ez az alapja az Isten iránt való szeretetnek is. Ragaszkodunk ahhoz, megalázkodunk az előtt józan életösztönből, akivel nem tanácsos szembeszállni. Ragaszkodásért oltalmat nyerni okosabb, mint szembeszállva eltiportatni. Ezt érzi még a legbutább ember is, sőt az leginkább, mert annak nincs is másra ösztöne, mint a puszta egyéni létét fönntartani. Nos, a zsidó élősdiséget mindenki olyan *kérlelhetetlen, bosszúálló hatalomnak ismeri,* amely jutalmazni is tud, ha úgy hozza a sors. Lépten-nyomon látjuk, miként csap le vaspöröllyel mindenhová, ahol támadást szimatol. Nem tétováz, nem alkuszik, hanem támad és megtorol könyörtelenül előbb vagy utóbb. *Büntetése mindig súlyosabb, mint a fenyegetése.* Soha-

[1] A *gajdesz* szót az orosz zsidó terroristák hozták Magyarországba. Oroszországba viszont a kommunizmus alatt Amerikából visszavándorolt cionista zsidók vitték. A szó félig héber, félig angol: *goj-death = keresztényhalál.*

[2] Mózes V. 7. 16. És megemészted mind a népeket, amelyeket néked ád az Úr, a te Istened; ne kedvezzen a te szemed nekik.

Ésaiás 60. 10. Az idegenek megépítik kőfalaidat és királyaik szolgálnak neked. 12. Mert a nép és ország, amely néked nem szolgáland, elvész és a népek mindenestül elpusztulnak. 16. És szopod a népek tejét és a királyok emlőjét szopod.

Ésaiás. 49. 23. És királyok lesznek dajkálóid, fejedelmi asszonyaik dajkáid, arccal a földre borulnak előtted és lábaid porát nyalják.

sem kiabál önmagáról, mint hatalomról, mindig személytelenül lép föl. A büntetése azonban nem marad el, ha késik is. Ez a rejtőzködő természete fokozza félelmetességét. Föllépésének ilyen a jellege, akár egyeseket büntet, akár egész népet. (Vörös uralom, Magyarország bojkottja.) Az ilyen hatalom az erőseket megsemmisíti, a gyávákat elbűvöli, magához kapcsolja. A zsidócsahosokat is ez a *félelem* ragadja meg és ez erősíti a zsidó igéző erő hatását. *Az elfojtott örökös rettegés a lélekben rajongássá változik az egészséges idegrendszer célszerű működése folytán.*

Persze, egészen más viselkedést vált ki az olyan hatalom, amely tétovázik és következetlen, amely hol megtorol, hol alkudozik, általában nagyon fenyeget, de kicsit üt. A tétovázó hatalom azt a vélelmet kelti magáról, hogy egészében véve csak üres pöffeszkedés, amelynek csak annyi az ereje, amennyit egyezkedéssel kialkuszik. Különben nem alkudozna, amikor sújtani kell. Megvetést ébreszt maga iránt, mint az az ellenség, aki éktelenül fenyegetőzik, de amikor tettre kerül a sor, szépen meglapul vagy egyezkedik. Emlékezzünk az 1920. évi törvényre árdrágítás és uzsora ellen: huszonöt bot, börtön, ötszázezer koronáig emelhető pénzbüntetés. A jelek szerint azóta nem volt komoly árdrágítás és uzsoravétség Magyarországon. Legalább is ezt lehet gyanítani a 200-500 koronás büntetésekből. Meg lehet érteni, miért mosolyognak a zsidók a magyarok hetvenkedésein. A nyugati kultúrnépek nem csapnak olyan lármát a megtorlás előtt, de jókat húznak a zsidópolipra. Még jobban alászállítja a magyar államhatalom tekintélyét a zsidók szemében, amikor azt látják, hogy ugyanez a hatalom milyen iszonyú erős tud lenni, amikor saját fajtestvéreit kell sújtani. Az agyonsanyargatott magyar nép védekező kitörései, amellyel rácsap hébe-korba a vérén élősködő piócákra, nem maradnak rettentő megtorlás nélkül. Itt aztán kijár a börtön, a fegyház, sőt a kötél is. A magyar társadalom úgy viselkedik, mint a gyerek, amikor földhöz veri magát, mert nem meri, ill. nem tudja visszaadni a felnőtt ütlegeit. A magyar társadalom is így cselekszik: ha a zsidó élősdiség elkeseríti, agyonüti saját fajtáját. A zsidó nem csinál ilyen megalázó képtelenséget. Nem ismer más igazságot csak a magáét. Mindent eltipor, ami ellenszegül neki. Saját fajvérei ellen nem lép fel büntetőleg más fajok érdekében, mert faji önérzettel visszautasít minden panaszt, amit zsidó bűnösök ellen tesznek.

Igen fontos kötelék a zsidó élősdiség és a zsidócsahos között az *anyagi érdek*. Az átlagember nagyon hajlandó jónak, helyesnek tartani az olyan állapotot, amiből hasznot húz. A zsidócsahosok hasznot látnak a zsidók élősködéséből, tehát az a természetes „meggyőződésük", hogy ez az állapot így jó és helyes, és ellene küzdeni bűn és ostobaság.

Mindazok szívesen küzdenek a zsidó élősködésért, akik személyes hasznát érzik annak. Jó példa a mágnások viselkedése. Valamikor lehetetlen jogfosztásnak ítélték a nemesi kiváltságok eltörlését, mert az hasznos volt nekik. Ugyanígy vannak most a zsidó élősdiséggel. A mágnások kivétel nélkül részvényesei, felügyelői és igazgatói a zsidó nagyipari, kereskedelmi és hitelvállalatoknak. Munka nélkül (mint a régi feudális korszakban), pusztán a nevükért dús jövedelmet húznak osztalékok, jutalékok címén. Világos, hogy nekik ez az állapot kedves, jó és igazságos. Tehát túlnyomó részük zsidócsahos is. Ugyanilyen indítékok miatt zsidócsahos a vállalati igazgatóságba beválasztott miniszteri tanácsos, a miniszterségig fölmagasztalt többszörös bankigazgató. Ki kívánhatja azt, hogy egy bankigazgató-pénzügyminiszter a zsidó élősdiség átkos voltát hirdesse, amikor ő maga annak csak áldásait élvezi?

A tisztviselők óriási hányada szintén zsidócsahos. A tisztviselő, akit bőrig nyúzott a zsidó élősdiség, most sokkal jobban ragaszkodik a zsidósághoz, mint 50 évvel ezelőtt, amikor még valóban „tekintetes úr" volt. A lerongyolt, kiéhezett tisztviselő helyzetéhez illő rabszolgalélekkel hálálkodik minden morzsáért, amit nagy leereszkedéssel nyújt neki az ő romlásán meggazdagodott zsidó. A kormányférfiak mindig hangoztatják, hogy lehetetlenség annyira fokozni az ország közjövedelmeit, hogy emberi megélhetést lehessen biztosítani a tisztviselőknek. Pedig annak a jövedelemrésznek, ami a tisztviselők életszínvonalánál hiányzik, meg kell lennie valahol a nemzeti jövedelem részei között. Az a gazdasági érték, ami a társadalmi termelésben a tisztviselők munkateljesítményére jut, nem vész el a semmiségben. A tisztviselő munkája is értékké válik a társadalmi termelés összesített hozadékában és ha a tisztviselő azt nem kapja vissza a nemzeti jövedelemből, akkor másutt kell annak fölgyülemlenie. Már pedig, oda, ahová ez az érték fölhalmozódik, mindenesetre igazságtalanul kerül. Az államra hárul a kötelesség, hogy közadók alakjában elvegye és visszajuttassa annak, akitől származik. A tisztviselők munkájának a terméke is a zsidóság jövedelmébe folyik bele, csakúgy, mint a munkásoké. Csakhogy a tisztviselők nem vehetik vissza folytonos béremeléssel, mint a munkások (azok is csak nagyon csekély hányadát). Az állam kötelessége tehát, hogy a zsidó élősdiségtől elvegye adók alakjában azt a zsákmányjövedelmet, amit a jogos életszínvonalhoz képest túlontúl élveznek, mert azt a zsidóság úgyis másoktól vonja el. Mindaddig lehet emelni az ország közjövedelmeit, amíg akadnak dúsjövedelmű zsidók és nem zsidók, akik élvezetekben dőzsölnek, miközben mások nyomorognak. Az eldőzsölt zsákmány úgy sem értékesül termelő vállalatok alapításában, hanem csak arravaló, hogy hirdesse a társadalom igazságtalanságát. A tisztviselő annak van elkötelezve, akinek létfönntartását köszöni. Az államnak nincs, mert az maga hirdeti, hogy képtelen emberi megélhetéséről gondoskodni. Ellenben annál többen kötelezik el magukat a zsidóságnak, mert az segíti, sápolja, vesztegeti azokat, akikre szüksége van. Az ilyenek aztán fanatikus csahosaivá lesznek a zsidó élősdiségnek. A társadalmi zsidókórságnak ez a beteges folyamata így jellemezhető röviden: a zsidó élősdiség kifosztja a dolgozó társadalmat; így tesz szert zsákmányjövedelemre, ebből a zsákmányból megvásárolja az állam legfontosabb közhivatali szerveit, amelyekre szüksége van. Az államhatalom elnézi ezt a fosztogatást, mintha csak ezt mondaná: én nem bántom a te zsákmányjövedelmedet, mert a nagyarányú adóztatás bolsevizmus. Tartsd meg a zsákmányodat, inkább nem fizetem a tisztviselőimet. A zsidóság viszont így gondolkozik: ha nem fizeted a tisztviselőidet, az csak neked baj, annál jobb forradalmár és hívebb zsidócsahos válik belőlük. A zsákmányjövedelemből majd fizetem én a te tisztviselőidet a nékem teljesített szolgálatok mértéke szerint. A zsidó élősdiség kifosztja a milliókat, de a zsákmányból zsoldjába fogadja a zsidócsahosok seregét, hogy fölhasználja azt a kifosztott milliók ellen.

Megvizsgáltuk milyen eszközökkel tenyészti a zsidóság a zsidócsahosokat, lássuk, miként bánik velük. Már említettem, hogy a zsidóság több-kevesebb kedvezményben részesíti a zsidócsahosokat, akiket felhasznál a csürhenép elbolondításában, kifosztásában és leigázásában. Az anyagi jutalmazáson kívül esetenként országos, európai vagy világhíres nagyságokat csinál belőlük, mert jól tudja, hogy a csürhenép szívesen követi a híres embereket. Azonban árnyoldalai is vannak ennek a viszonylag kedvező helyzetnek. Mindenféle árulásnak megvan az az erkölcsi kockázata, hogy az áruló nem számíthat az elárult felek jóakaratára, tehát egészen ki lesz szolgáltatva azon hatalom kényének, amelynek javára árulóvá lett. Viszont az árulót az sem szokta túlságosan sokra becsülni, aki felhasználja. Fokozott ez az erkölcsi kockázat a zsidócsahosoknál, mert a zsidó a legönzőbb, leghazugabb, leghűtlenebb faj a világon. **Amikor a zsidó kifosztja, uszítja, leigázza a társadalmat, akkor ebben a romboló munkában a zsidócsahosok járnak legelöl. A zsidóság őket tünteti föl cselekvők gyanánt, hogy ne legyen annyira feltűnő a saját bűnössége. Amikor aztán a törvény, a jogrend, a közvélemény, a népharag megtorlást követel, a zsidó élősdiség mindig a zsidócsahost veti oda áldozat gyanánt.** Feleljen az, aki elkövette a bűnöket, ordítja ilyenkor. Lássunk egy-néhány példát. A háború folyamán elkövetett *hadi csalásokat* szinte kivétel nélkül zsidók csinálták, ők agyalták ki a maguk javára. De talán egy sem volt olyan, amibe gojokat is bele ne kevertek volna, mint részeseket. Ezek voltak a gaztettekben a zsidócsahosok. Amikor aztán törvényes számonkérésre került a sor, a zsidó gazember sátáni ravaszsággal kievickélt a veszedelemből, de annál mélyebben taszította bele a zsidócsahost, aki a bűntettnek végrehajtója gyanánt szerepelt. Innen van az, hogy a háborús bűntettekért elítélt bűnösök között a gojok számaránya eléri a 27%-ot. Akkor látnánk ennek a számnak iszonyú aránytalanságát, ha ki tudnánk mutatni, hogy a bűnös úton szerzett *haszonnak* hány százaléka jutott a zsidónak. Ezt azonban éppen a zsidócsahosok szerepe miatt nem lehet kimutatni. Más példa. A háború alatt űzött fosztogatásokat a zsidó élősdiség nagyon sok helyen a kibérelt hatósági szervek fedezete és támogatása mellett űzhette olyan biztos sikerrel. Amikor aztán ugyanez a fosztogató zsidóság megcsinálta a forradalmat, a népharag kitörésének áldozatul dobta azokat a zsidócsahos tisztviselőket, akiket felhasznált azelőtt a saját céljaira s akiket éppen ezért meggyűlölt a nép. A nép haragja kitombolta magát a jegyzőkön, szolgabírákon és rendőrtisztviselőkön, a bűnösök mellett persze ártatlanokon is: az élősködő zsidó pedig majdnem sértetlenül úszta meg a veszélyt. Más példa. *Az Est*, a *Pesti Napló*, a *Világ*, a *Népszava*, a *Magyarország* és a többi zsidó lap zsidóuszítói megcsinálták, a pesti zsidó tőkések finanszírozták a forradalmat, amelybe belevadították néhány keresztény zsidócsahost is. Amikor felelni kell a bűntettekért, egymás után kerülnek börtönbe, fegyházba azok a zsidócsahosok, többnyire munkások, rongyos tisztviselők, akiket magával ragadott az ellenállhatatlan zsidóuszítás, mert a tömeg előtt elszónokolták vagy végrehajtották a zsidó lapok boszorkányosan befolyásoló erejű vezércikkeit. De az összes gazság kigondolói és uszítói még ma is kedélyesen rothasztják tovább a magyar társadalmat ugyanazokban az újságokban. Más példa. A kommunista zsidó rémuralom mészárlásait nagy részben degenerált, kétségbeesett, tudatlan keresztény terrorfiúk hajtották végre, akiket a szó szoros értelmében az őrületbe kergetett a zsidóuszítás, akiknek lelkiereje, önállósága, öntudatlansága úgy viszonylik a zsidóuszítók céltudatos értelmi tehetségéhez, mint egy a millióhoz. Ezek a gyámoltalan embergépek egymás után kötélre kerülnek, mint javíthatatlan közveszélyes fenevadak, teljes joggal: de varázslóik a zsidó sajtóboszorkányok és szakszervezeti ördögök ma is élvezik a „keresztény kurzus" összes áldását. Ne feledjük el, hogy ezek a az ún. terrorfiúk ugyanúgy válhattak volna keresztes vitézekké is, ha történetesen arra uszította volna őket az ellenállhatatlan varázsló, a zsidószellem. Ha száz kivégzés után újra születnének, mindannyiszor újra belesodródnának a sátáni zsidóakarat bűvkörébe, mert erre készteti őket lelkiségük, határtalan alsóbb szintű értelmük a zsidóéhoz viszonyítva. És még további ilyen tízezrek élnek a magyar földön, bármely pillanatban kész eszközei a felsőséges zsidóakaratnak, amely úgy használhatja őket tetszése szerint, mint élettelen szerszámokat.

Az elmondottak után vizsgáljuk meg Tisza István sorsát. Amikor közelgett az idő, hogy a zsidóságnak számolnia kell a rémítő háborús bűnökért, a könyörtelen népnyúzásért, szóval félni kellett egy zsidóellenes lázadás kitörésétől, megcsinálták a forradalmat és a kirobbanó népharagnak zsákmányul lökték oda a hadiközpontok megteremtőjét, a háborús kormányzat fejét, Tisza István grófot. Nagy áldozatba került, de nem kicsi volt a nyereség sem: a zsidó élősdiség Tisza gróf vérével váltotta meg magát háborús bűnei büntetésétől! A legfelségesebb *tragikum,* amelyet termelt a tragédiákban bővelkedő magyar történelem.

Bonyodalmában Károlyi Mihály tragédiája is hasonlít ehhez, csak a végkifejlésből hiányzik a felséges vonás, minthogy Károlyi aláváló jellemével az nem is férne össze. Károlyi egyike volt az obstrukciós korszak leghasznavehetőbb zsidócsahosainak. Az októberi forradalmat is az ő cégére alatt csinálta a zsidóság. Mindazt a világtörténeti gazságot, amit elkövetett nálunk a zsidó élősdiség a forradalommal és bolsevizmussal, Károlyi fedezete alatt csinálta. Amikor ennek a farsangnak is elkövetkezett a böjtje és a fellángoló népszenvedély megint bosszúért kiáltott, odaállította neki a zsidóság az egész rendszer főcsahosát, Károlyi Mihályt. Ő csinált mindent, felelős mindenért. Károlyi Mihály jellemtelen ember volt, bűnhődése nem lehetett más, mint erkölcsi bukás. Amint egész életének, erkölcsi halálának is csak a zsidó élősdiség látta hasznát; a zsidó parazitizmus Károlyi gyalázata árán menekült meg forradalmi bűneinek megtorlása elől.

Jó példa Friedrich István esete is. Kétségtelenül részese, sőt egyik csahosa volt az októberi forradalomnak. Tiszát a zsidók gyilkoltatták meg és amikor felelni kellett Tisza meggyilkolásáért, fő bűnösnek Friedrich Istvánt kiáltották ki, a forradalmi kormány egyik zsidócsahosát, annyival is inkább, mert időközben hűtlen lett a zsidó élősdiséghez.

Az említett példák alapján a zsidó élősködés egyik biológiai törvénye gyanánt megállapíthatjuk, hogy ***azokat a keresztényeket, akikre támaszkodva a zsidó élősdiség a társadalmat pusztítja, leszámolás esetén ez az élősködés áldozatul szokta odavetni a számon kérő felsőbb hatalomnak és az ő bukásuk árán szokott a büntetés elől maga megmenekülni.***

(Forrás: *A Cél*, 1921.)

Jürgen Graf, Thomas Kues és Carlo Mattogno:

A SOBIBÓR-HAZUGSÁG

1. FEJEZET: AZ AGG JOHN DEMJANJUK ELLENI KEGYETLEN HAJTÓVADÁSZAT

a) NSzK jogi önkényesség

2009 május 12-én az ukrán születésű, 89-éves John Demjanjukot, az Egyesült Államok egykori polgárát, akinek amerikai állampolgárságát az USA hatóságai öt évvel korábban elvették, kitoloncolták az NSzK-ba, ahol őt azonnal beszállították a müncheni Stadelheim börtönbe, és bemutattak neki egy ellene szóló elfogatóparancsot. Eszerint a parancs szerint Demjanjuk „gyilkossághoz nyújtott segítség alapos gyanúja alatt áll legalább 29 000 esetben".

Az eset hátteréhez a *Der Spiegel* című folyóirat a következőket jelentette:

„Demjanjuk 1943-ban, mint felügyelő a sobibóri megsemmisítő táborban a náciknak a sokezer zsidón elkövetett tömeggyilkosságában segédkezett volna. […] Demjanjuk, több dokumentum szerint, egy körülbelül 5000 külföldi segéderőből – a balti népek tagjaiból, ukránokból, külföldön élő németekből – álló csoporthoz tartozott, akiket a nemzetiszocialisták a Lublintól keletre fekvő Travniki kiképzőtáborban a megszállott területeken végrehajtandó tömeggyilkosságokra képeztek ki."[1]

A vád központi dokumentumát egy szolgálati igazolvány képezi, amely szerint Demjanjuk az 1943-as évben rendőrként szolgálatot teljesített a sobibóri táborban. Az egyik szakértő már 1987-ben számos gyanú alapján arra a következtetésre jutott, hogy ez az igazolvány hamisítvány,[2] a [német] Szövetségi Köztársaság tájékoztató eszközeinek egy része évekkel később pedig támogatta ezt a szakvéleményt; így pl. a *Der Spiegel* az 1993 augusztus 2-i számában kerek perec megállapította: „*Ez* [a dokumentum] *nyilvánvalóan hamisított.*"[3]

De még ha hiteles lenne is az igazolvány, az csupán Demjanjuk *jelenlétét* bizonyítaná a sobibóri táborban, és a legcsekélyebb bizonyítékot sem szolgáltatna arra, hogy az ukrán ott akár csak egyetlen gyilkossághoz is segítséget nyújtott volna, nemhogy 29 000 gyilkossághoz. A fentebb idézett cikkben a *Der Spiegel* megjegyzi:

„A német igazságügy számára a feltételezett SS-közkatona elleni eljárás első esetnek tekintendő. Első ízben akar a parancslánc legutolsó láncszemében egy törvényszolgát perbefogni, nem azért, mert szélsőséges bűnözőként különös kegyetlenséget tanúsított volna, hanem azért, mert segítséget nyújtott ahhoz, hogy a gyilkos gépezet súrlódás nélkül működjék."[4]

Ha a „náci bűnözők" (NS-Täter) elleni valamennyi korábbi perben a vádlottaknak konkrét bűncselekményeket vetettek szemükre, akkor ez a John Demjanjuk elleni eljárásban első ízben nem áll fenn: az ukránt egyedül azért kell elítélni, mert ő abban az időszakban, amikor a vád szerint Sobibórban 29 000 zsidót meggyilkoltak, rendőrként abban a táborban tartózkodott! Ehhez a példátlan törvényszegéshez az NSzK-igazságügy a következő megokolást adja:

„Az elfogatási parancsban az áll, hogy a rendőrnek nem kellett volna közreműködnie tömeggyilkosságban. Ő is, mint sok más Travniki-közkatona, katonaszökevénnyé válhatott volna."[5]

Ha egy 89 éves aggastyán üldözése ellentmond természetes igazságérzetünknek és az európai jogi hagyományoknak már az olyan tettek alapján is, amelyeket huszonhárom éves korában elkövetett vagy amelyek elkövetésével vádolják, akkor a Demjanjuk-ügy még egy további keserű mellékízt kap azáltal, hogy az aggastyán már korábban hét évet ült rács mögött ártatlanul, abból öt évet a halálos zárkában.

b) „Rettenetes Iván, Treblinka szuperördöge"

A treblinkai táborban elkövetett állítólagos bűntettek miatt John Demjanjukot 1986-ban az USA kiszolgáltatta Izraelnek. Perénél egykori Treblinka-fegyencek egész sora azonosította őt mint „Rettenetes Ivánt", egy ukránt, aki ezek szerint a tanúk szerint nem csak hallatlan nagy számú zsidót gázosított el egy kiszolgált szovjet páncélos dieselmotorjának kipufogó gázai segítségével, hanem járulékosan még minden elképzelhető szörnyűséget is elkövetett. Pinchas Epstein tanú eskü alatt vallotta:

„[Iván] néha egy tőrrel a kezében jött, néha egy bajonettel, koponyákat vert be, füleket vágott le, gyötörte a foglyokat, és ez teljesen hihetetlen, hihetetlen, hogy ott állt a halottak mellett és bámult rájuk. Azt mondanám, Tisztelt Bíróság, hogy az iszonyú volt, ahogy a hullák kinéztek, amikor azokat a kamrákból kihozták. Emberek szétzúzott arccal, emberek szúrt sebekkel a hasukon, asszonyok a belőlük félig kilógó magzattal, fiatal lányok szúrt sebekkel, terhes nők szúrt sebekkel a hasukon, kinyomott szemekkel. […] Ő ott állt és nézte a tettei eredményét, a kinyomott szemeket, a levágott női melleket – ott állt és legeltette a szemeit a színjátékon. […] Csaknem egy millió emberi lényt, emberi lelkeket mészárolt le. […] Mert zsidók voltak. Ez az Iván egy más bolygóról származó szörny volt."[6]

Yehiel Reichmann tanú eskü alatt kinyilvánította:

„El akarom mesélni, ami a kút közelében Finkelstein barátommal történt. Mialatt én vele együtt a fogamat mostam, a Finkelsteinnel, ez az ördög odajött egy fúrógéppel, amilyet az ember lyukak fúrására használ. Ő arra használta ezt a fúrót, hogy a Finkelstein fenekébe lyukakat fúrt, és azt mondta neki: 'Ha ordítasz, lelőlek.' Megsebezte Finkelsteint, ő vérzett és nagy fájdalmai voltak, heves fájdalmai, de nem volt szabad ordítania, mert Iván megfenyegette: 'Ha ordítasz, lelőlek!' Iván egy szuperördög volt, Treblinka szuperpusztítója."[7]

Ilyen tanúvallomások alapján ítélték Demjanjukot 1988-ban kötél általi halálra. A fellebbezési eljárásban viszont az izraeli bíróság felmentette őt, mert a tanúk „tévedhettek", és 1993-ban visszatérhetett az USÁ-ba. A szolgálati igazolvány, amely állítólag Demjanjuknak egy sobibóri tartózkodását bizonyítja, az izraeli bíróságnak 1986 óta a kezében volt, de nyilvánvalóan nem tartották bizonyító erejűnek, mert a sobibóri táborban elkövetett bűntettekért *nem* emeltek vádat ellene.

c) Sabine Leutheusser-Schnarrenberger bölcsességei

Az izraeli Demjanjuk-per kudarca után az NSzK-ban nyilvánvalóan egy hasonló felsüléstől való félelem volt tapasztalható. A *Deutschlandfunk*ban egy riporter a következő kérdést tette fel Sabine Leutheusser-Schnarrenberger egykori igazságügy-miniszternek:

„*Ott* [Izraelben] *őt* [Demjanjukot] *a nyolcvanas években egyszer már megvádolták és elítélték segítségnyújtásért több, mint 800 000 zsidón elkövetett gyilkossághoz Treblinkán. De aztán a bizonyítási eljárás végül összeomlott, a halálos ítéletet érvénytelenítették. Fennáll a veszély, hogy Münchenben az eset megismétlődik?*"

Sabine Leutheusser-Schnarrenberger azt válaszolta:

„Nem hiszem, hogy az, ami Izraelben történt, megismétlődhetnék most a müncheni eljárásban is. […] Most, úgy gondolom, azokat a lehetőségeket, amelyek a bizonyítási eljárás számára rendelkezésre állnak, a német államügyészség nagyon, nagyon gondosan és hosszú, hosszú éveken át vizsgálta."[8]

A formális vádemelés Demjanjuk ellen két hónappal a kitoloncolása után következett be: *„Az Államügyészség München I. vádat emelt John Demjanjuk feltételezett náci-bűnöző ellen segélynyújtásért 27 900 zsidó ellen elkövetett gyilkossághoz."*[9]

Az, hogy a gyilkosságok, amelyekhez az ukrán segítséget nyújtott volna, csodálatos módon 29 000-ről 27 900-ra csökkent, mégpedig anélkül, hogy 2009 májusa és júliusa között bármilyen dokumentum, amely ezt a módosítást megindokolta, előkerült volna, valóban döntő bizonyíték arra, hogy az NSzK-igazságügy a bizonyítási helyzetet „nagyon, nagyon gondosan és hosszú, hosszú éveken át" (Sabine Leutheusser-Schnarrenberger) vizsgálta!

d) Miért kell Demjanjukot elítélni?

Ennek a kiinduló helyzetnek az ismeretében a *Der Spiegel* nem kerülheti el, hogy megállapítsa:

„A náci eljárások fáradalmas műveletek, ráadásul még kényesek is. A vádlottak könnyen szánalomraméltó aggastyánokként jelennek meg, akiket kegyetlenül üldöznek."[10]

A hamburgi képes folyóirat mindamellett nyilvánvalóan szükségesnek tartja a Demjanjuk ellen meghirdetett pert, mert a cikket valami Norbert Freire hivatkozva így fejezi be:

„A németek tartoznak az áldozatoknak és a túlélőknek, de önmaguknak is azzal, hogy Demjanjuk ellen eljárjanak."[11]

Másképpen kifejezve: jogállami alapelvek ide vagy oda, a 89 éves embert el *kell* ítélni. Ezzel a németek „tartoznak önmaguknak!" – A szörnyű törvényszegésekre, amelyeket a [német] szövetségi (mint előtte az amerikai) igazságszolgáltatás egy védtelen aggastyán üldözésénél elkövetett, cikksorozatunk vége felé részletesen vissza fogunk térni.

e) A „tetthely": Sobibór, Kelet-Lengyelország

Cikksorozatunk központi témája az a kérdés, hogy miként áll tulajdonképpen a bizonyítási helyzet az állítólagos tömeggyilkosságok ügyében Sobibórban. A hivatalos történelemírás szerint ez a tábor, Treblinka és Belzec mellett, annak a három kelet-lengyelországi „megsemmisítő tábornak"[12] egyike, amelyekben motorból kipufogó gázokkal legalább másfél millió zsidót gyilkoltak meg. Treblinkáról a két revizionista kutató, Carlo Mattogno és Jürgen Graf a 2002-es évben egy részletes dokumentációt állított össze[13]; Belzeccel Carlo Mattogno 2004-ben foglalkozott[14], de Sobibórról eddig még nem volt revizionista monográfia. E cikksorozat egy könyv kéziratán alapul, amely körülbelül 2009 végén angol nyelven fog megjelenni az USA-ban. Egy német kiadás ugyancsak tervbe van véve.

1„ Egy egészen közönséges segédmunkás", a *Der Spiegel* 26/2009 számában (Internet-változat).
2Dieter Lehner, *Du sollst nicht falsch Zeugnis geben*, Vowinckel Verlag, Berg 1987.
3„Mörderische Augen", *Der Spiegel*, 31/1993 számában (Internet-változat)
4„Egy egészen közönséges segédmunkás", a.a.O.
5Ugyanott.
6*Criminal Case No 373/86. State of Israel vs. Ivan (John) Demjanjuk, Verdict.* 180 ff. oldalak.
7Ugyanott, 186. oldal.
8Deutschlandfunk, 2009. július 14 (Internet-változat).
9Tagesspiegel, 2009. július 14. (Internet-változat).
10*„Egy egészen közönséges segédmunkás",* a.a.o.
11Ugyanott.
12A „megsemmisítő tábor" szó a háború alatti egyetlen német dokumentumban sem fordul elő. Ez a szó a szövetségesek szókincséből származik, és az angol „extermination camp" fordítása.
13Carlo Mattogno und Jürgen Graf, *Treblinka – Vernichtungslager oder Durchgangslager?*, Castle Hill Publishers, Hastings 2002. Online: vho.org/D/Treblinka/
Angol változat: *Treblinka – Extermination Camp or Transit Camp?* , Theses & Dissertation Press, Chicago 2003. Online: vho.org/GB/Books/t
14Carlo Mattogno, *Belzec. Propaganda, Zeugenahssagen, archäologische Untersuchungen, historische Fakten*, Castle Hill Publishers, Hastings 2004. Online: Vho.org/D/b/
Angol változat: *Belzec in Propaganda, Testimonies, Archeological Research and History,* Theses & Dissertation Press, Chicago 2004. Online: vho.org/GB/Books/b

2. FEJEZET: A HIVATALOS SOBIBÓR-KÉP ÉS A KORABELI DOKUMENTUMOK

a) Sobibór az Enzyklopädie des Holocaust szerint

A célból, hogy az olvasót a sobibóri tábor történéseinek hivatalos változatával megismertessük, foglaljuk össze, amit az *Enzyklopädie des Holocaust* a „Sobibor" címszó alatt jelent:

Sobibór egy megsemmisítő tábor volt az azonos nevű falu és vasútállomás közelében, a Lublin kerület (vojvod) keleti részében Lengyelországban. Építését 1942 márciusában kezdték meg. A tábort derékszögű formában, 400 x 600 méteres felületen építették. Három körletből állt, amelyek egymástól kerítésekkel voltak elválasztva.

Az I. táborban voltak a zsidó internáltak szállásai és a műhelyek, amelyekben azok egy részének dolgoznia kellett. A zsidókat a szállítmányok megérkezése után a II. tábor néven ismert felvételi körletbe vitték. Itt le kellett vetni ruhájukat, hajukat levágták, értéktárgyaikat le kellett adniuk. A haláltábor vagy III. tábor a terület észak-keleti részén volt. Ez magába foglalta a gázkamrákat, a tömegsírokat, és a sírokat a zsidó internáltak részére. Szögesdróttal volt lezárva és ágakkal védve a bepillantás ellen. Az internáltakat egy ösvényen meztelenül hajtották a gázkamrákhoz.

A gázkamrák egy téglaépületben voltak. Minden kamra (a kamrák száma nincs megadva!) négyzetes volt 16 négyzetméteres területtel, és 160–180 személyt fogadott be. Minden gázkamrának volt egy második kijárata, amelyen keresztül a hullákat eltávolították. A halálos szén-monoxidot egy hozzáépített bódéban elhelyezett 200 LE motor termelte. A tömegsírok a közvetlen szomszédságban voltak; mindegyik 50–60 méter hosszú, 10–15 méter széles, és 5–7 méter mély volt.

Az első szállítmányokból több száz zsidót választottak ki, akiket a műhelyekben mint szabókat, cipészeket, asztalosokat stb. alkalmaztak. Ezeknek a zsidóknak a száma végül kb. 1000-re emelkedett, közülük 150 nő volt.

A gyilkosság helyén 200–300 internáltnak kellett a meggyilkoltak hulláit a gázkamrákból kihúzni, a temetési helyhez vinni, és azután a kamrákat megtisztítani. 1942 vége felé a hullákat kiásták és elégették, hogy a tömeggyilkosságok nyomait eltűntessék.

1942 májusa és 1943 szeptembere között Sobibórban kereken 250 000 zsidó embert gyilkoltak meg a Főkormányzóságból (Lengyelország), Szlovákiából, Németországból, Franciaországból és egyéb országokból. 1943 szeptemberének második felében Minszkből szovjetzsidó hadifoglyok kerültek a táborba, köztük Alexander Pecserszki hadnagy. Az újonnan jöttek érintkezésbe léptek a táborban működő ellenállási csoporttal, amely a parancsnokságot Pecserszkire ruházta. A lázadás 1943 október 14-én tört ki; annak során 11 SS-közkatonát és több nem német rendőrt öltek meg. Csaknem 300 fegyenc tudott menekülni, de közülük a legtöbben áldozatul estek az üldözőknek. A lázadás leverése után Sobibórt feloszlatták.[15]

b) A tábor áldozatainak száma a különböző források szerint

Az *Enzyklopädie des Holocaust* szerint Sobibórban tehát kereken 250 000 zsidót öltek meg. Mindenekelőtt közvetlen a háború utáni időben némely tanú és szerző sokkal magasabb számokat nevezett meg, mégis van néhány „Holocaust-történész", aki az áldozatok számát alacsonyabbra teszi. A Sobibórban meggyilkolt zsidók számát az alábbi táblázat mutatja ki:

2 000 000	Zelda Metz lengyel-zsidó tanú szerint[16];
1 000 000	a „*Dokumente und Materialien aus der Zeit der deutschen Besatzung Polens*" című kötet szerint[17];
800 000	Kurt Ticho német-zsidó tanú szerint[18];
700 000	Ch. Engel és S. Engel-Wijnberg holland-zsidó tanúk szerint[19];
600 000	Yuri Suhl szerint[20];
500 000	I. Ehrenburg és V. Grossman „Fekete könyve" szerint[21];
300 000	Léon Poljakov szerint[22];
250 000	Wolfgang Scheffler szerint[23];
200 000	Raul Hilberg szerint[24];
170 000	Julius Schelvis szerint[25];
30-35 000	Jean-Claude Pressac szerint[26].

Revizionista történészek részéről nem állnak rendelkezésre becslések a Sobibórban elpusztult zsidók számát illetően, mert sem dokumentumok, sem tárgyi leletek nincsenek, amelyek alapján ilyen becsléseket értelmesen meg lehetne okolni. A hivatalos „holocaust"-irodalom állítása, amely szerint Sobibór egy megsemmisítő tábor lett volna zsidók számára, ugyanis nem talál a legcsekélyebb támaszt sem a korabeli német dokumentumokban.

[15] *Encyklopädie des Holocaust. Die Verfolgung und Ermordung der europäischen Juden.* Herausgegeben von E. Jäckel, P. Longreich, J. M. Shoeps, Hauptherausgeber Israel Gutman. Argon Verlag, Berlin 1993, Band 3, 1130–1134. oldalak.
[16] N. Blumental (kiadó), *Dokumenty i materialy z csasow okupacji niemieckiej w Polsce. Obozy.* Tom 1, Lodz 1946, 210. oldal.
[17] Ugyanott, 200. oldal.
[18] ROD (Rijksinstitut voor Oorlogsdocumentatie), Amsterdam, c[23.62]09
[19] Ugyanott.
[20] Yuri Suhl, *Ed essi si ribellarono. Storia della resistenza ebraica contro il nazismo*, Mailand 1969, 66. oldal.
[21] Ilya Ehrenburg és Vasily Grossman (kiadó), *The Black Book*, Holocaust Library, New York 1981, 443 oldal.
[22] Léon Poljakov, *Bréviaire de la haine*, Calman-Lévy, Paris 1979, 378. oldal.
[23] Wolfgang Scheffler, *Judenverfolgung im Dritten Reich*, Colloquium Verlag, Berlin 1964, 40. oldal.
[24] Raul Hilberg, *Die Vernichtung der europäischen Juden*, három kötet, Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt 1986, 956. oldal.
[25] Julius Schelvis, *Vernietigingskamp Sobibor*, De Bataafsche Leeuw, Amsterdam 2008, 267. oldal.
[26] Valérie Igounet, Histoire du négattionisme en France, Edition du Seuil, Paris 2000, 640. oldal.

c) Heinrich Himmler 1943. július 5-i utasítása és Oswald Pohl 1943 július 15-í válasza

Az erről a táborról fennmaradt dokumentáció rendkívül gyér, és semmiféle bizonyítékot nem szolgáltat arra, hogy Sobibórban gázkamrák lettek volna emberek megölésére. Ez arra a gyakran idézett utasításra is vonatkozik, amelyet Reichsführer-SS Heinrich Himmler [az SS birodalmi vezetője] 1943 július 5-én összesen nyolc címzettnek küldött el, és amelyben a következőket rendelte el:

„1. Az átmeneti tábor Sobibórban a Lublin kerületben koncentrációs táborrá alakítandó át. A koncentrációs táborban egy kiszerelő intézetet kell berendezni zsákmányolt lőszernek.

2. Minden magasabb SS- és rendőrtisztet felszólítok, hogy minden zsákmányolt lőszert, amennyiben az nem szükséges használatban levő zsákmányolt lövegek lőszerellátásához, oda szállítsanak.

3. A fémek és mindenekelőtt a robbanóanyag gondosan használandók fel.

4. Ugyanakkor ebben a koncentrációs táborban egy gyárüzem rendezendő be többlövetű [rakéta-] vetőfegyvereink vagy egyéb lőszerek gyártására is. […]"[27]

A „Holocaust"-irodalomban ennek az utasításnak a tartalmát rendszerint durván eltorzított formában adják vissza; így például az *Enzyklopädie des Holocaust*-ban ez áll: „1943 július 5-én Himmler elrendelte Sobibornak mint megsemmisítő tábornak a bezárását és átalakítását koncentrációs táborrá."[28] Tény azonban, hogy Himmler körlevelében Sobibór nem mint „megsemmisítő tábor", hanem mint „átmenő tábor" van megjelölve.

Tíz nappal később, 1943 július 15-én, Oswald Pohl SS-Obergruppenführer [tábornok], az SS-Wirtschaftsverwaltungshauptamt [az SS gazdasági ügyeket intéző főhivatala] vezetője a következő választ küldte Himmlernek:

„Reichsführer!

Fenti utasítása szerint a sobibóri átmenő tábort Lublin kerületben koncentrációs táborrá kell átalakítani.

Beszéltem erről Glücks SS-Gruppenführerrel [altábornagy]. Mi ketten javasoljuk ejteni a koncentrációs táborrá való átalakítás tervét, mert az Ön által szándékolt cél, nevezetesen Sobibórban egy zsákmányolt lőszer kiszerelésére célzó intézetet berendezni, enélkül az átalakítás nélkül is elérhető. A fenti utasításban minden egyéb így maradhat.

Kérem hozzájárulását, amelynek csupán Globocnik Gruppenführer [altábornagy] *számára és az én számomra van jelentősége.*

Heil Hitler!

Pohl, SS-Obergruppenführer és a Waffen-SS tábornoka"[29]

Sobibórt tehát Pohl is „átmenő táborként" jelölte meg. – Sobibórnak a Himmler által 1943 július 5.-én elrendelt átváltoztatására koncentrációs táborrá soha nem került sor.

d) Dokumentumok az 1943 október 14.-i lázadásról

Néhány további dokumentum, amely erről a táborról fennmaradt, foglalkozik a zsidó internáltak lázadásával és tömeges kitörésével 1943 október 14-én. A Lublin kerületi rendészeti rendőrség parancsnoka a 1943 október 15-én egy géptáviratot küldött közvetlen elöljárójának, a krakkói szolgálatos tisztnek, a következő tartalommal:

„43.10.14., 17 óra tájban, a zsidók fellázadtak a sobibóri SS-táborban. Legyőzték az őrszemélyzetet, birtokba vették a fegyverkamrát, és a megmaradt legénységgel vívott tűzharc után ismeretlen irányban menekültek. 9 SS-katonát meggyilkoltak, 1 SS-katona megsebesült, 2 idegen nemzetiségű rendőrt lelőttek.

Körülbelül 300 zsidó elszökött, a többit lelőtték, illetve a táborban van. A katonai rendőrséget és a hadsereget azonnal értesítették, és azok 1 óra tájban átvették a tábor biztosítását. A terepet Sobibórtól délre és délkeletre a rendőrség és a hadsereg átfésüli."[30]

Öt hónappal az események után, 1944. március 17-én, SS-Untersturmführer [hadnagy] Benda írt egy jelentést (általa hamisan 43.10.15-re keltezve) a sobibóri lázadásról és a menekülők azt követő üldözéséről, amelyben ez áll:

„43.10.15. a délutáni órákban a Sonderlager Sobibór mintegy 300 internáltja, miután lefegyverezték az őrszemélyzet egy részét és meggyilkoltak egy SS-vezetőt valamint 10 SS-tiszthelyettest, tettek egy kitörési kísérletet, amely részben sikerült. […]"[31]

Ebben a jelentésben Sobibór „Sonderlager"-ként van megjelölve. Azt, hogy ez a szó mit jelentett, a dokumentumból nem lehet megállapítani.

e) A Höfle-rádiótávirat

Egy nagyon fontos, több mint egy fél évszázaddal a háború vége után felfedezett dokumentum pontos tájékoztatást ad az 1942 végéig a Sobibórba deportált internáltak számát illetően. Ennek a felfedezésnek a hátteréről Peter Witte és Stephen Tyas számol be:

„Ezt a dokumentumot Kew-ben, Angliában, a nyilvános okiratok hivatalában nemrég dekódolt anyagban fedezték fel. A dokumentum két, részben elfogott, államtitokként (‚geheime Reichssache') besorolt rádiótáviratból áll Lublinból, a Főkormányzóságból. Mind a kettő 1943 január 11-én van keltezve, amikor az egyik öt perccel a másik után ment el. Az egyiket Eichmann SS-alezredesnek címezték a Birodalmi Biztonsági Főhivatalban (RSHA) Berlinben, a másikat Heim SS-alezredesnek, az SS és rendőrség vezetői (SPF) helyettes parancsnokának Lublinban. Vételi nehézségek miatt a brit titkos szolgálat csak részben tudta a rádiótáviratot elfogni és dekódolni. A második, Heimnek címzett üzenet sokkal teljesebb. Mindazonáltal ezt az üzenetet is csak részben fogták el, amint ez a kiírásban egy hézagból kiviláglik. Nincs utalás arra, hogy a brit titkos szolgálat analitikusai ennek a két üzenetnek az értelmét vagy ▶

[27] A Reichsführer-SS Feld-Kommandostelle, 1943 július 5. Nürnbergi dokumentum NO-482. Ezt a Himmler-utasítást több Sobibórról írt könyvben fénymásolták, pl. Thomas (Toivi) Blatt, *Sobibor, the Forgotten Revolt*, P.O. Box 122, Issaquah 1998 (a függelék számozatlan oldalán).
[28] Enzyklopädie des Holocaust, a.a.o., 1333. oldal.
[29] SS-Wirtschaftsverwaltungshauptamt, Berlin 1943 július 15. Nürnbergi dokumentum NO-482, fénymásolva T. Blatt-nál (a.a.o.)
[30] Fénymásolva T. Blatt-nál. (a.a.o.)
[31] Ugyanott.

▶ *horderejét felfogták volna. […] Höfle SS-őrnagy egy vezető torzstiszt volt, Globocniknak, az SS és a rendőrség vezérőrnagyának beosztottja Lublinban. […] A lublini SS- és rendőrségi vezetők valamennyi törzstisztjének egy jegyzéke szerint Höfle, az ifjúsági ügyek referense, Reinhardt' elnevezésű akciót irányított.*"[32]

A távirat második, megközelítőleg teljes változatának lényeges része így szól:

„Államtitok! *A biztonsági rendőrség parancsnokának, HEIM SS alezredes kezébe, KRAKKÓ.*

Tárgy: REINHARDT bevetés, 14-napos jelentés. Vonatkozás: dort. Fs.[33] *Létszámnövekedés 42.12.31-ig. L 12 761, B 0, S 515, T 10 335, Összesen 23 611. Állomány 41.12.31-én, L 24 733, B 434 508, S 101 370, T 71 355, Összesen 1 274 166.*

SS és Rendőrségi vezető LUBLIN, HOEFLE, őrnagy."[34]

Kétség afelől, hogy „L" „Lublin" (azaz Majdanek koncentrációs tábor), „B" „Belzec", „S" „Sobibór" és „T" „Treblinka" helyett áll, nem helyénvaló. Így a távirat közli, hogy az 1942-es év utolsó két hetében 12 761 személyt deportáltak Lublin/Majdanekbe, 0 személyt Belzecbe, 515 személyt Sobibórba, és 10 355 személyt Treblinkába. Mivelhogy az ebbe a négy táborba beszállított személyek összlétszáma 1 274 166-tal van megadva, ebből következik, hogy a „T" (Treblinkánál megadott) 71 355-ös szám vagy a német távírász hibás kódolásán, vagy az angol szakértő téves dekódolásán alapul, és a helyes szám 713 555. Ezt figyelembe véve az 1942-es év végén a négy táborban internált személyek száma a következő volt:

Lublin:	24 733
Belzec:	434 508
Sobibór:	101 370
Treblinka:	713 555
Összesen:	1 274 166

Az 1 274 166-os szám megjelenik a zsidók deportálásáról szóló egyik legismertebb nemzetiszocialista dokumentumban, az 1943. évből származó Korherr-jelentésben is, amelyben az áll, hogy „1942 végéig a Főkormányzóság táborain 1 274 166 zsidót zsilipeltek át".[35] Ezáltal a Höfle-távirat bebizonyítja az érintett táborokba 1942 végéig deportáltaknak a Richard Korherr SS-statisztikus által nevezett számát, de az utóbbival ellentétben, legalábbis rövidített formában, arról is tájékoztat, hogy hány személy került az említett négy tábor mindegyikébe.

A Höfle-táviratról írt cikkük elején Witte és Tyas azt írják:

„Egy röviddel ezelőtt felfedezett dokumentum a Reinhardt-bevetésről, a zsidókon elkövetett gyilkosságról a Főkormányzóságban, alapvetően jelentősnek tekintendő mindenféle vitához a lengyelországi zsidó áldozatok számáról. Első alkalommal rendelkezünk az 1942-es évben a Belzec, Sobibór és Treblinka megsemmisítő táborokban, valamint a Lublin-Majdanek koncentrációs táborban elkövetett gyilkosságokról náci-hivatalnokok által kiállított, részletezett számadatokkal."[36]

Már egy a távirat szövegére vetett rövid pillantás is mutatja viszont, hogy az semmiféle információt nem tartalmaz a nevezett négy táborba szállított személyek sorsáról. Az, hogy a deportáltakat megggyilkolták volna, csupán egy *értelmezése* a dokumentumnak, abból magából ez semmiképpen nem következik.

f) Első mérleg

Az eddig említett dokumentumokból a következő biztos ismereteket sajátíthatjuk el:

1942 végéig 101 370 személyt deportáltak Sobibórba.

Himmler 1943. július 5-i körlevele valamint Pohl 1943. július 15-i válasza szerint Sobibór abban az időpontban egy „átmenő tábor" volt. Körlevelében Himmler megparancsolta Sobibór átalakítását egy koncentrációs táborrá, zsákmányolt lőszer kiszerelésére. Pohl, válaszában, ellenezte Sobibór koncentrációs táborrá alakítását, mert a kiszerelő intézet berendezése egy ilyen lépés nélkül is elérhető.

1943. október 14-én Sobibórban egy lázadás következett be, amelynek során az SS tizenegy tagját és két külföldi rendőrt megöltek, és kereken 300 zsidó internáltnak sikerült megszöknie.

Az az állítás, hogy Sobibórban rettentő nagy számú zsidót gázkamrában meggyilkoltak volna, eszerint *nem* korabeli dokumentumokon, hanem kizárólag tanúvallomásokon nyugszik. Ezeknek a tanúvallomásoknak a legfontosabbja, Alexander Aronovics Pecserszki vallomása, következő cikkünk tárgya.

(Folytatjuk)

Ford: *Bruckner Zoltán*

[32] Peter Witte und Stephen Tyas, „*A New Document on the Deportation and Murder of the Jews during ,Einsatz Reinhardt' 1942*", a *Holocaust and Genocide Studies*, Nr. 3, Winter 2001, 468, 470. oldalak.
[33] Olvasd: „Dortiger Funkspruch" vagy „Dortiges Fernschreiben" [=ottani távirat]
[34] Peter Witte und Stephen Tyas, „*A New Document…*", a.a.o., 469. oldal.
[35] NO-5194.

[36] P. Witte és S. Tyas, „A New Document…", a.a.o., 468. oldal.

Franz W. Seidler:

A WEHRMACHT HÁBORÚS BŰNCSELEKMÉNYEKET VIZSGÁLÓ IRODÁJA

A német fegyveres erők [a Wehrmacht] abban a hitben kezdték meg a második világháborút, hogy nem fog sor kerülni nagyarányú nemzetközi jogsértésekre. De a lengyel kegyetlenkedések a német népi kisebbségek és a sebesült német katonák ellen a háború első napjaiban azonnal azt okozták, hogy a Wehrmacht vezetősége egy hivatalos vizsgálati szervet hozott létre. Ezt a Wehrmacht operatív vezérkarán belül az operatív osztály indítványozta, és jóváhagyta Hitler, mint a Wehrmacht legfőbb parancsnoka. Az 1939. szeptember 4-i keltezésű, megfelelő parancs, amelyet Keitel tábornok, mint az OKW feje írt alá, így szólt: **„A Wehrmacht Legfelsőbb Parancsnokságán belül megalakult a nemzetközi jogsértések kivizsgálására a fegyveres erőknek egy szerve azzal a feladattal, hogy állapítsa meg az ellenséges katonaság és a civilek által elkövetett nemzetközi jogsértéseket a német Wehrmacht ellen. Ugyanakkor tisztázza a külföldi országok által a Német Wehrmacht ellen ebből a szempontból emelt vádakat. A Wehrmacht bíróságai lettek felkérve, hogy tegyenek eleget a fent említett vizsgálati szerv kéréseinek a vizsgálatok bizonyítását illetően, különösen a tanúk, a szakértők és a védők kikérdezése által."** 1939. október 10-én a polgári alsóbb bíróságok utasítva lettek, hogy működjenek együtt a Birodalmi Igazságügyi Minisztériumon keresztül.

A Wehrmacht Háborús Bűncselekményekkel Foglalkozó Irodája munkájának mindenekelőtt hitelesnek kellett lennie. A bizonyítás nélküli vádak ártottak volna az ügynek. Ezért minden esetet a rendelkezésre álló adatokkal gondosan alátámasztottak. Ezt a munkát különféle olyan bírák végezték, akik a polgári életben büntetőjogi kérdésekkel foglalkoztak, vagy már tapasztalatot szereztek hasonló, a mostaninak megfelelő vizsgálatokban az első világháborúból. A bizonyítékok megerősítése és az esetek bizonyítása érdekében a szemtanúk tanúvallomásait, a hadbírósági vizsgálatok megállapításait, az orvosi leleteket, a patológusok fényképfelvételeit és más adatokat használtak fel eszközül. A háborús hadsereg hadosztályonkénti bírái mindehhez segítséget nyújtottak. Az OKW-n belül a Wehrmacht operatív törzse különösen hatékony előzetes ténymegállapításokat továbbított a Német Külügyminisztériumnak a tiltakozó jegyzékek megfogalmazásához a nemzetközi jogsértések ellen. A Német Külügyminisztériumban a Dr. Gaus titkár vezetése alá tartozó jogi osztály megbeszéléseket folytatott a Német Birodalmat támogató hatalmakkal. A Szovjetunió vonatkozásában a támogató hatalom feladatait Bulgária vállalta el.

A Wehrmacht Háborús Bűncselekményekkel Foglalkozó Irodájának kötelezettségeit 1940. augusztus 2-án kiterjesztették, hogy a vizsgálatai foglalkozzanak azokkal „a súlyos brutális cselekményekkel is, különösen a gyilkosságokkal, bántalmazásokkal, rablásokkal, gyújtogatásokkal és más háborús bűncselekményekkel", amelyeket brit vagy francia katonák a francia és belga polgári lakosság ellen követtek el. Ez bizonyító erejű iratanyag összeállítását jelentette a béketárgyalásokra és a megszállt területek lakossága részéről felmerülő kártérítési igényekre a szövetségesek felé. 1942. május 7-én az OKW-n belül a Német Külföldi Kémelhárítási Hivatal megparancsolta a Wehrmacht Háborús Bűncselekményekkel Foglalkozó Irodájának az iratanyag és más bizonyítékok összegyűjtését a szövetséges államok katonái ellen elkövetett jogsértésekre vonatkozóan is.

Amikor a szövetségesek sajtója – ugyanúgy, ahogyan az első világháború alatt tette –,elkezdte közzétenni a Wehrmacht állítólagos kegyetlenkedéseit, a Wehrmacht Háborús Bűncselekményekkel Foglalkozó Irodájának munkája egy másik feladatra is ki lett terjesztve. Az ellenséges oldalról szóba hozott eseteket meg kellett vizsgálni, és meg kellett állapítani, hogy a vádak milyen mértékben helytállóak. Az összegyűjtött anyagot a hamis vádak megcáfolására szánták, valahányszor az lehetséges volt. Német összekötő személyeknek legkésőbb a béketárgyalások alatt foglalkozniuk kellett volna a szövetségesek vádjaival a bizonyítékok alapján, miközben értékelik az ellenséges országok által „a szárazföldön, a tengeren és a levegőben" elkövetett nemzetközi jogsértéseket és az emberiesség elleni bűncselekményeket a bizonyítékok felhasználásával.

A Wehrmacht összes szerve köteles volt együttműködni a Wehrmacht Háborús Bűncselekményekkel Foglalkozó Irodájával. A Külföldi Hírszerzés [Külföldi Hivatal/ Abwehr] pl. elküldte a hírszerző szolgálatok lényeges felfedezéseit. A hadseregcsoportok elküldték a Wehrmacht operatív vezérkarának azoknak a vizsgálatoknak az eredményeit, amelyeket tábori csendőrparancsnokságaik a maguk területén belül és az orvosi szervek a maguk hatáskörén belül végeztek. A Wehrmacht vizsgálati szerve még a 3. tábornoki törzstiszten keresztül is adatokhoz jutott hozzá az eseményekkel kapcsolatban. Az OKH-n belül a tábornokok hadbírói csoportjának feje, Eugen Müller tüzértábornok a hadosztályok 3. tábornoki törzstisztjének megparancsolta, hogy a sebesültekkel és a hadifoglyokkal való minden bántalmazást jelentsen a leggyorsabb csatornákon keresztül.

Az orosz hadjárat kezdete után megalakult a Bolsevista Kegyetlenkedések és a Nemzetközi Jogsértő Cselekmények Kivizsgálására az OKW Különleges Parancsnoksága" Dr. Gerhard Buhtz professzornak, a Breslaui Egyetem orvosi szakértőjének vezetésével. Az első jelentést a nemzetközi jogsértésekről az Északi Hadseregcsoport területén 1941. december 4-én adták le. A Középső és a Déli Hadseregcsoportra vonatkozóan az OKH-n belül az Orvosi Felügyelő vette át a háborús bűnök áldozataira vonatkozó törvényszeki orvosi szakértői jelentésekkel kapcsolatos feladatokat. Ő 1941. augusztus 27-én különböző törvényszéki szakorvosokat jelölt ki „a bolsevisták nemzetközi jogsértéseinek és bánásmódjának megvilágítására".

A Német Külügyminisztériumnak összekötő tisztjei voltak a keleti fronton harcoló hadsereg-főparancsnokokhoz, akiknek feladata az eskü alatt tett vallomások és a zsákmányolt iratok másolása volt a központi szerv számára. A Német Külügyminisztérium viselte az „Orosz-Német Bizottság a Német és Orosz Katonák Ellen Elkövetett Szovjetorosz Kegyetlenkedések Megállapítására" költségeit is, amelyet 1942 áprilisában hozott létre Otto von Hentig követ a 11. hadsereg főparancsnokságán a [saját] szovjet katonák elleni szovjet emberi jogsértések kivizsgálására. A legfontosabb források a Wehrmacht azon tagjai voltak, akik megszöktek a szovjet fogságból. Eskü alatt tett vallomásokban számoltak be a kegyetlenkedésekről, amelyeknek szemtanúi voltak.

Annak biztosítása végett, hogy a nyert iratanyag megfeleljen a nemzetközi jognak és a törvényszéki orvostudomány mércéinek, nagy súlyt helyeztek a tények szabályos megállapítására. A szemtanúk minden kihallgatása írásos jelentésbe lett foglalva. A jelentést nemcsak a kihallgatott személyek, hanem a kihallgató bírák és a titkár is aláírták. A tanúkat megeskették. Az eskütől csak akkor tekintettek el, ha a jelentés szóbeszédből állt. A tartalom pontosságának biztosítása végett ugyanarról az ügyről különböző tanúkat hallgattak ki, valahányszor lehetséges volt. Például a 150-200 német hadifogolynak az ukrajnai Bronyikiben végbement lemészárlása ügyében összesen 12 tanút hallgatott ki négy bíró. Valahányszor lehetséges volt, a kihallgató bíró az ügyhöz tartozó tényeket helyszíni szemlével erősítette meg.

A helyszíni ténymegállapítás során az orvosi leletek voltak a legfontosabbak. Minden csonkítást szakértőknek kellett megerősíteniük, nem pedig az orvosi szolgálat tagjainak. Az orvosi törzs parancsnokának kellett megállapítania, hogy a halál oka háborús sérülés vagy kínzás volt-e; a csonkításokat harci fegyverrel vagy más eszközökkel (például tompa végű tárgyakkal, bakanccsal, kövekkel vagy puskatussal) okozták-e, és ezeket az eszközöket a halál előtt vagy után alkalmazták-e. A kézitusa során szerzett harci sebeket gyakran nehéz volt megkülönböztetni a halál után okozott csonkításoktól, például a szúrt vagy közelről lőtt sebeket megkülönböztetni a holttesteken. Minden esetben meg kellett különböztetni a harc közben szerzett sebeket a sebesült meggyilkolásától, illetve a holttesten ejtett bosszúállás jeleitől. A gyanított szándékos megvakítás esetén számításba kellett venni azt a lehetőséget, hogy ezeket a sérüléseket madarak vagy patkányok is okozhatták. Azt a feltevést, hogy a csonkítás a halál beállta előtt ment végbe, a szemgödör körüli súlyos vérzés erősítette meg. A sima vágásélek általában szúrást jeleznek, mert a puskagolyótól származó sebek szakadozottak-repedezettek. Ez okból, amikor az arcnak a szem körüli részei épek voltak, ezt mindig a szándékos megvakítás jelének tekintették. A nehéz esetekben csak egy gyakorlott patológus volt képes elkerülni a tévedéseket és a hamis következtetéseket. Ha a helyszíni halottvizsgálatra nem voltak elérhető patológusok, a csonkított személyekről készült fényképeket a Hadsereg Orvosi Felügyelőjénél vizsgálták meg alaposan a tanácsadó törvényszéki orvosok.

A Hadsereg Orvosi Felügyelősége 1942. június 12-én kiadta „a leletek jellemzésével kapcsolatos utasításokat". Ezek az egészségügyi tisztek számára tartalmaztak utasításokat, akiknek feladatuk volt a halálesetek vizsgálata. Konkréten a koponyasérülés különböző formáit írták le. A téves következtetéseket el kellett kerülni, ezeket ugyanis esetleg felfedezik és kihasználják az ellenséges oldal szakértői. Az orvosokat arra figyelmeztették, hogy a halált okozó eszközzel kapcsolatban csak a leletek pontos jellemzése után vonjanak le következtetéseket.

A Wehrmacht Háborús Bűncselekményekkel Foglalkozó Irodájának vizsgálati eredményei a háború végén 226 dokumentumkötetet tettek ki. Ezek a kötetek megközelítően 8000 bizonyított esetet tartalmaztak. A háború után az iratanyagot átszállították az USA-ba, majd 1968-ban visszavitték Németországba. A bizonyítékok közül azonban sok már hiányzott.

Német ellenpropaganda

A német válaszokat a szövetségesek kegyetlenkedéseire mind a Német Külügyminisztérium, mind a Birodalmi Felvilágosítási és Propaganda Minisztériumnak a Wehrmacht Háborús Bűncselekményekkel Foglalkozó Irodája által végzett kutatásaira, e kutatások eredményeire alapozták. A birodalmat védelmező hatalmi szervekhez küldött és a szövetségesek ellen készített jegyzékek mindig tudományosan bizonyított, egyedi, megtörtént esetekkel lettek alátámasztva.

A Német Külügyminisztérium 1941-ben és 1942-ben mindenesetre közzétett egy „Fehér Könyvet a szovjet bűncselekményekről". 1943-at illetően egy harmadik kötet volt előkészületben. A szándék a nyugati szövetségesek felvilágosítása volt szovjet szövetségesük bűncselekményeiről, és ugyanakkor a semleges hatalmak figyelmeztetése a bolsevizmus veszélyeire. A könyvek címe ez volt: „Bolsevista bűncselekmények a hadijog és az emberiesség ellen". Minden kötet elrettentő példákat tartalmazott a hadifoglyok és a sebesült katonák meggyilkolásáról, amelyek hitelességét nem lehetett kétségbe vonni a pontos idő- és helymegjelölés és a részletes szemtanúi vallomások miatt. A tényállások érzelmi utalásokkal és vitatkozó megjegyzésekkel voltak kiegészítve. Az első kötet bevezetésében, amely a lembergi tömeggyilkosságból vett példákat felhasználva elsősorban a civil lakosság elleni szovjet kegyetlenkedésekkel foglalkozott, a következők olvashatók: **„Az ukrán nép sok ezer tagját börtönbe vetették, kiszolgáltatva a bántalmazások és kínzások minden elképzelhető formájának, és végül félelmetes körülmények között mészárolták le őket. A bolsevik gyilkosok nem kímélték sem a nőket, sem a gyermekeket, sem a papokat. Lemberg felszabadítása után a foglyok zárkáiban a hullahegyeken belül több, mint 30 gyermekholttestet találtak, egyeseket a mennyezetről a szájukba tett horoggal lógatva, másokat a falon keresztre feszítve."**

A második kötet a szovjet fogságban lévő német katonák sorsának adott elsőbbséget: **„A kezük össze volt kötve, a szemük kinyomva, nyelvük, orruk, fülük és nemi szervük levágva, a holttestek szuronyok által ejtett sebekkel darabokra voltak szaggatva. A megkínzott személyek fájdalmas kiáltásai és a kegyetlenül megcsonkított hullák eltorzult arckifejezései jelzik a gyötrelmes kínzásokat, amelyek által az elembertelenedett vadállatok kifejezésre juttatták vérszomjas kedvtelésüket a szerencsétlen áldozatokon."**

A katonák körében nem volt kétely a német kegyetlenkedési beszámolók hitelességét illetően.

Mindenki, aki kételkedett a nemzetiszocialista propagandában, megerősítést talált a keleti frontról jött bajtársak elbeszéléseiben. Az ellenállás kínálkozott egyetlen megoldásnak a nyilvánvalóan reménytelen katonai helyzetekben, mert minden katona el akarta kerülni a fogságot. Foglyul ejtés esetén azt kellett feltételeznie, hogy kirabolják, megkínozzák, agyon lövik vagy Szibériába küldik kényszermunkára. A német propaganda jelmondata „Győzelem vagy Szibéria" teljesen hihetőnek tűnt. A háború utolsó hónapjaiban, a vereséggel szembenézve, a német propaganda még magáévá tette a népszerű viccet: „Élvezd a háborút, a béke rettenetes lesz", hogy bátorítsa az ellenállási akarat utolsó nyomait. Szinte senki sem kételkedett az ellenség romboló szándékában, noha a béke utáni sóvárgás napról napra egyre nőtt.

A Wehrmacht Propaganda Osztálya kéz a kézben dolgozott – jóllehet szervezetileg függetlenül – a Birodalmi Felvilágosítási és Propaganda Minisztériummal. Az OKW volt egyedül felelős „a fegyveres erők lelki harckészségének és győzni akarásának fenntartásáért" és „a harci területen való tetterős propagandáért", vagyis az ellenséges lakosság és az ellenséges fegyveres erők befolyásolásáért. A propagandacsapatok vállalták azt a feladatot, hogy megtörik az ellenség ellenállási akaratát. A propaganda anyaga Göbbels minisztériumától, az OKW-n belül a Wehrmacht Propaganda Osztályától, a hadseregek hírszerző tisztjeitől és a megszállt keleti területek Birodalmi Minisztériumától származott. A háború végén a „Kurt Egger SS-ezredei" nagy sikerrel vetélkedtek a Wehrmacht propagandacsapataival.

A német propaganda egyik legsúlyosabb tévedése a keleti fronton a „szovjet félállatok" legendája volt. Ez 1941-1942 háborús tele után már nem volt hihető, legkevésbé a Wehrmachton belül. Ennek káros hatásai sokkal később a megszállt területeken a német polgári közigazgatás részéről az orosz lakosság iránti helytelen bánásmódban tükröződtek.

A német propaganda legnagyobb „diadala" a szövetségesek politikájának következménye volt. A német városok bombázása, a feltétel nélküli megadás követelése és a Morgenthau Terv felfedték a szövetségeseknek a német néppel kapcsolatos háború utáni terveit. A nyugati hatalmak szövetsége a Szovjetunióval, amelynek bűnei iránt a Birodalmi Kormány nem hagyott semmi kétséget, mindkét felet bűnössé tette. **Azok az események, amelyek a Vörös Hadseregnek a német földön történő előrenyomulása során végbementek, a propaganda-erőfeszítéseket feleslegessé tették. A kegyetlenkedések nyilvánvalóak voltak.**

Az embereknek a fronton szerzett vagy a szövetséges terrorbombázások éjszakáin elszenvedett személyes tapasztalatai miatt a szövetséges propaganda nem érintette a németek erkölcsi állapotát, harckészségét. A német népet mindvégig egyesítette a bosszútól és a megtorlástól való félelem. Egyetlen német egység sem állt át tömegesen az ellenséghez, ahogyan ez gyakran megesett pl. a szovjet egységekkel, még Sztálingrád eleste után is.

A szovjet propagandával ellentétben a Wehrmacht propagandája sohasem kísérelte meg a német nemzetközi jogsértések igazolását és nem tartalmazott nemzetközi jogsértésekre buzdító kiáltványokat sem Ehrenburg stílusában. A Wehrmacht propagandája a német nép szolgálatában állt: „Fenntartani az áldozatvállalás készségét és az eltökélt elszántságot a saját nép védelmére", **„felvilágosítani a népet a saját nép befolyásolásának eszközeit illetően", „úrrá lenni a nép nyugtalanságán és izgalmán, amelyet az ellenséges cselekedetek okoztak hazai területeken"**, és **„leplezni, elrejteni a külső országok elől a német katonai szándékokat, illetve tévedésbe ejteni a külországokat a német katonai szándékokat illetően".**

A német kegyetlenkedések szovjet propagandájának megcáfolása volt az egyik legfontosabb témája a német propagandának az egész orosz hadjárat alatt. A németek aligha számíthattak akárcsak egyetlen szovjet katona átállására is, ha az a hit lesz úrrá a Vörös hadseregben, hogy a szovjet hadifoglyokat helyben agyonlövik. Az orosz hiedelem, hogy a németek nem ejtenek hadifoglyokat, egymagában képes volt előidézni a szovjet ellenállás szilárdságát. A hadifogolytáborokban 1941 végén kitört tömeges elhalálozást a legteljesebben kiaknázta a szovjet propaganda, és azt nem lehetett megcáfolni. De a német kegyetlenkedések szovjet leírásaiban szereplő túlzások a németeknek hasznosabbak voltak, mint az oroszoknak. Molotov külügyi népbiztosnak 1941. november 25-i jegyzéke a következő részleteket tartalmazta: **„A Vörös Hadsereg tagjait vörösen izzó vassal kínozták, a szemüket kinyomták, a lábukat, karjukat, fülüket és orrukat levágták, a gyomrukat felvágták, tankokhoz kötözték és darabokra szaggatták őket…"** Az ilyen természetű durva túlzások az unalomig alkalmazott egyszerű nyelvi kifejezésekké váltak a szovjet propagandában a következő időszakban.

Diplomáciai körökben természetesen az ilyen vádak nem voltak hihetők, de a Vörös Hadsereg egyszerű katonái körében a megadástól való félelmet idézték elő. Úgy látszott, hogy a magukat megadó szovjet katonák kettős kockázatot vállalnak a fogságba kerülésükkel: félniük kell attól, hogy rosszul bánnak velük a németek, és félniük kell attól, hogy mint gyáva árulókat bélyegzi meg őket a Szovjetunió, amivel azután családjuk létét veszélyeztetik.

A német ellenpropagandának az ellenállás különböző szintjeit kellett leküzdenie a Vörös Hadsereg azon tagjai körében, akik készek voltak megadni magukat és fogságba esni: mindenekelőtt el kellett oszlatni azt a félelmüket, hogy a megadáskor megölik őket. E félelem eloszlatásának feladatára olyan hadifoglyok vállalkoztak, akik egykori bajtársaikhoz hangosbeszélőn át szóltak és röplapokon magyarázták nekik, hogy emberségesen bánnak velük. Az úgynevezett „önkéntes segítők" vagy a Keleti Légió tagjai által szerkesztett hangosbeszélős híradások (e légió tagjai a német oldalon a Wehrmacht egyenruhájában harcoltak) különösen eredményesnek bizonyultak. A sztálini rendszernek a köpönyegforgatók és hadifoglyok elleni bosszúállásától való félelmet a német Wehrmacht-propaganda utalásai oszlatták el – Goebbels Propaganda Minisztériumának állításaival összhangban. Ezek az állítások a sztálini állam közeli összeomlására vonatkoztak, amelyet, ha nem is közvetlenül a német győzelem, hanem esetleg valamivel később az országon belül majdan kibontakozó Sztálin-ellenes ellenállás fog előidézni. Meglepő módon a hit a német győzelemben hihetőnek látszott még akkor is, amikor a háború már rosszul ment: pl. a Középső Hadseregcsoport összeomlása után 1944 októberében. Még mindig 2 300 volt a katonaszökevények és 24 000 a hadifoglyok száma a keleti fronton.

A háború végén a bizonyítékok hiánya következtében a szövetségesek propagandája képtelen volt a németeket olyan mértékben vádolni a nemzetközi jog megsértésével, mint ahogyan az lehetséges volt a németek számára. A nyugati szövetségesek, jóllehet teljesen tudatában voltak szovjetorosz partnerük brutalitásainak, folytatták a szövetségüket a szovjetekkel mindaddig, amíg a Wehrmacht feltétel nélkül le nem tette a fegyvert.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Tudós-Takács János

A LEGNAGYOBB MAGYAR KIRÁLY, HUNYADI MÁTYÁS ÉLETMŰVE

Egyes nemzeti körökben elterjedt tévesz-me, hogy az ősmagyar hittől való eltérés, a kereszténység felvétele „meggyengítette" a magyarságot. A kereszténység gyengítő hatását azonban nemcsak az cáfolja, hogy a kereszténységet úgyszintén felvett nyugati nemzetek, például az angolok, spanyolok, franciák és németek hosszú évszázadok alatt egyáltalán nem gyengültek meg, hanem az a tény is, hogy a kereszténység felvétele után több mint 450 évvel, Hunyadi Mátyás uralkodása (1458-1490) alatt Magyarország volt Európa legnagyobb katonai hatalma. Nemzetünk jelenlegi szomorú helyzetében felemelő, erőt sugárzó és tanulságos visszatekinteni legnagyobb királyunknak, Hunyadi Mátyásnak életművére.

Hunyadi Mátyás 1443. február 23-án Kolozsvárott született. Édesapja Hunyadi János kormányzó, a középkori Magyar Királyság legkiemelkedőbb hadvezére, az 1456-os nándorfehérvári győztes, édesanyja Szilágyi Erzsébet volt, bátyja pedig az első magyarországi Habsburg-uralkodó, V. László által ártatlanul kivégeztetett Hunyadi László.

Mátyást hat éves koráig anyja és dajkája nevelte, majd Szánoki Gergely humanista, valamint Vitéz János nagyváradi püspök tanította egyház- és államjogra, latin, német és cseh nyelvre. Mátyás latin eredetiben olvasta Livius római történésznek Hannibálról szóló elbeszéléseit. Életének ezt a korszakát Vajdahunyadon, a családi fészekben töltötte.

Hunyadi László kivégzése után V. László király fogságba vetette Mátyást, és túszként magával vitte Bécsbe, majd Prágába. Amikor 1458 januárjában az esküvőjére készülő V. László váratlanul meghalt, a magyar főurak 1458. január 24-én Hunyadi Mátyást választották Magyarország királyává. Díszes küldöttségük utazott Vitéz János vezetésével 1458 januárjában Prágába, ahol Podjebrád György cseh király az elsőre kialkudott váltságdíj fejében szabadon engedte az István-toronyban raboskodó Mátyást, aki feleségül vette a lányát, Podjebrád Katalint.

Mátyás az érte ment főúri kísérettel Esztergom érintésével 1458. február 15-én érkezett a magyar fővárosba, Budára. Mivel még kiskorú volt, az Országgyűlés 5 évre Szilágyi Mihályt, a nagybátyját nevezte ki melléje kormányzónak. A Corvinus (Hollós) nevet Mátyás a családi címeréről kapta, amely gyűrűt tartó hollót ábrázolt. A Sziléziai Krónika szerint Mátyás király a kezéről egy vadászat alatt levette a gyűrűjét, és azt egy holló elragadta. Mátyás üldözte a madarat, visszaszerezte a gyűrűjét, és ezen esemény emlékére választotta a hollót címerállatul.

Hunyadi Mátyás ellen uralkodása elején fellázadt egy Giskra nevű főúr, ám a királyi sereg Rozgonyi Sebestyén vezetésével Jánospatak mentén megverte. Mivel Mátyás nem tűrte Szilágyi Mihály gyámkodását, Szilágyi Mihály – szövetségre lépve Garai László nádorral és Újlaki Miklóssal – összeesküdött a király ellen. Mátyás éppen Galambóc váránál hadakozott a törökkel, amikor fülébe jutott az összeesküvés híre. Azonnal hazatért, az összeesküvőket elfogatta. A nagybátyját várfogságra ítélte, amelyet Szilágyi Mihálynak Világos várában kellett letöltenie. Garai László nádort megfosztotta nádori méltóságától.

Később Garai és Újlaki újra összeesküdtek Mátyás ellen és Németújvárott magyar királlyá választották Nagy Frigyest. Mátyás Nagy Simon macsói bánt küldte a lázadók ellen, akiket a bán le is győzött. Garai László meghalt, összeesküvő társai pedig meghódoltak Mátyás előtt.

A fogságból kiszabadult Szilágyi újra szervezkedni kezdett a király ellen, de Mátyás az újabb lázadást megelőzendő, azzal bízta meg nagybátyját, hogy hódítsa vissza Szerbiát a törököktől. De Szilágyi török fogságba esett, és a törökök lefejezték.

1461-ben Mátyás háborúba keveredett III. Frigyes császárral. E háború közben, 1462-ben halt meg első felesége, Podjebrád Katalin. A háborút lezáró, 1463-as bécsújhelyi megállapodás értelmében 80 000 aranyforintért visszakapta III. Frigyestől a Szent Koronát, amellyel 1464. március 29-én Székesfehérvárott megkoronázta az esztergomi érsek. A magyar közjog értelmében Hunyadi Mátyás voltaképpen ezzel az aktussal lett Magyarország legitim uralkodója. Ezenkívül a bécsújhelyi megállapodásban Mátyás és III. Frigyes közös céljuknak nevezték meg a törökök elleni harcot, és kinyilvánították, hogyha Mátyás fiú utód nélkül hal meg, III. Frigyes fia, Miksa örökli a magyar trónt. Később erre a kitételre hivatkoztak, mint a Habsburg-ház magyarországi hatalmi igényének első jogalapjára a mindenkori Habsburg-uralkodók.

Hunyadi Mátyás több sikeres hadjáratot vezetett a törökök ellen. 1463-ban a törökök megkísérelték Bosznia meghódítását. Egy nagyobb török sereg vonult be a Szerémség területére, a másik sereg egyenesen Bosznia ellen fordult. Mátyás a Szerémségbe betört török sereget megverte, de ezalatt a törökök egész Boszniát megszállták. Mátyás seregével megindult Bosznia visszafoglalására, és 1463-ban 3 hónapos ostrom után visszafoglalta Bosznia legfontosabb várát, Jajcét. A továbbiakban Bosznia jelentős részét visszahódította. A szultán 1469-ben békét kötött Mátyással.

1467-ben III. István moldvai fejedelem bujtogatására újabb lázadás ütötte fel a fejét Mátyás ellen, amelyet a király sikeresen levert és hadjáratot indított Moldva ellen. Ennek végén a moldvai vajda meghódolt a magyar királynak.

Ezt követően Mátyás a csehek ellen fordult. Podjebrád cseh király ugyanis időközben az eretnek husziták követője lett. Így ez a küzdelem a római katolikus egyház érdekeit is szolgálta. Mátyás legyőzte Podjebrádot, megszerezte ezzel a cseh királyi címet és Sziléziát.

Mialatt Mátyás a cseh husziták ellen harcolt, idehaza Vitéz János és Janus Pannonius pécsi püspök vezetésével összeesküvés szerveződött ellene. A szervezkedés központja Kolozsvár volt. Mátyás Vitéz Jánost fogságra vetette, Janus Pannonius menekülés közben halt meg.

Időközben meghalt Podjebrád, és a csehek Jagelló Ulászlót választották meg királynak. Újra kiújultak a harcok, amelyeknek vége az olmützi béke lett, amelynek értelmében Mátyás megtarthatta a cseh királyi címet és Sziléziát. Csehország többi része Ulászló kezén maradt.

Ezalatt újra hadra keltek a törökök, akik betörtek Magyarországra és felégették Nagyváradot, míg egy másik török sereg Moldvába tört be, ahol azonban Magyar Balázs és Nagy István Vaslui mellett megverte őket. Mátyás a törököket Nagyvárad alól elkergette, majd Szabács ellen indult, amelyet 6 hónapos ostrommal elfoglalt.

Mátyás 1470-ben, bécsi látogatásakor ismerkedett meg egy steini polgári származású lánnyal, Edelpeck Borbálával. Elhozta Budára, maga mellett tartotta, és házasságon kívüli kapcsolatukból 1473. április 2-án fiúgyermek született: Corvin János.

Hunyadi Mátyás 1474-ben feleségül vette Aragóniai Beatrixet, I. Ferdinánd nápolyi király lányát, akitől azonban gyermeke nem született.

1479-ben a törökök újra betörtek Erdélybe, de a Kinizsi Pál és Báthory István vezette seregtől súlyos vereséget szenvedtek Kenyérmezőnél.

Az 1480-as években Mátyásnak az volt a célja, hogy megszerzi magának a német-római császári trónt. Ebben elsősorban nem személyes becsvágy vezette, hanem úgy gondolta, hogy ezzel biztos és erős hátországot szerez magának végső céljának, a törökök Európából való kiűzésének biztosításához. E cél érdekében utolsó hadjáratát 1482-ben kezdte meg, amelynek során számos osztrák tartományt sikerült meghódítania. 1485-ben elfoglalta Bécset, amelynek püspökévé Dóczi Orbánt nevezte ki, a meghódított osztrák területek kormányzójává pedig Szapolyai Istvánt.

Hunyadi Mátyás 1490. április 6-án Bécsben váratlanul meghalt. Antonio Bonfini udvari történész, aki a „Rerum Hungaricum decades" (A magyar ügyek évtizedei) című művében a magyar történelmet a kezdetektől az író saját koráig írja le, arról számol be, hogy az udvari pletykák szerint Mátyást fügével mérgezték meg, és a mérgezéssel Beatrixet gyanúsították. De az orvosi kutatások azonban ezt kétségbe vonták, mert a leírások nem számolnak be mérgezésre utaló tünetekről. Mátyás halálának valószínűbb oka a szívszélhűdés. A magyar rendek Mátyás halála után a bécsújhelyi megállapodástól eltérően II. Jagelló Ulászlót választották Magyarország királyává.

Magyarország legnagyobb királyának, Hunyadi Mátyásnak a címei az 1471-es törvényeiben így szerepelnek: Magyarország, Csehország, Dalmácia, Horvátország, Szerbia, Galícia, Kunország és Bulgária királya.

Hunyadi Mátyás központosított királyi hatalmának katonai alapja az első magyar állandó zsoldoshadsereg, a fekete sereg volt. A velencei követ tájékoztatása szerint Mátyásnak a törökök ellen bevethető hada 163 000 főre rúgott, és szárazföldi, valamint vízi haderőre tagolódott. A szárazföldi haderő létszáma 148 000 fő volt, ebből a cseh, morva és sziléziai zsoldosok száma 16 000 fő, magyar és székely zsoldos 46 000 fő, a bandérium 12 000 fő, a havasalföldi és moldvai hűbéres had 70 000 fő. A fekete sereg Magyarországot az akkori Európa legnagyobb katonai hatalmává tette.

Mátyás király élénk diplomáciai tevékenységet fejtett ki a Vatikán felé, amelyet az uralkodása alatti pápákhoz írt levelei tanúsítanak. II. Piusz pápához Budáról, 1462. május végén írt levelében pl. arra hívta fel a pápa figyelmét, hogy Boszniának az Egyházba visszatért királya „összeszűrte a levet a törökökkel".

II. Piuszhoz Dombróból írt 1464. januári levelében beszámolt Jajce elfoglalásáról. Ugyanehhez a pápához Budáról írt, 1464-es levelében sürgeti Kapisztrán János ferences hitszónok szentté avatását, a bíborosi kollégiumnak írt 1464-es levelében pedig Árpádházi Margit szentté avatását kéri. IV. Sixtus pápához Budáról, 1480-ban írt levelében arra kéri a pápát, hogy ne hagyja magát a velenceiektől befolyásolni a Magyar Királysággal szemben. IV. Sixtus pápához Zágrábból írt, 1480-as levelében és a Budáról írt, 1481-es levelében arra kéri a pápát, hogy mozdítsa el az esztergomi érseki székből Estei Hippolit bíborost, az „esztergomi szökevényt".

Hunyadi Mátyás korának legműveltebb uralkodója, a művészetek és a tudományok kedvelője és pártfogója volt. Támogatta a tudományokat, mert mint mondotta: „a tudatlan király olyan, mint a koronás szamár". Ebben a korban Mátyás rendelkezett a világ második legnagyobb könyvtárával, amely 2 500 corvinából állt, amelynek – sajnos – nagy része a török hódítást követően elkallódott. Ma 216 corvináról tud a kutatás.

Mátyás korában nagyszabású építkezések folytak az egész országban. A budai várat teljesen reneszánsz stílusúvá alakíttatta át. A korabeli ferences építészet, elsősorban János testvér munkássága nyomán, szerte az országban őriz Mátyás korabeli emlékeket, közöttük a Szeged-alsóvárosi, a kolozsvári Farkas utcai és a nyírbátori gótikus templomot. Bár palotái romba dőltek a törökök ellen vívott háborúk alatt, de az újjászülető visegrádi palota jelenleg is pompás műemlékünk.

Mátyás a teológia tudományát is nagyon tisztelte. Udvarába dominikánus papokat hozatott, akikkel hosszasan magyaráztatta magának az Egyház legnagyobb tudósának, Aquinói Szent Tamásnak fő művét, a Summa Theologiae-t.

A XIX. és a XX. század szobrokkal emlékezett meg a nagy királyról, amelyek közül kiemelkedik Fadrusz János kolozsvári és Stróbl Alajos budavári szobra. Egyházművészeti szempontból a legnevezetesebb a Mátyás király kálváriája nevű ötvös remekmű.

Hunyadi Mátyás uralkodásának jelentős tettei közé tartozik az 1467-es pénzügyi reformja is. Mátyás reformjait az Országgyűlés elfogadta és 1467. március 25-én kihirdette.

Mátyás bevezette a füstadót, amely a kapuadót váltotta fel. Így nem portánként, hanem családonként szedték be az adót. Ez jelentős jövedelemnövekedést eredményezett Mátyás számára, mert a jobbágytelkeken sokszor két, sőt három család élt, így kétszeres-háromszoros volt a növekedés.

Bevezette a koronavámot a harmincadvám helyett. Ez lehetővé tette a zálogban és bérben lévő vámok visszavételét, és a mentességeket is csökkentette.

Állandó értékű ezüstpénzt veretett. Mivel ezt nem kellett évenként beváltani, a fizetési kötelezettségek számon kérhetőbbek lettek.

A törvény kimondta a koronabirtokok elidegeníthetetlenségét, valamint az elidegenítettek visszavételét.

A rendkívüli hadiadót (portánként 1 forintot) évenként kivetették.

A király jövedelmei három forrásból származtak. Az első kettő a kincstár fennhatósága alá tartozott, a harmadikért a budavári udvarbíró felelt. Ez a három nagy csoport a következő volt:

Rendes bevételi források: sóbányászat, ércbányászat, vámjövedelmek, adójövedelmek. Rendkívüli bevételi források: rendkívüli adók, birtokok elidegenítése, ajándékok, a meghódított tartományokból származó jövedelmek, külföldről kapott pénzbeli támogatás.

Koronabirtokok jövedelmei: várak, földterületek jövedelmei, jászkunok adója.

Az ezüstpénz mellett forgalomban volt az aranyforint. Megváltozott az érmekép is. A Madonna került az ezüstpénzek hátlapjára és az aranyforintok előlapjára. Az ország jelentős pénzverdéi Budán, Kassán, Körmöcbányán, Nagyszebenben és Nagybányán voltak.

A magyar nép emlékezetében mint „Mátyás, az igazságos" maradt fenn, mert megvédte az egyszerű embereknek, a jobbágyoknak a jogait a főurak önkényeskedései ellen.

Figyelemre méltó, hogy Hunyadi Mátyás, a legnagyobb nemzeti királyunk nem dinasztikus uralkodó volt, hanem a nemzetre visszaszállt királyválasztói jog alapján szabad királyválasztással, az ún. idoneitas, vagyis az alkalmasság figyelembevételével lett király. A történelem bebizonyította, hogy az alkalmasság alapján választott államfő válik nemzetének a legnagyobb hasznára. Ez teljes összhangban van a Hungarizmus szabad királyválasztás melletti elkötelezettségével is.

Hazánknak a Gyurcsány- és Bajnai-kormány által okozott siralmas állapota éles ellentétben áll a Hunyadi Mátyás uralkodása alatti elért ragyogásával és dicsőségével. De a mai állapot nem kell, hogy örökké tartson. A felemelkedés lehetőségét és útját minden korra kijelöli Zrínyi: „Csak jobbítsuk magunkat. Szabjunk új rendet a dolgainknak, és akkor egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók."

Úgy legyen!

Kiss Sándor:

A ZSIDÓ TÁRSADALOMBOMLASZTÁS KÉTSARKÚSÁGA

A zsidó kérdés kutatói régóta vádolják a zsidófajt élősködéssel. Korábbi tanulmányaimban azt törekedtem igazolni, hogy a zsidóság élősdisége nem szónoki kép, hanem biológiai valóság. Amióta a zsidóság szerepel a történelemben, sohasem élt magában való társadalmi életet, hanem mindig más népek társadalmára települve szipolyozta azok életerőit. Az élősködő zsidó természet már ezelőtt háromezer évvel is annyira nyilvánvaló volt, hogy az ótestamentumi zsidó szent könyvek tele vannak ide vonatkozó utalásokkal (Mózes V.7-16, és Ézsaiás 60,16, Ézsaiás 61,5-6, Ézsaiás 49,23, Jeremiás 30,16, Mikeás 5,8-9). A zsidóságtól letepert népek egymás után pusztultak el, de az élősdi zsidó faj ma is erősebb és vérszomjasabb, mint valaha. Miután nyomtalanul fölemésztette a sumérokat és a kazárokat, most az orosz és a magyar faj elpusztításán dolgozik. Ma már Európa és Amerika összes kultúrnépe szenved a zsidókórságtól, fertőzöttségük és hajlamosságuk szerint többé-kevésbé, de a többiek romlása még nem hasonlítható a magyar és orosz népéhez. Európa kultúrnépei erősebben kifejlett faji önérzetük folytán védettebb a zsidó fertőzéstől, mint a magyar faj. A zsidókérdés tudományos kutatásában is az úgynevezett liberális kultúrnépek járnak elől, holott aránylag ötször-hatszor kevesebb zsidó élősködik rajtuk, mint rajtunk.

Az Európa-szerte fellendült antiszemita tudományos irodalom apróra elemzi a társadalom zsidókóros jelenségeit. A zsidó faj ellen felhozott és bebizonyított vádak két fő szempont alá rendezhetők: a zsidó faj világuralmi törekvése és a nemzeti társadalmak szétbomlasztása. A zsidóságnak ez a kettős törekvése egymást elősegíti és feltételezi: a politikai zsidó világuralomnak útjában van a jelenlegi állami és társadalmi berendezkedésünk, ezért iparkodik annak szétbomlasztásán, viszont az előrehaladó bomlási folyamat önmagától új szerződés útjait egyengeti. Az új szerződés keretei már bontakoznak a háború óta létesült nemzetek szövetségében, amelynek vezetőségében máris kizárólag zsidó szabadkőműves és zsidó szocialista befolyás érvényesült.

Annak vizsgálata, hogy a zsidó faj politikai világuralma és élősködő életmódja milyen viszonyban vannak egymással, külön tanulmányt igényel. Maradjunk egyelőre a másik jelenségcsoportnak, a zsidókóros társadalom bomlasztásának vizsgálata mellett. Már többször kimutattam, hogy a zsidó fajnak, mint jellegzetes élősködőnek életmegnyilvánulása bomlasztóan hat a fertőzött társadalmi szervezetre. A nyelv, amelyet beszél, pusztítja a nemzeti nyelv ősi sajátosságait, műveletlenségeivel megfertőzi annak eredeti tisztaságát, és zsidó szókötése, mondatfűzése és fordulatai által az elrontott nemzeti nyelvet a zsidó szellem hordozójává teszi. Az irodalom és művészet, amelyet művel és pártfogol (kerítő szépirodalom, nyers természetutánzás, kuplézene, futurizmus, kubizmus), írtja a nemzeti szellem ősi kifejezési formáit, hagyományait, faji szépségeit. A tudomány, amit terjeszt (Einstein relatívizmusa, Marx történelmi materializmusa, Freud lélektani szexualizmusa stb.), zűrzavart támaszt a tudományos ismeretek kiegyensúlyozott rendszerében, útját szegi a megbízható tájékozódásnak minden téren. A politika, amelyet irányít (népek önrendelkezési joga, nemzeti kisebbségek uszítása, egyenjogúsítások és szabadságmozgalmak minden formában), atomizálja a nemzeti társadalmakat és a „mindenki háborúja mindenki ellen" állapotát idézi elő mind az egyes emberek, mind az államok között. A társadalmi forradalmak, amiket fölpiszkál és elmérgesít, a nemzeti társadalmakat egymás ellen acsarkodó rétegekké hasogatja. Az erkölcs, amelyet példamutatásával terjeszt (uzsora, csalás, árdrágítás, vesztegetés, dorbézolás stb.) és a társadalmi szokások, amiket divatba hoz (ledér ruházkodás, erotikus táncok stb.) megannyi tényezői a társadalom züllesztésének. Ezek a bűnös hajlamok egy szorosan körülírt, rendkívül szívós változatlan fajiságot jellemeznek, amit semmiféle hatalom nem tud módosítani, még a zsidó faj bárminemű bűnbánó elhatározása sem. A zsidóság gonoszságokkal terhelt fajisága olyan veleszületett természeti kényszer, amiről nem tehet maga a zsidóság sem, miként a pestisbacilus nem tehet arról, hogy pestist idéz elő. Nincs tehát más menekvés, mint tanulmányozni ennek a sátáni fajnak a biológiáját és úgy venni fel vele a harcot, ahogy lehet.

Képtelenség elgondolni, hogy a fertőzött társadalom egyszerre sikerrel tudjon küzdeni mindazon ártalom ellen, amellyel a zsidó élősdiség ostromolja. Meg kell tehát vizsgálnunk ezen ártalmak összefüggését és jelentőségét, hogy mindjárt a legveszélyesebb ellen fordulhassunk. A zsidókóros társadalmi ártalmak egy sokszorosan összefüggő, részenként egymást föltételező olyan folyamatosságot alkotnak, ami lélektanilag olyan rokon forrásokból ered, amelyek társadalmi hatásukban kölcsönösen erősítik egymást. A legfontosabb zsidókóros társadalmi ártalmak a következők: a dolgozó társadalom kifosztása csalás, árdrágítás, uzsora, kizsákmányolás és tőzsdei spekuláció útján; dőzsölés, paráznaság, lánykereskedelem, irodalmi és sajtórombolás; hitetlenség, hűtlenség terjesztése; megvesztegetés, tekintélyrombolás; politikai és társadalmi uszítás; osztályharcok, forradalom. Az ártalmak összefüggő rendszerének egyik pólusa a fosztogatás, a másik a forradalmi uszítás, a közbeeső tagok fokozatos átmenetet mutatnak az egyikből a másikba, és valamennyinél azonnal szembetűnik, hogy tartós és hatályos érvényesüléséhez föltétlenül szükséges a megelőző és követő tagok szabad érvényesülése is. Egyik ártalom sem tudna érvényesülni tartósan a többiek nélkül. Az is nyilvánvaló, hogy a zsidó élősdiség és a fertőzött társadalom szempontjából a két szélső ártalomnak van a legnagyobb jelentősége: a fosztogatásnak és a forradalomnak: azért tekintjük ezeket a zsidó társadalombomlasztás két gyújtópontjának. Első pillanatra szinte ellentmondásnak tetszik: miként származhat a forradalom ugyanattól a fajtól, amely a társadalmat kizsákmányolja. Sokkal természetesebbnek vélnénk azt a társadalmi választ, hogy a kifosztott társadalom maga támad föl nyomorgatói ellen. Valóban ez volna az események rendje, ha a zsidó élősdiség bevárná, amíg a társadalom zsidóellenes hangulata kialakul… Azonban nem várja be, hanem idejében elkezdi a forradalmi uszítást olyan ördögi ügyességgel, hogy a társadalom minden támadó energiáját visszafordítja magára a kiszipolyozott társadalomra.

I. Midőn a zsidó vállalkozó a munkásokat és fogyasztókat, a zsidó korcsmáros a korhelyeket, a zsidó kereskedő a vevőket, a zsidó bankár a hitelre szorulókat, a zsidó ügyvéd az ügyfeleit uzsorázza, fosztogatást végez. Uzsoráskodhat persze a nem zsidó is, ha a zsidók példáját követve, szertelen haszonra pályázik, de a nem zsidóknak ezen az úton gyűlt vagyona további sorsában egészen másképp viselkedik, mint a fosztogatáson gyűlt zsidó vagyon: megmarad a nemzeti vagyon kiegészítő részének, osztozik a nemzeti társadalom sorsával, és a zsidó élősködés szemében folytonosan megszerzendő zsákmányként szerepel. Ellenben a fosztogatás során gyűlt zsidó vagyon, valamint a zsidó befolyás alá került nem zsidó vagyon kihasad a nemzeti vagyon egészéből, személyi, üzleti, társulati és rokonsági összeköttetések révén egymással ezerszeres kapcsolatba lép és a nemzeti vagyon keretén belül egy egészen önállóan szerveződött, a nemzeti vagyon többi része iránt ellenséges és merőben idegen testet alkot. Ezért nem lehet egészen egy kalap alá venni a zsidó kapitalizmust a nem zsidóval. A zsidó befolyás alá került vagyon és jövedelem minden elképzelhető furfanggal kivonja magát az államterhek viselése alól, s már ezáltal is elárulja idegen mivoltát az állam és a társadalom szempontjából. Mivel a „nemzeti vagyonnak és jövedelemnek az a része, ami a zsidók hatalmába kerül, jó részben elveszett az egyes államok szempontjából, az államnak azon gyér szolgáltatásokból kell tengődnie, amit a gojokból kipréselhet; kénytelen tehát megadóztatni a nem zsidók legparányibb vagyonát és jövedelmét is, hogy magát fenntarthassa. (Lásd a Hegedűs-féle pénzügyi reformokat.) De a fosztogatáson gyűlt zsidó vagyon kártékonyságának ez még csak egyik, nem is a legjelentősebb oldala.

Minden nemzet kultúráját, szellemi, művészeti és tudományos faji kincseit azok az áldozatok növelik nagyra, amiket a nemzet hű fiai hoznak érte. Magyar fajtánk Isten áldotta tehetségeiből mennyi irodalmi, művészeti, tudományos kincsnek kellett volna kitermelődnie, ha a nemzeti vagyon megmaradt volna áldozatkész magyar kezekben? A magyar szépirodalmat, zenét, festészetet, szobrászatot, kézműipart csodálhatná ma az egész világ, ha a zsidók által összeharácsolt milliárdok nem fordultak volna nemzeti kultúránk ellen. Minthogy a szellemben és erkölcsben elzsidósodott arisztokráciánk fajtagadása példátlan a világon, a mágnások kezében maradt anyagi forrás egészen közömbös nemzeti kultúránkra. Ellenben annál jelentősebb a zsidók által összeharácsolt nemzeti vagyon, amely minden fillérjével a mi magyar faji kultúránkat irtotta, és a saját romboló zsidó kultúráját fejlesztette. Tompa Mihály és Arany János helyébe Ányos Laci és Zerkovitz, Kisfaludy és Szigligeti helyébe Molnár Ferenc és Bródy Sándor, Eötvös József és Deák Ferenc helyébe Jászi Oszkár és Kunfi Zsigmond lépett. Egynéhány megvásárolt fajtestvérünkből pedig Ady Endrét, Szász Zoltánt, Benedek Marcellt és Giesswein Sándort nyomorított a zsidó pénz. A fajmagyar irodalom eltűnt, a fajmagyar költészet és művészet pedig mint megvetett póriasság visszahúzódott a székely havasok kunyhóiba és az alföldi karámokba, pusztuló parasztok és pásztorok közé, hogy azoknak kihalásával örökre kihamvadjon. Nem magyar, sőt nem is művelt lélek, akit nem fojtogat a fájdalom ennyi nagyszerű kultúrhagyaték pusztulása miatt. Íme, a fosztogatáson gyűlt zsidó vagyon a nemzeti vagyontól elszakadva külön célú, idegen test gyanánt él közöttünk a nemzeti társadalom iránt ellenséges, romboló életet. Azonban a zsidó fosztogatás társadalombomlasztó szerepe még ezzel nincs kimerítve.

A fosztogatás oly dús jövedelmet biztosít a zsidóknak, hogy külön a zsidó kultúra fejlesztésén kívül bőven jut belőle dorbézolásra is. A dőzsölés minden formája jellegzetes zsidó faji bűn, a társadalomra pedig rendkívül ártalmas. Először: mert a dorbézolásra való hajlam szüntelenül ösztökéli a zsidóságot a további fosztogatásra, hogy élvezeteinek forrása ki ne apadjon; másodszor: mert a példamutatás a fertőzött társadalom fajtestvéreit is pazarló élvezetekre kapatja, ami azoknak pusztulását jelenti, mivel nekik nem szolgál fedezetül olyan kiapadhatatlan forrás, mint a zsidóknak: a fosztogatás. Továbbá a céda dőzsölés elkeseríti a fertőzött társadalom nyomorgó fajtestvéreit, növeli a forradalmi hangulatot, mert akárki összemérheti a fényűzés és a nyomor szélsőségeit. A zsidók ripők nyíltsággal vásárolják meg a női erényt, ezzel züllesztik a gojok családi életét, ▶

▶ és a családon keresztül is termelik a forradalmi hangulatokat. A társadalombomlasztás ezen formája is a fosztogatáson gyűlt zsidó pénzből meríti erejét.

A zsidó élősdiségnek arra is telik, hogy a köztisztviselőket megvesztegesse. Kezdetben csak az általa kifosztott nyomorgókat, később, amikor a korrupció már eléggé előrehaladt, a fényűzőket is. A zsidóságnak részben védelemre van szüksége a kifosztottakkal szemben, részben támogatásra a további fosztogatáshoz, ezért megvesztegeti a közigazgatást és az igazságszolgáltatás tisztviselőit, a törvényhozókat, a minisztereket, végül az állam fegyveres erejét is. Ezen a fokon az államszervezet szőröstül-bőröstül a zsidó élősdiség eszközévé aljasul. A törvényeket vagy kizárólag a zsidók védelmére hozzák, vagy pedig nem hajtják végre, amennyiben ártanának a zsidóságnak. A közhatóságok a legkiáltóbb igazságtalanságot követik el a néppel vagy egyesekkel a zsidók javára. Emlékezzünk a hadiközpontok és árufelhalmozó bankok hatósági támogatással űzött fosztogatásaira, a végre nem hajtott kitoloncolási rendeletekre, az árdrágítási törvények abszolút meddőségére, a zsidóknak a katonáskodástól való mentességére a háború alatt, a megvesztegetett jegyzőkre, szolgabírákra, rendőrkapitányokra stb. Kiemelendő, hogy a megvesztegetésnek nem mindig az a formája, hogy a kinyújtott tenyérbe olvassa le a zsidó az aranyakat. A természetbeni ajándékok, árkedvezmények, a gond nélkül jövedelmező vállalati műállások, az elengedett adósságok, a leszállított kamatlábak, előnyös kölcsönök, a barátságból fizetett vendéglátások, az orfeumi és kávéházi költségek stb. mind idetartoznak… Kevés vigasztalás a rothadó társadalomnak, hogy a zsidóknak kedvező tisztviselők nincsenek mind megvesztegetve. Elég az, ha a megvásároltak mutatják a példát, megszabják a zsidóknak kedvező közszellemet, a többiek azután az elfogadott bánásmódhoz alkalmazkodnak és nem mernek, vagy nem tudnak a zsidó gazságokkal szemben erélyesebbek lenni.

II. Ha végigtekintünk a társadalombomlasztó ártalmak során, amely a fogyasztásból indul ki, látjuk, hogy mindegyiknek része van abban, hogy a társadalomban gyűlölet és elkeseredés halmozódjék föl. Az ilyen kifosztott társadalom, ha magára hagynák, hamarosan fölismerné a közös kártevőt az egész vonalon és lecsapna a földi pokol szerzőjére, a sátáni zsidó fajra. A zsidóság érzi ezt a veszedelmet, azért idejében hozzálát az uszításhoz, ami a társadalombomlasztásnak a fosztogatással szembenálló eszköze. Az uszításnak az a célja, hogy a társadalom figyelmét elterelje az egyetlen kórokozótól, a zsidó élősdiségtől, vagyis az, hogy a köznyomorból fakadó pusztító indulatokat magára a társadalomra terelje; és a társadalom erőit egymás elleni harcra ösztökélje, mert a szertezilált társadalomban még belterjesebben lehet űzni a fosztogatást. Az egyik embernek vagy társadalmi osztálynak az ilyen, a másiknak helyzeténél fogva az amolyan uszító eszme tetszik, ezért azután egyszerre kell a legkülönbözőbb uszításokat folytatni, hogy minden embert meg lehessen vadítani az ő sajátos hóbortjánál fogva. Az egyik uszító eszme csürhéje teljesen közömbös a másik uszító eszme sikere iránt (pl. a szocialistát nem érdekli sem a legitimisták, sem a szabad királyválasztók küzdelme, a keresztény politikust nem érdekli sem a kisgazdák, sem a munkások harca, az „öntudatos” protestáns sem a királysággal, sem a köztársasággal nem törődik különösen), vagy pedig halálos ellensége annak; mindegyik uszított csürhe a maga külön téboly át tartja a legfontosabbnak. A szanaszét zilált társadalom képtelen közös belátásra, közös megértésre, egységes erőkifejtésre. Az uszítást az egész vonalon a zsidó élősdiség pénzeli. Az tartja ki az uszító sajtót, segíti a szakszervezeti pénztárakat, a pártkasszákat és a szabadkőműves páholyokat, azokat a helyeket, ahol kiagyalják a jövendő forradalom előkészületeit.

Boszorkányos ügyesség nyilatkozik meg a sokoldalú uszítás kivitelében. Az uszító beszéd vagy írás, ill. kép minden ponton azokat a szenvedélyeket ragadja meg, amelyek anélkül is sisteregnek a meggyötört lelkekből, és azért fordítja a társadalom ellen őket, hogy e szenvedélyek egyetlen közös mederben összefolyva rá ne támadjanak a zsidóságra. Minden romboló indulatnak a zsidó élősdiség a végső oka, de az uszítás mindegyiket úgy tudja terelni, hogy az csapásaival a társadalmat érje el. A nép elkeseredik a nyomor és kétségbeesés miatt? Az uszítás odaállítja elébe a társadalmi rendet: ez az oka. A nép dühöng a fosztogatás miatt? Rámutat a korrupt államra, annak elnéző törvényeire. Fölháborodást kelt a hazugságok részrehajlása? Kedvező alkalom a tisztviselői tekintély rombolására! Erkölcsi kétely szállja meg a lelkeket a nyíltan dorbézoló gazság és az ínségre kárhoztatott erény láttára? Nosza, kigúnyolja előtte a vallást, amely erényt és türelmet prédikál. Amikor pedig elfogja az embereket a sóvárgás valami megváltó újítás, jobbat ígérő változás után, akkor ellene uszítja a hagyományokat, meggyűlölteti a néppel az egész múltat, apái minden örökségét. Az uszítás sikerének kulcsa abban van, hogy minden esetben féligazságot mond. A társadalmi rend, a korrupt állam, a részrehajló törvények, a megvesztegetett tisztviselők, a földi bajok iránt közömbös vallás, az elavult hagyományok és még sok más hitelét vesztett intézmény vagy tekintély valóban vétkes. Azt azonban, hogy valamennyi a zsidó élősdiség által válik azzá, a zsidó uszítás elhallgatja! Amikor azután már minden gyűlöletessé vált, ami a társadalommal összefüggésben van, kitör a zsidókóros társadalmi láz, a forradalom.

Az elmondottakból következik, hogy a zsidóság ellen csak két ponton lehet sikeresen küzdeni: a fosztogatás és az uszítás felől. Sőt, e két ártalom közül is a fosztogatás elsődleges az uszítással szemben. Az élősdi zsidó népnyúzás végzi el azt a mély szántást, ami a tömegek lelkét termékennyé teszi az uszítás számára. Semmiféle még olyan ügyes uszítás sem tudna forradalmat kelteni, ha a tömegek nem volnának elkeseredve és nem óhajtanák maguk is a fönnálló rend megváltoztatását. A forradalom oka kétségtelenül a zsidó uszítás, de föltételeit, a nyomort, a gyűlöletet, az elkeseredést a zsidó fosztogatás teremti meg. Teljesen hiábavaló tehát minden vesződség, amikor a zsidóságot azzal akarják gyógyítani, hogy mesterségesen elfojtják a zsidókóros forradalmi lázat, de a népnyúzás lehetőségeit meghagyják a zsidónak. Amíg a zsidóságnak vagyon van a kezében, amíg szabadon fosztogathat, addig a forradalom összes föltételei adottak, és csak idő kérdése, hogy a zsidó pénz ismét megnyissa a forradalom zsilipjeit. A zsidó vagyon ugyanis minden törvény hatását megbénítja előbb vagy utóbb, ha a zsidóság érdeke ellen irányul. Eszközei a pénzáldozattal keresztülvitt sajtóuszítás, lélekvásárlás, vesztegetés. Ajánlom az érdeklődők figyelmébe az un. „numerus clausus”-ról, az uzsorabíráskodásról, a társadalmi rend hatályosabb védelméről szóló törvények sorsát. Vagy egyszerűen nem hajtják végre, vagy két-három év múlva törvényesen hatályon kívül helyezik őket. Tehát múló sikerű gyógyításszámba megy minden olyan fajvédelmi intézkedés, amely nem támad egyenesen a zsidó vagyonra, a zsidó népnyúzásra. Ott, ahol nélkülöző, elégedetlen tömeg és zsidó kapitalizmus együtt van a társadalomban, a társadalmi béke hajmeresztően ingatag egyensúlyi helyzetben van, akárcsak a robbanószer molekulájában az atomok elrendezése. A legkisebb lökés elegendő ahhoz, hogy a fölfüggesztett energiák kirobbanjanak és minden látszólagos rend összeomoljon. A zsidó pénz és zsidó furfang pedig állandóan munkában van, hogy ezt a lökést előidézze. Előbb-utóbb eléri a célját: kieszközöl valamilyen külső háborút, kiélesít valamilyen külső bonyodalmat (pl. a királykérdést!), s a társadalom azon veszi magát észre, hogy nyakig benne van a forradalomban. Ilyen jellegzetes forradalomközeli állapotban van jelenleg a magyar társadalom: minden múló nap rettentő intés, hogy egy lépéssel közeledtünk a zsidó forradalom felé.

A jelen zsidókóros állapotban a következő társadalompolitikai törvényekkel lehetne segíteni:

1. Gyökeres földbirtokreform. A törvény meglehetősen alacsonyan állapítaná meg a földbirtok maximumát s azonfelül minden földbirtokot fölosztásra kényszerítene. Az ilyen reform önálló és megbízható kisgazdává tenné a forradalmi elemek egyik részét, a másik résznek bőséges munkát és kenyérkereseti alkalmat teremtve. Az 1000 holdas terület 50 kisgazda kezén sokkal több munkásnak adna megélhetést, mint egy tagban gépi erővel művelve. A lelkiismeretes földbirtokreform máról holnapra százezreket vonna ki a forradalmi zsidó uszítás hatásköréből. Ráadásul az a haszna is megvolna, hogy a keresztény nemzeti irányzatra nem lehetne ráfogni, hogy reakciós, antidemokratikus. A földbirtokreform együtt érinti a zsidó és a mágnás nagybirtokokat. Egyik sem érdemel különös kíméletet, mert a zsidó vagyon veszedelmes, a mágnás vagyon a legjobb esetben is közömbös a nemzeti kultúra szempontjából. Van ugyan már egy ún. földbirtokreform-törvényünk, de annak csak az a célja, hogy a „lehetőséghez képest” előmozdítsa a földbirtokszerzést, főleg azok részére, akik a föld gondos és szorgalmas művelésére képesek is, hajlandók is. (1920. XXXVI. tvc. 1.§.) A zsidó kérdés szempontjából ez a törvény minden jelentőség nélkül való.

2. Száz százalékig emelkedő progresszív vagyonváltság és jövedelemadó, mert tehermentesíteni kell a kisvagyont és a kisjövedelmet, ugyanakkor a jövedelemarányosan emelkedő mértékű elvonással véget kell vetni a mamutvagyonoknak és jövedelmeknek. A német fajvédelmi mozgalomnak is ez van a programjában; érthetetlen, hogy csak a magyar keresztény kurzus nem látja be ennek szükségét. Csakis így lehetne véget vetni a zsidó fosztogatásnak és az ezzel kapcsolatban ismertetett többi zsidó ártalomnak. Progresszív jövedelemadó és vagyonváltság ugyan szintén van nálunk, de ezen a címen mindkettő csak a zsidó kapitalizmusnak nyújt menedéket a fokozottabb teherviselés alól. Az 1920. XXIII. tvc. a jövedelemadóról adómentesnek tekinti a 10 000 korona jövedelem alatti szintű jövedelmet, amiből egyébként ma nem lehet megélni Magyarországon. Az e szint feletti 800 korona jövedelemadója 0,6%, az adókulcs a 2 millió koronás jövedelemig emelkedik, de ott megállapodik 30%-on. Azért kell adót fizetni a parányi jövedelemnek is, hogy ne kelljen 30%-nál többet elvenni a zsidó kapitalisták milliós jövedelméből. De a 30% is csak papíron van meg, mert a zsidó jövedelemnek mindig olyan természete van, hogy azt gyermekjáték eltitkolni a mai törvények között. Az ingóvagyon-váltság e mellett még ennél is társadalomellenesebb. Az 1921. XV. tvc.-et már Hegedűs Lóránt csinálta, ő a zsidó kapitalizmus előharcosa a „keresztény kurzusban”. Ez már 5% váltsággal terheli az 1000 koronás vagyont, de hogy senki se panaszkodjék a jövedelemarányosan emelkedő adókulcsok hiánya miatt, hát fokozatosan emelkedik a váltság a 100 000 koronás vagyonig – 20%-ra. Vagyis akinek egy zsúpfedelű házacskával fölérő ingóvagyona van, ugyanannyi vagyonváltságot fizet, mint Weiss Manfréd. Az ingatlanváltság is ebben a szellemben készült, de még jobban támadja a kisvagyont. Az 5000 holdas birtoknál megállapodik a váltság a 15%-on, ellenben az 1 holdas ingatlan 6-8%-os váltságot fizet az eddig fölmerült javaslatok szerint. Vagyis azt, akinek csak egy holdas földecskéje van, meg kell terhelni földje értékének majdnem egytizedével, hogy a vagyonváltságot kifizethesse, de az, akinek ötezerszer vagy ötvenezerszer annyi van, csak kétszerte nagyobb százalékot fizet. Közelebbről nézve még ennél is feltűnőbb az igazságtalanság, mert a kisbirtokok kataszteri jövedelme (tehát értéke) rendszerint a legmagasabbra, a nagybirtokoké viszont a legalacsonyabbra van fölbecsülve. (A kataszteri tiszta jövedelem holdanként egytől húsz korona között váltakozhat.)

3. A nagyvállalatoknál foglalkoztatott bérmunkások törvényesen kötelező részesítése a nyereségből. Ez a reform közelebb hozná a munkásokat a tőkésekhez és a mesterségesen elmélyített osztályellentéteket enyhítené.

4. Munkáskamarák létesítése. Lehetővé kell tenni, hogy a munkások a közgazdasági és társadalompolitikai törvénytervezeteket a munkásérdekek szempontjából éppúgy megvitathassák, mint azt ma a nagytőkések teszik, és ugyanúgy kifejezést adhassanak véleményüknek, mint a kapitalista zsidó érdekeltségek az ügyvédi kamarák, a kereskedelmi és iparkamarák, a Gyáriparosok Országos Szövetsége, a mezőgazdasági bizottságok és az Országos Magyar Gazdaszövetség útján. Kellő biztosítékokat kell felállítani, hogy a munkáskamarákban kizárólag a munkásérdekek találjanak védelemre, a zsidó munkásuszítók és a kapitalisták ügynökei ne furakodhassanak be a munkáskamarákba.

5. Megélhetésre elegendő aggkori és rokkantsági munkás nyugdíj. Ennek fedezetét részben a munkások befizetése, részben a nagytőke már említett progresszív megadóztatása szolgáltatná. Ez volna a legbiztosabb módja annak, hogy a munkásosztály halálos ellenségévé váljon minden fajtájú felforgatásnak és forradalomnak. Az a munkás, aki megélhetésének biztosítékát tudja a fennálló társadalmi rendben és államban, kétszer is meggondolja, hogy támogatást nyújtson az olyan társadalmi felforgatáshoz, amely nyugdíjának érvénytelenítését hozhatja magával.

6. Minden forradalmi célzatú politikai vagy társadalmi izgatás, szabadkőműves aknamunka szigorú tilalma, akár életfogytiglan kiszabható kényszermunka fenyegetésével.

A zsidók és zsidócsahosok persze azt mondják ezekre a javaslatokra: hiszen ez már bolsevizmus. Mi meg azt feleljük: inkább csinálunk egy tizedrésznyi „bolsevizmust” a zsidók vagyona és uralma ellen, hogy megmenthessük a saját fajtánk vagyonát, kultúráját és életét, minthogy a zsidók csináljanak egy egész bolsevizmust avégett, hogy fajtánk vagyonát elrabolják, kultúráját szétdúlják, életét kioltsák. Nekünk a történtek után hiába bömbölik a magánvagyon szentségét, akár a zsidók, akár a csahosai: **nincsen olyan szentség, amit magyar fajunk legszentségesebb jövőjéért fel ne áldoznánk, ha fajunk érdeke ezt kívánja. Állam, alkotmány, jogrend, törvény, szokás, erkölcs, vallás módosulhat, de a magyar fajnak élnie, boldogulnia, virulnia kell, míg emberfia él a Földön, mégpedig tekintet nélkül arra, hogy milyen áron. Ez az első és egyedül megváltoztathatatlan törvényünk, minden más törvény, gondolat, eszme azután jön.** Pokolra az olyan eszmével, amiért az én fajomnak pusztulnia kell, hogy más vegye hasznát!

(Forrás: *A Cél*, 1921. szeptember)

Victor Ostrovsky – Claire Hoy:

A MOSZAD HÁLÓJÁBAN

A SZERZŐK ELŐSZAVA

A Moszadnál eltöltött négy év során általam megismert tények feltárása semmi esetre sem könnyű feladat.

Buzgó cionista háttérrel arra tanítottak, hogy Izrael államát nem lehet rosszul vezetni. Mi voltunk a Dávidok a folyton növekvő Góliát elleni szüntelen harcunkban. Azt az érzést, hogy senki sincs, aki megvédjen bennünket, és csak saját magunkra számíthatunk, a holocaust köztünk élő túlélői csak megerősítették.

A több mint két évezredes száműzetés után feltámadt nemzet az izraeliták új nemzedékére bízta a nemzet egészének a sorsát.

Hadseregünk parancsnokait bajnokoknak hívtuk, nem tábornokoknak. Vezetőink egy nagy hajó kormányrúdjánál álló kapitányoknak tetszettek. Majd kibújtam a bőrömből, amikor kiválasztottak és megkaptam azt a kiváltságot, hogy csatlakozhatom az általam elitnek tartott Moszad-csapatba.

De amit találtam, az egyfajta elferdült eszmeiség és öncélú gyakorlatiasság elegye volt, amihez jó adag úgynevezett csapatgőg, kéjvágy és az emberi élet iránti tisztelet teljes hiánya társult, és ez indított e történet elmondására.

Izrael, mint szabad és igazságos ország iránt érzett szeretetem az, amiért még az életem is kockára teszem, szembekerülve mindazokkal, akik a cionista álmot mára már rémálommá torzították.

Az izraeli titkosszolgálat, amelyet azzal bízták meg, hogy irányt mutasson a nemzet élén álló vezetőknek, eljátszotta ezt a bizalmat. Saját szakállára és kicsinyes önérdekből szövött tervei az országot egy korlátlan háborúval fenyegető irányba sodorták.

Tovább már nem hallgathatok és a könyv szavahihetőségét sem veszélyeztetem azzal, hogy a valóságot hamis nevek és homályos személyek mögé bújtatom (bár azért, hogy a még cselekvő területi személyek életét védjem, a vezetékneveknél csak a kezdőbetűt adtam meg).

A kocka el van vetve.

Victor Ostrovsky, 1990. július

Több mint 25 éves újságírói pályafutásom alatt megtanultam, hogy soha ne mondjak nemet senkinek, aki egy történettel keres fel, függetlenül attól, hogy milyen furcsán hangzik az illető története. Victor Ostrovskyé pedig eleinte a legfurcsábbnak látszott.

A többi újságíróhoz hasonlóan sok órán át lélegzetvisszafojtva hallgattam az embereket, amikor előadták, hogy ügyüket hogyan próbálta elnyomni a Marsbeli Összeesküvés csillagközötti gonosz működése. Másrészt minden újságíró átesett azon, hogy lecsapott egy tippre, amiről a végén kiderült, hogy egy süketlenség.

1988 egyik áprilisi délutánján az ottawai parlamenti sajtótájékoztató megszokott helyén voltam, amikor Victor Ostrovsky telefonált, hogy lenne egy története a számomra, amely jellegében nemzetközi és érdeklődésemre tarthat számot. Nem közölt részleteket, de javasolta, hogy találkozzunk egy közeli kávézóban kb. 15 percre, hogy meghallgathassam. Három órával később Victor még mindig lebilincselte a figyelmem. Neki tényleg érdekes mondanivalója volt.

Az első aggodalmam nyilvánvalóan az volt, hogy honnan fogom tudni, hogy ez az ember tényleg az-e, akinek mondja magát. Néhány kapcsolatfelvétellel járó magán jellegű tájékozódás nyomán, valamint Victor együttműködési készsége és nyíltsága révén idővel megnyugodtam afelől, hogy valódi „darab", egy volt Moszad *katsa (toborzó tiszt)* áll előttem.

Sokan nem lesznek boldogok attól, amit ebben a könyvben olvasnak. Felkavaró történet és nemigen nevezhető olyan olvasmánynak, amely az emberi természet szebbik oldalát mutatja be. Sokan árulónak fogják tekinteni Victort Izraelben. Ám legyen. De én olyan embernek látom, akinek hitét szétzúzta a kíméletlen valóság; olyan férfinek, aki úgy hiszi, hogy a Moszadnak és hasonlóképpen bármelyik kormányszervnek nyilvánosan el kell számolnia a cselekedeteiről. Még a CIA is köteles egy választott bizottság előtt számot adni. A Moszad azonban – nem.

1951. szeptember 1-én az akkori miniszterelnök, David Ben Gurion utasítást adott, hogy létre kell hozni egy olyan titkosszolgálatot, amely Izrael külügyminisztériumától független: a Moszadot. A mai napig – bár mindenki tud ennek létezéséről – sőt a politikusok időnként még annak sikereivel is dicsekednek – a Moszad minden tekintetben árnyékszervezet. Nem találni rá hivatkozó utalást például a költségvetésben. És vezetőjének nevét – holott ezt az állást is betölti valaki – soha nem hozzák nyilvánosságra.

E könyv egyik fő témája Victor abbéli meggyőződését mutatja be, hogy a Moszad elszabadult, és még a miniszterelnöknek sincs – jóllehet látszólag ő a megbízó – felhatalmazása a Moszad irányítására és őt is gyakran úgy befolyásolják, hogy olyan lépéseket hagyjon jóvá vagy tegyen, amelyek a Moszad vezetőinek, de nem szükségképpen Izraelnek a legjobb érdekeit szolgálják.

Izraelben még a miniszterelnök is, jóllehet állítólag ő a titkosszolgálat feje, gyakran mindaddig nem tud fedett akciókról, amíg azok végbe nem mentek. Ami a nagyközönséget illeti, az ritkán értesül bármilyen Moszad-intézkedésről. És egyáltalán nem működik a Moszad tevékenységét és személyzetét vizsgáló semmiféle bizottság.

Egy másik jogos kérdés Victor történetével kapcsolatban az volt, hogy az Intézet – ahogy a Moszadot nevezik – ilyen viszonylag alacsony beosztású tagja hogyan tudhatott ennyi mindenről. Ez a kérdés helyénvaló. A válasz meglepően egyszerű.

Először is a Moszad, mint szervezet, kicsi.

A titkosszolgálat játszmái című könyvében Nigel West (a brit konzervatív párt parlamenti képviselőjének, Rupert Allasonnak írói álneve) írja, hogy a CIA főhadiszállásának a Virginia állambeli Langley-ben – amelyet már Washington DC előtt a George Washington Parkway-től táblák jeleznek" – körülbelül 25 000 alkalmazottja van, „akiknek túlnyomó része nem is erőlködik, hogy munkája jellegét eltitkolja".

Az egész Moszadnak alig van 1200 alkalmazottja a titkárnőkkel és a takarító személyzettel együtt, akiknek utasításba adják, hogy azoknak, akik a munkájuk felől érdeklődnek, mondják azt, hogy a Védelmi Minisztériumnál dolgoznak.

West azt is írja, hogy „a szovjet disszidensektől származó bizonyítékok alapján a KGB Első Főigazgatósága körülbelül 15 000 szigorúan titkos egyedi feladattal megbízott tisztet alkalmazott" szerte a világon, amely állományból körülbelül „3000 dolgozott a Tyoplisztáni Központban, nem messze a Moszkva körúttól, a fővárostól délnyugatra". Ez az 1950-es években volt. A frissebb adatok szerint a KGB alkalmazottainak összlétszáma a világ egészén több, mint 250 000. Még a kubai DGI titkosszolgálatnak is világszerte 2000 képzett munkatársa dolgozik a kubai diplomáciai missziókban.

A Moszadnak – ha hiszik, ha nem – csupán 30-35 egyedi esetekkel foglalkozó tisztje van, ahogyan ők nevezik, „katsája" van a világon egyidőben. Ezt a rendkívül kis létszámot az magyarázza, hogy – amint azt a könyvben is olvasni fogják – más országoktól eltérően Izrael képes megcsapolni az Izraelen kívül, a világban szétszórtan élő zsidó közösség jelentős és hűséges tagjait. Ezt a világon egyedülálló sayanim vagyis önkéntes zsidó segítők rendszerén keresztül valósítja meg.

Victor naplót vezetett saját élményeiről és a mások által elmesélt tapasztalatokról. Átkozottul rossz az íráskészsége, de fényképszerű emlékező képessége van a táblázatokhoz, tervekhez és más szemléltető adatokhoz – ami rendkívül fontos a hírszerzés sikeres működéséhez. És mivel a Moszad ilyen kicsi, zárt szervezet, Victornak hozzáférése volt a számítógépes fájlok rendszeréhez és a szóbeli történetekhez – amik egy CIA-s vagy KGB-s kezdő játékos számára megszerezhetetlenek. Már diákként neki és osztálytársainak hozzáférésük volt a Moszad fő számítógépéhez és tömérdek időt töltöttek az osztályban azzal, hogy több tucatnyi Moszad-lépést a legapróbb részletekig kiveséztek. Ennek az volt a célja, hogy megtanítsa az újoncoknak: hogyan kell egy művelethez hozzáállni és hogyan kerüljék el a múlt hibáit.

Azon kívül, hogy – bár nehéz a számukat megállapítani – a zsidó közösségek egyedülálló történelmi összetartása, valamint az a meggyőződésük, hogy politikai különbségeiktől eltekintve mindnyájuknak együtt kell működniük, hogy megvédjék magukat ellenségeiktől, egyfajta nyitottsághoz vezet egymás között, ami más alkalmazottaknál nem tapasztalható, mondjuk a KGB-nél vagy a CIA-nél. Egy szóval egymás között szabadon beszélgetnek minden részletről. És teszik is.

Claire Hoy, 1990. július

A SZFINX-MŰVELET

Butrus Eben Halimnak megbocsátható, hogy felfigyelt a nőre. Végül is egy szőke bombázó volt, akinek olyan testhez simuló nadrágot és mélyen kivágott blúzt kellett viselnie, amelyben éppen annyit mutatott magából, amivel meglódítja a férfinép képzelőerejét.

A szőkeség az elmúlt hét minden napján ugyanabban a buszmegállóban bukkant fel Párizs Villejuif nevű külvárosában, amelyet a férfi is használt. Ennél a buszmegállónál csupán két járat közlekedett – egy helyi és a RATP párizsi járat – és a néhány rendszeres utas között lehetetlen volt a nőt észre nem venni. És habár erről Halim mit sem tudott, ez volt a lényeg.

1978 augusztusát írták. Úgy látszott mindkettőjük menetrendje állandó. A nő már ott volt, amikor Halim megérkezett a megállóba. Néhány perc telt el, és egy piros kétüléses BB512 rendszámú Ferrari robogott oda, halványbőrű, kékszemű feltűnően öltözött sofőrje pedig felszedte a szőkét és elviharzottak, ki tudja merre.

Halim, aki iraki volt, és akit felesége, Samira egyhangú párizsi életükkel egyetemben ki nem állhatott, munkába menet sokat gondolt a nőre. Volt rá ideje. Halim nemigen állt szóba senkivel útközben és az iraki biztonsági szolgálat utasítására kerülő útvonalakon közlekedett és azokat is gyakran változtatta. Csak két pont volt állandó, az egyik a buszmegálló nem messze villejuifi lakásától, illetve a Gare Saint-Lazare-i metróállomás. Ez utóbbin szállt fel a vonatra a várostól északra lévő Sarcelles felé, ahol egy iraki atomerőmű szupertitkos építésének tervezésén dolgozott.

Az egyik napon a második buszjárat még a Ferrari előtt beérkezett. A nő végigpásztázta az utcát a kocsit keresve, majd vállát megvonva, felszállt a buszra. Halim busza elakadt egy kisebb „baleset" miatt. Két háztömbbel feljebb egy Peugeot vágott a busz elé.

Percek múlva megérkezett a Ferrari. A vezető a szemével a lányt kutatta és Halim, miután rájött, hogy mi történik, odakiáltotta neki franciául, hogy a nő elment a busszal. A férfi zavarában angolul válaszolt, mire Halim elismételte a történteket angolul is.

A férfi hálás volt ezért és megkérdezte Halimtól merre tart. Halim a Madelaine állomást jelölte meg, ami csak rövid gyalogsétára van a Saint-Lazare-tól, mire a vezető Ran S., akit Halim csak az angol Jack Donovanként ismert, azt mondta, hogy ő szintén arra megy és felajánlotta neki, hogy elviszi.

„Miért ne?" – gondolta Halim és beugrott a kocsiba.

A hal bekapta a horgot. És mintha csak a szerencsén múlna, igen értékes fogásnak bizonyult a Moszad számára.

***

A Szfinx-művelet látványosan ért véget l981. június 7-én, amikor amerikai gyártmányú vadászbombázók egy ellenséges terület fölött végrehajtott vakmerő légitámadásban lerombolták az iraki nukleáris komplexumot, a Tamuze 17-t (vagy Osirakot) Tuwaithában, nem messze Bagdadtól. De ez csak a Moszad által vezényelt több évig tartó nemzetközi intrika, diplomáciai manőverek, szabotázs és gyilkosságok után történt meg, amelyek ugyan késleltették az erőmű építését, de leállítani nem tudták.

Izrael nagyon aggódott a terv miatt, mivel Franciaország és Irak között létrejött szerződés szerint Irakot, amely akkoriban Franciaország második legnagyobb olajszállítója volt, nukleáris kutatóközponttal látja el az 1973-as energiaválság kezdetén. Az olajválság idején megnőtt az atomenergia, ▶

▶ mint alternatív energiaforrás iránti érdeklődés és azok az országok, amelyek rendszereket gyártottak, rendkívüli módon felgyorsították a nemzetközi értékesítési műveleteiket. Akkoriban Franciaország egy 700 megawattos kereskedelmi atomreaktort akart eladni Iraknak.

Irak változatlanul állította, hogy a nukleáris kutatóközpontot békés célokra tervezték, alapvetően Bagdad energiaszükségletének az ellátására, csakhogy Izraelnek jó oka volt attól tartani, hogy ott esetleg atombombát fognak előállítani és azt ellene fordítani.

A franciák beleegyeztek, hogy 93%-os dúsított uránt biztosítanak két reaktorhoz a pierrelatte-i katonai dúsító üzemből. Franciaország abba is beleegyezett, hogy Iraknak négy üzemanyag töltetet ad el, összesen 150 fontnyi dúsított uránt, amelyből kb. négy atomfegyvert lehet előállítani. Az USA akkori elnökének, Jimmy Carternek legfőbb külpolitikai erőfeszítései az atomfegyver további terjedését kívánta megakadályozni, és az amerikai diplomaták buzgón lobbiztak mind a franciáknál, mind pedig az irakiaknál, hogy a szerződő felek módosítsák terveiket.

Még a franciák is megriadtak, amikor Irak egyből elutasította azt a francia ajánlatot, hogy a dúsított uránt egy másféle, kevésbé erős fűtőanyaggal, az úgynevezett „karamellel" helyettesítsék, amellyel ugyan atomenergia előállítható, de amely atombomba készítésére nem alkalmas.

De Irak hajlíthatatlan maradt. Az alku az alku. Az egyik bagdadi konferencián 1980 júliusában Bagdad erős embere Szaddam Husszein megmosolyogta az izraeli aggodalmakat, mondván, hogy pár évvel azelőtt az európai cionista körök kigúnyolták az arabokat, akik a cionisták szerint civilizálatlan és elmaradt népséget jelentenek és csak arra jók, hogy a sivatagban tevegeljenek... És lám, ma ugyanezek a körök szemrebbenés nélkül állítják: Irak azon a ponton van, hogy atombombát állítson elő.

Az a tény, hogy Irak az 1970-es évek végén sebesen közeledett ehhez a ponthoz, arra indította AMAN-t, az izraeli katonai felderítő egységet, hogy feljegyzést küldjön (fekete jelzéssel, amely a legtitkosabb minősítést jelenti) Tsvy Zamirnak, a magas, sudár, kopaszodó volt hadseregtábornoknak, aki akkor a Moszad feje volt. Az AMAN a korábbiaknál pontosabb belső adatokat akart az iraki terv fejlesztési szakaszairól, ezért David Birant, a Moszad toborzó részlegének, a Tsometnek a vezetőjét berendelték, hogy találkozzon Zamirral. Ugyanakkor Biran, a tömzsi, kerek arcú hivatásos Moszad-alkalmazott és hírhedt piperkőc az osztályok vezetőivel is találkozott és elrendelte, hogy találjanak egy iraki összekötő kapcsolatot a franciaországi Sarcelles gyártóüzemben.

A személyi kartonok kétnapos kimerítő átvizsgálása eredménytelen volt, így Biran felhívta a párizsi állomás vezetőjét David Arbelt, egy ősz hajú, sok nyelven beszélő hivatásos Moszad-tisztet, megadván neki a megbízás szükséges részleteit. Valamennyi ilyen állomáshoz hasonlóan a párizsi is az Izraeli Nagykövetség alatti betonbunkerben kapott helyet. Arbel, az állomás vezetője még a nagykövetet is felülmúlta rangban. A Moszad személyzete ellenőrzi a diplomatatáskát (a dip-et) és a követség összes be- és kimenő postája rajtuk keresztül megy. Feladataik sorában szerepel még az úgynevezett biztonsági házak fenntartása, amelyek „műveleti lakásként" ismeretesek. A londoni állomásnak egyedül például több, mint száz ilyen lakás van a tulajdonában és további ötvenet bérel.

Párizs sem szűkölködött sayanok-ban. A sayan (ti. sayanim héber szó) önkéntes zsidó segítő az élet minden területéről és egyikük, aki a Jacques Marcel fedőnevet viselte, a sarcelles-i nukleáris üzem személyi állományában dolgozott. Ha a tervezet nem lett volna olyan sürgős, akkor az illetőt nem kérték volna meg a tényleges anyag megszerzésére. Szokásos esetben az adatokat szóban vagy fénymásolatban továbbította volna. Egy irat kiemelése azzal a kockázattal jár, hogy rajtakapják és így a sayan veszélybe kerül. De ebben az esetben úgy döntöttek, hogy magára az eredeti iratra van szükségük, elsősorban azért, mert az arab nevek gyakorta megtévesztők (az arabok gyakran használnak különböző neveket különböző helyzetekben). Így, hogy biztosra menjenek, Marceltől elkérték az összes ott dolgozó iraki ember személyzeti kartonját.

Mivel Marcel a következő héten egyébként is Párizsba jött volna a tervek szerint, megkérték, hogy tegye az iratot kocsijának csomagtartójába más egyebekkel együtt, amelyeket legálisan hozott volna a találkozóra. Az ezt megelőző este egy Moszad katsa (toborzó tiszt) találkozott vele, aki kapott egy kulcsmásolatot a csomagtartóhoz és közölte vele az utasításokat. Eszerint Marcelnek egyszer körül kell hajtania egy mellékutcán, az Ecole Militaire közelében a megjelölt időpontban: ott majd látni fog egy piros Peugeot-t, amelynek hátsó ablakán egy bizonyos matrica van. A kocsit bérelték és egész éjjel egy kávéház előtt hagyják, hogy parkolóhelyet biztosítsanak, ami Párizsban szinte fényűzésnek számít. Marcelt továbbá arra is utasították, hogy körözzön a háztömb körül, míg a Peugeot kiáll és átadja neki a parkolóhelyet. Aztán el kell neki mennie a megbeszélésre, a személyzeti anyagot pedig a csomagtartóban kell hagynia.

Mivel a kényes szakmákban az alkalmazottak véletlenszerű biztonsági ellenőrzésnek vannak alávetve, Marcelt a Moszad a férfi tudomása nélkül követte, miközben a találkozóra ment. Amint a kéttagú Moszad-különítmény megbizonyosodott arról, hogy Marcelt senki sem követi, a kocsi csomagtartójából kivették az iratot és besétáltak vele a kávéházba. Mialatt egyikük leadta a megrendelést, a másik a mosdóba ment. Ott elővett egy olyan fényképezőgépet, amelyhez négy kicsi viszszahajtható lábacska csatlakozott, az úgynevezett karmocskák. Ezt a készüléket nem kell külön beállítani, mivel már fókuszálva van és egy különleges felvételpatront használnak hozzá, amely egyetlen filmtekercsre 500 felvételt tud rögzíteni. Ez utóbbit a Moszad fényképészeti részlege állítja elő. Miután a karmocskákat kiengedték, a fényképező a készülék alatt gyorsan be- és kitudja csúsztatni az iratokat oly módon, hogy a fényképező személy foga közé szorított gumieszközzel kattintja a zárat minden egyes alkalommal. A három oldal lefényképezése után az aktát visszarakták Marcel csomagtartójába és távoztak.

A neveket azonnal továbbították számítógépen a tel-aviv-i „Párizs"- részlegnek a Moszad előírása szerinti kettős kódolással. Ez esetben minden hangtani egységnek egy szám felel meg. Ha pl. az Abdul nevet veszszük, akkor az „Ab"-ot jelölhetjük a 7-es számmal és a „dul"-t a 21-sel. Ráadásul, hogy a dolog még bonyolultabb legyen, minden számnak van egy rendszeres kódja – egy betű vagy egy másik szám – és ezt a „persely" kódolást hetente változtatják. Sőt, minden üzenet csak a történet egyik felét tartalmazza, oly módon, hogy az egyik tartalmazza az „Ab" kód kódját, míg a másik a „dul" kód kódját. Így ha valakinek sikerülne is elfogni ezt az üzenetátvitelt, az illető semmire sem menne vele, ha megpróbálná dekódolni azt. A teljes állományjegyzéket ily módon küldték meg a központnak a számítógépen, két külön részletben.

Mihelyt a neveket és a beosztásokat dekódolták Tel-Avivban, azokat megküldték a Moszad kutató részlegének és az AMAN-nak, de mivel a Sarcelles-ben dolgozó iraki személyzet tudósokból állt és őket korábban nem tekintették veszélyeseknek, ismét csak azzal a gonddal szembesültek, hogy a Moszadnál alig volt valami róluk a személyi kartonjukon.

A Tsomet vezetője visszaüzent, hogy mielőbb meg kell találni a legkönnyebb célpontot. És gyorsan. Így esett a választás Butrus Eben Halimra. Ez szerencsés húzásnak bizonyult, bár akkor még csak azért szemelték őt ki, mert ő volt az egyetlen iraki, aki megadta a lakcímét. Ez azt jelentette, hogy a többiek vagy óvatosabbak voltak vagy az üzem közelében lévő katonai bázison laktak. A tudósoknak csak a fele volt nős, köztük Halim, ugyanakkor nem voltak gyerekei. Egy 42 éves irakinál a gyermektelenség már önmagában is szokatlan, legalábbis nem a szokványos boldog család példája.

Most, hogy már megvolt a célpont, a következő feladatot a beszervezés mikéntje jelentette. Tel Aviv ugyanis jelezte, hogy ez egy ain efes akció, ami egy rendkívül erős kifejezés héberül, és olyan műveletet jelent, ahol nem lehet tévedni.

Ennek a feladatnak az elvégzésére két csoportot hívtak be.

Az első a yarid, amelyik az európai biztonságért felel, azt a feladatot kapta, hogy Halimnak és feleségének Samirának napi menetrendjét, mozgását figyelje meg, iraki vagy francia megfigyelés alatt állnak-e, és nekik kellett a megfigyelt személyek közelében lakást szerezni egy „ingatlanos sayan" révén (az egyik sayan ingatlan ügynök megbízást kap a kért lakás felkutatására és nem kérdezősködik).

A második, a neviot olyan csoport, amelyik elvégzi a kívánt betöréseket, terepszemlét tartanak a célpont lakásán, beszerelik a lehallgató készüléket, például valami „fát"„, ha azt asztalba vagy padlóba rejtik, vagy például „üveget", ha telefonról van szó.

A biztonsági osztály yarid részlege három, egyenként 7-9 emberből áll, amelyek közül kettő külföldön dolgozik, egy pedig Izraelben tartalékos. Amikor a csoportokat a művelethez behívják, akkor ez mindig nagy alkudozásokkal, vitatkozással jár, mivel mindegyik a saját különleges működését tartja a legfontosabbnak.

A neviot részleget szakértőkből álló három csoport alkotja. Ezeket arra képezték ki, hogy néma tárgyakról adatokat olvassanak le, betörjenek vagy dokumentumokat fényképezzenek le, és úgy hatoljanak be szobákba, épületekbe és szereljék be a megfigyelő készülékeket, hogy nyomot nem hagyva mindenki számára észrevétlenül dolgozzanak. Ezek a csoportok olyan alkalmas eszköztárral rendelkeznek, amelyben például megtalálhatóak a legtöbb és legnagyobb európai szállodák szobáinak az álkulcsai. Ajtókinyitási módszereiket állandóan fejlesztik, legyen az ajtó kártyával, kóddal, számzárral vagy egyéb módon nyitható. Egyes szállodákban például az ajtók a vendégek ujjlenyomatával működnek.

Miután a lehallgató készüléket vagy „poloskát" Halim lakásában elhelyezték és működésbe hozták, a Shicklut (lehallgató részleg) egyik munkatársa figyeli és rögzíti a beszélgetéseket. A szalagot az első naptól kezdve küldik a tel-avivi csoportnak, ahol az adott dialektust azonosítják és egy olyan marats-ot, másképpen lehallgatót küldenek Izraelből a lehető leggyorsabban a párizsi állomásra, hogy az az elektronikus megfigyelést folytassa és azonnali fordítást készítsen, aki a szóban forgó nyelvjárást a legjobban érti.

A művelet e pontjánál még csak egy név és cím állt rendelkezésre. Az irakiról még fényképük sem volt és egyáltalán az sem volt biztos, hogy az illető dolgozik-e majd nekik. A yarid csoport az utcáról és egy közeli lakásból megkezdte a Halim lakásának figyelését, hogy megtudják hogyan is néz ki az iraki és a felesége.

Az első tényleges kapcsolatra két nappal később került sor, amikor egy rövid hajú, vonzó fiatal nő Jacqueline néven bekopogtatott Halimék ajtaján. Ez a nő, Dina egy yarid munkás volt, akinek mindössze annyi volt a faladata, hogy jól megnézze a feleséget és leírást adjon róla a csoportnak, hogy a felderítés valóban megkezdődhessen. Dina parfümárusnak álcázta magát, aki árúját nagy mennyiségben szerezte be. Egy diplomatatáskával és megrendelési nyomtatványokkal felszerelkezve kínálta árúját, lakásról lakásra haladva a háromemeletes épületben, hogy a gyanakvást elkerülje. Úgy szervezte az időzítést, hogy Halimék lakására még jóval a férj megérkezése előtt kerüljön sor.

Samira valósággal felvillanyozódott a parfümajánlattól. Akár csak a többi nő a házban. Ezen nincs mit csodálkozni. Hiszen az árak sokkal alacsonyabbak voltak, mint a kiskereskedőknél. A vevőknek csak az ár felét kellett azonnal kifizetniük, a másik felét pedig az árú megérkezésekor kellett és ezen kívül egy „ingyenes" ajándékra is számíthattak a kézbesítéskor.

Ráadásul Samira még be is hívta „Jacqueline-t a lakásba és kiöntötte neki a szíve bánatát. Elmondta, hogy milyen boldogtalan, a férjéből hiányzik a becsvágy, hogy karriert csináljon. Ő egy jómódú családból származik és már nagyon elege van abból, hogy az ő pénzéből kell megélniük és két hét múlva visszamegy Irakba, mert anyja komoly sebészeti beavatkozás előtt áll.

Ezzel pedig a férj nemcsak, hogy egyedül marad, hanem még sebezhetőbb lesz.

Samirát elbűvölte Jacqueline alakítása a dél-franciaországi jó családból származó diák szerepében, aki parfüm ügynökösködést vállal egy kis külön pénzért. Jóllehet Jacqueline elsődleges feladata csupán az volt, hogy beazonosítsa a nőt, ez a külön siker vitathatatlan volt. A felderítésben minden pillanatnyi részletet visszajelentenek a biztonságiháznak, ahol minden egyes szakaszban a csoport átrágja az információt és megtervezik a következő lépést. Ez általában több órás kikérdezést jelent, amelynek során minden apró részleten többször is oda-vissza mennek és ilyenkor az indulatok gyakran felforrósodnak aszerint, hogy a vitatkozók egy adott mozzanat jelentőségét miképpen értékelik. A csoport tagjai az egyik cigarettáról a másikra gyújtanak és közben valósággal öntik magukba a kávét. A biztonsági ház légköre óráról órára egyre feszültebb lesz.

Mivel Dina (Jacqueline) olyan jól megtalálta a hangot Samirával és az események ilyen szerencsés fordulatot vettek, az a döntés született, hogy a dolgokat felgyorsítják. A következő feladat az lesz, hogy Dina két alkalommal elcsalja a nőt a lakásból, így először felmérik, hogy hol lenne a legjobb helye a lehallgató készüléknek, majd másodszor annak beszerelése történne meg. Ez azt jelentette, hogy be kell jutni a lakásba, felvételeket készíteni, méreteket venni, chipeket megfesteni. Mindez azért szükséges, hogy egy adott dologról hű másolatot lehessen készíteni, de abba már bele van építve a „poloska". Bármit is csinál a Moszad, a kockázat csökkentése alapkövetelmény.

Már az első látogatás alkalmával Samira említette, hogy képtelen egy jó helybéli fodrászt találni, aki a haja színével tudna valamit csinálni. Amikor Jacqueline két nappal később visszatért az áruval (ezúttal alig valamivel Halim hazaérkezése előtt, hogy megszemlélhesse a férjet is) mesélt Samirának az ő menő fodrászáról a Left Bank-en.

„Meséltem Andrénak rólad és azt mondta alig várja, hogy foglalkozzon a hajaddal" – mondta Jacqueline. „De egy párszor el kell menni hozzá. Ő olyan csodálatos! De én szeretnélek magammal vinni".

Samira lecsapott az alkalomra. Nekik nem voltak igazi barátaik a közelben, szinte semmi társasági életet nem éltek és most annak lehetősége, hogy egy pár délutánt a városban tölthet hátrahagyva lakásuk végtelen unalmát, módfelett feldobta.

A parfümvásárlásért Samira egy divatos kulcstartót kapott külön ajándékként, amelyen minden kulcshoz egy fülecske volt. "Tessék" – mondta. „Add ide a lakáskulcsot és megmutatom hogyan működik"

Amit viszont Samira nem látott, amikor átadta Jacqueline-nak a kulcsot, az volt, hogy Jacqueline belecsúsztatta azt egy két hüvelykes zsanéros dobozba, ami szintén úgy nézett ki, mintha egy másik ajándék volna. Abban púderrel behintett plasztilin volt, hogy a kulcs beragadását megakadályozza. Amikor a kulcsot belecsúsztatják a dobozba, a doboz szorosan bezárul és így tökéletes lenyomatot hagy a plasztilinban, amivel aztán a másolat elkészíthető.

A neviot kulcs nélkül is betörhetett volna, de minek növeljék a lebukás kockázatát, ha úgy is meg lehet oldani, hogy egyszerűen besétálnak a főbejáraton, mintha ott laknának. Ha már egyszer bent vannak, mindig bezárják az ajtót, majd azt a padló és a belső ajtókilincs közé helyezett rúddal kitámasztják. Ily módon, ha valakinek netán sikerül a külső megfigyelők éberségét kijátszani és megpróbálja kinyitni az ajtót, általában azt hiszi, hogy a zár valószínűleg eltört, elmegy segítségért és ez idő alatt a bennlevők időhöz jutnak, hogy észrevétlen távozzanak.

Miután Halimot azonosították, a yarid bevetette a „statikus követés" taktikáját, azaz olyan módszert alkalmazott, amellyel az adott személy napi életvitelét, mozgását fürkészik ki, ugyanakkor észrevétlenek maradnak. Ez azt jelenti, hogy szakaszosan figyelik meg, nem ténylegesen követik: először a közelben figyeli valaki, hogy merre megy és miután ezt pár napon keresztül teszik, egy másik személy a következő háztömbnél figyeli és így tovább. Halim esetében mindez rendkívül könnyű volt, mert minden nap ugyanabba a buszmegállóba ment.

A lehallgató készülék segítségével a csoport pontosan tudta mikor repül haza Irakba Samira. Azt is hallották, amint Halim mondja neki, hogy el kell mennie az Iraki Nagykövetségre biztonsági ellenőrzésre, így a Moszad tudta, hogy még körültekintőbbnek kell lennie. De még ekkor sem tudták, hogyan fogják Halimot beszervezni és az ügy sürgőssége miatt nem sok idejük maradt annak eldöntésére, hogy vajon Halim együttműködik–e velük.

Ebben az ügyben Oter bevetése (olyan arab, aki azért kap pénzt, hogy más arabokkal lépjen kapcsolatba) szóba sem jöhetett, mert a műveleti biztonságiak szerint túl kockázatos lett volna. Az ügy egy esélyes és nem akarták elpuskázni. Azt a korábbi elképzelést, hogy Dina Jacqueline-ként a feleségen keresztül környékezi meg Halimot, hamar elvetették. A második fodrászlátogatás után ugyanis Samira már nem kért Jacquelineból. „Láttam, hogy bámultad azt a lányt" mondta Samira Halimnak egyik civakodásuk alkalmával. „Nehogy beindulj a fantáziád, csak azért mert elutazom. Tudom, hogy milyen vagy".

Ekkor jött az ötlet a buszmegállós lánynyal meg a hivalkodó angol Jack Donovannal, aki nem volt más mint Ran S., egy katsa.

És hagyták, hogy a Ferrari meg Donovan többi szemfényvesztő gazdagsága megtegye a magáét.

(Folytatjuk)

MAGYAR TESTVÉR!

NE OLVASD, NE TÁMOGASD A ZSIDÓK ÉS GYÁVA LAKÁJAIK SZÓCSÖVEIT!
A ZSIDÓ SZELLEM ÖL ÉS BUTÍT!
A SZITTYAKÜRT A BÁTORSÁG, A TE FAJOD SZELLEME!

F I G Y E L E M !

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com
e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő: GEDE TIBOR
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

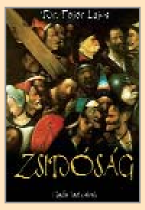
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft, Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Dr. FEJÉR LAJOS
ZSIDÓSÁG



A kritika, amit a kikeresztelkedett zsidó szerző gyakorol, önkritika. Kritikai módszerességgel veszi szemügyre mindazt, ami a zsidóság világnézetének kialakulásához vezetett. Az igazsághoz, amely nem a "zsidóság" igazsága, a zsidóvédőkön keresztül jutott el. Szokatlan és üdítő egy ritka tisztességes magyarországi zsidó őszinte könyvét olvasni. Bárcsak így írna minden zsidó!

Kartonált, 339 oldal. Ár: 1850 Ft

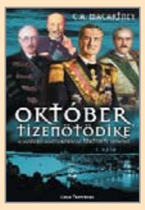
Ksz. 22. BOSNYÁK ZOLTÁN
SZEMBE JÚDEÁVAL!



A híres Zsidókérdést Kutató Intézet egykori magyar vezetőjét nemcsak meggyilkolták, hanem már hatvan éve gyalázzák, műveit pedig elhallgatják, de félelemtől mentes átfogó munkáját még máig sem tudták megcáfolni. Egy biztos: a könyv ismerete után senki sem fogja úgy látni ezt a tabukérdést, mint eddig.

Kartonált, 374 oldal. Ár: 2100 Ft.

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)





Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hoszszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.

Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

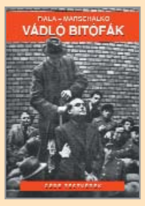
CHALDEUS SIMON
A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE



A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.

Ára: 1700 Ft

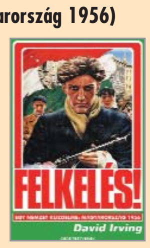
FIALA FERENC–MARSCHALKÓ LAJOS
VÁDLÓ BITÓFÁK



1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdossytól Szálasiig, minden „háborús bűnösnek" hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valóságos lefejezését ismertetik az emberiai fogságtól a zsidó-kommunisták bitófájáig.

Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

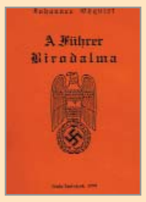
Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)



A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.

Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA



Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!

Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?



A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tetteinek és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.

Ára: 850 Ft.

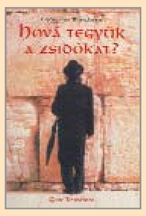
IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS
(Háromezer év súlya)



A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletremélt" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.

Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

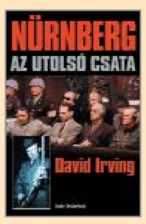
EGON VAN WINGHENE
HOVÁ TEGYÜK A ZSIDÓKAT?



Mind a zsidó és a nem-zsidó gondolkodók a bibliai idők óta teszik fel a kötet címében szereplő kérdést a megoldhatatlannak tűnő problémák problémájára keresve a választ. A holland szerző művében élesen és világosan tárja az olvasó elé a miértet és a hogyant. A nyílt, szókimondó tanulmány mellőzi a mai magyar politikusoktól, értelmiségiektől megszokott mellébeszélő hablatyolást.

Kartonált. 77 oldal. Ár: 750 Ft

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA



A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánváló megcsúfolása volt.

Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT



Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.

Ára: 1800 Ft

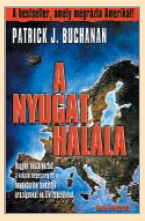
ANONYMUS
TILTOTT IGAZSÁG



A német szerző névtelenül kényszerült megjelentetni történelmi tanulmányát, mert Németországban és számos más államban törvény tiltja a huszadik század legnagyobb történelmi csalása körüli legújabb kutatások eredményeinek ismertetését. Érvei elsöprők, bizonyítékai pedig vitán felüliek. A tanulmány egyszerűen szenzációs.

Kartonált, 81 oldal. Ár: 750 Ft

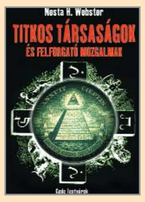
Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)



A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő katakliz-ma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.

Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK



A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, ill. az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.

Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

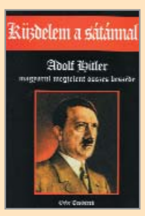
FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)



Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.

Ára: 2300 Ft

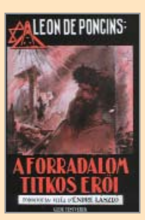
ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)



Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.

Ára: 3500 Ft.

LEON DE PONCINS
A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG



A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.

Ára: 1400 Ft

Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA



1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.

Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

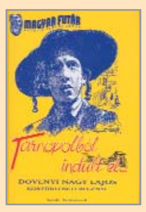
PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM



A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.

Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

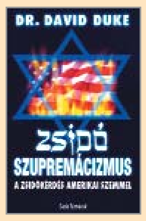
Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...



Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galíciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.

Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

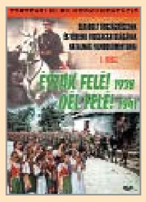


A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.

Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!



Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!

Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

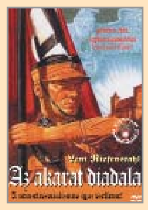
Ksz. 3.
KELET FELÉ!



Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.

Ár: VHS 2350 Ft. darabja, DVD 4000 Ft darabja.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)



A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.

Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje



Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.

Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata



Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?

Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

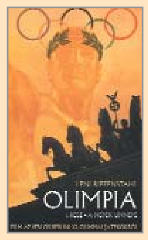
Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?



Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin nép minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.

Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE





Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.

Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.